

catalunya música revista musical catalana

MAIG 1997

NÚM. 151

PREU: 500 PTES.

**La gran òpera a la
programació
estival**

**Catalunya Música
compleix 10 anys**

Adagio, la vostra botiga de música.

Pianos
Orgues electrònics
Instruments professionals
Vent i corda
Informàtica musical
Partitures

BARCELONA
Muntaner, 300, Xanfrà Laforja
Tel. 200 81 00
CENTRE COMERCIAL GLORIES
Avda. Diagonal, 200, local B228
Tel. 486 01 87
BARBERÀ DEL VALLÈS
BARICENTRO - Tel. 718 97 51

MADRID
Hermosilla, 75, Esq. Gral. Pardiñas
Tel. 435 89 89
MADRID-2
LA VAGUADA - Tel. 730 48 82

151 catalunya música

3A ÈPOCA ANY XIV
NÚM. 151, MAIG 1997

Consell Editorial: **Fèlix Millet** (President), **Montserrat Albet**, **Josep M. Bricall**, **Josep M. Busquets**, **Josep Caminal**, **Salvador Cardús**, **Jordi Casas**, **Joan M. Clavaguera**, **Gregori Estrada**, **Gabriel Ferrer**, **Joaquim Garrigosa**, **Joan Guinjoan**, **Carles Guinovart**, **Teresa Lloret**, **Joan Matabosch**, **Xavier Montsalvatge**, **Jordi Montull**, **Ramon Muntaner**, **Ramon Pla**, **Eugeni Sallent** i **Xavier Turull**.

Consell de Direcció: **Pere Artís** (editor), **Pere Burés** (Coordinació amb Catalunya Música), **Jaume Comellas** (direcció periodística) i **Lluís Millet** (direcció musical)

Maquetatge: **F.S.**
Secretaria de redacció: **Teresa Martínez**

Publicitat: **Prensasi Tam, S.L.**
Pg. de Sant Joan, 25, 3r 2a
Tel.: 245 21 11

Preimpresió: **Ormograf, S.A.**
Impressió: **Agpograf**
Distribució: **Distribarna, S.A.**
Dipòsit legal: **B-34.432/83**
ISSN: 1136-7458

Col·laboren en aquest número:
PERE ARTÍS, XAVIER CASANOVAS-DANÉS, JAUME COMELLAS, RICARD GILI, JOSEP GUINART, ALBERT MALLOFRÉ, JORDI MALUQUER, CARME MARTÍNEZ, JORDI MARTÍNEZ, TERESA MARTÍNEZ, LLUÍS MILLET, JOSEP PASCUAL, MARTA PORTER, ALBERT ROMANÍ, ALBERT SUÑÉ, FRANCESC TAVERNA-BECH, JAUME TRIBÓ, LLUÍS VILA D'ABADAL I SERRA, JOAQUIM VILÀ I FOLCH, JOSEP M. VILAR I JOAN VIVES.

CATALUNYA MÚSICA
REVISTA MUSICAL CATALANA
Sant Francesc de Paula, 2
08003 BARCELONA
Tel. i Fax: 268 10 00

Els articles publicats a "Catalunya Música/Revista Musical Catalana" expressen només l'opinió dels seus autors. "Catalunya Música/Revista Musical Catalana" no mantindrà correspondència amb els autors d'originals no encarregats i enviats espontàniament a la Redacció. © de les reproduccions autoritzades, **VEGAP, Barcelona 1997.**

Portada:
Simon Estes a Die Walküre.

SUMARI

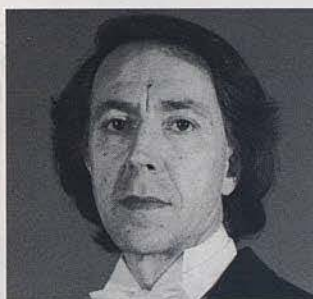
revista musical catalana

EDITORIAL

PANORAMA

Catalunya Música

Joan Pàmies

FOTO: NOBERT

TEMA

MUSICALIA

Eliahu Inbal

FOTO: A.A.

SCHERZANDO

DISCOS

- 5 La música clàssica com a esquer de promoció comercial
- 6 Deu anys de Catalunya Música per **Marta Porter**
- 9 Una experiència gratificant per **Jordi Martínez**
- 12 Brüggén, figura destacada del XX Festival de Música Antiga per **RRMC**
- 13 Festival de Peralada. Davant una concentració exultant d'esdeveniments per **RRMC**
- 14 Joan Pàmies. L'Orquestra de Cambra Catalana com a imatge d'una realitat musical difícil per **Marta Porter**
- 17 Mikrokosmos: Veus del món musical per **Pere Artís**
- 18 Tangents: El motor de l'Òpera per **Jordi Maluquer**
- 19 Del seu affm.: Maria del Mar Bonet per **Jaume Comellas**
- 22 Estrena de la cantata El timbaler del Bruc per **Teresa Martínez**
- 27 Zukerman, director i solista per **F. Taverna-Bech**
- 28 Grandiosa Elektra-Jones per **Jaume Comellas**
- 29 Muti i l'operació teló per **X. Casanovas-Danés**
- 35 Centenari de la mort de Johannes Brahms (1833-1897)
- 38 Johannes Brahms, en el seu context històric per **Lluís Millet**
- 41 La música coral de Johannes Brahms per **Manuel Valdivieso**
- 43 Eliahu Inbal. La devoció per Mahler, Bruckner i Ravel per **Carme Martínez**
- 49 Sawallisch, Pires, Larrocha per **Lluís Trullén**
- 52 Vince Mendoza: jazz d'autor amb l'Orquestra Teatre Lliure per **J.C.C.**
- 54 Sobre la necessitat de poder ballar, lliurement i obertament, en català per **Joaquim Vilà i Folch**
- 56 per **Cesc**
- 57

Adagio, la vostra botiga

Casa fundada el 1886

Major de Sarrià, 57
Tel. 203 07 14
08017 Barcelona

Pl. de Sarrià, 9 i 10
Tel. 203 04 73
08017 Barcelona

En la vida musical del país s'esdevé darrerament un fet sobre el qual convé prestar un mínim d'atenció: el recurs a la música clàssica com a esquer promocional d'arrel comercial. No es tracta de la utilització, en el camp de la publicitat, de fragments especialment popularitzats de música culta, realitat que no és precisament nova. Ens referim de manera explícita a la realització de cicles de concerts dedicats a la música esmentada, promoguts per conegudes empreses comercials amb una finalitat promocional inequívoca.

El fet és remarcable, perquè, a més, aquestes iniciatives sorgeixen d'empreses amb una particularitat: els productes sobre els quals operen i, per extensió, l'àmbit de clientela en què es mouen i a qui s'adrecen és de base absolutament popular. Ens estem referint, bàsicament, al ram de l'alimentació en vessants diferents.

El fet situa, doncs, una realitat que creiem que pocs harien pogut esperar fa pocs anys, quan la imatge de la música dita clàssica, o culta, se circumscribia, de manera gairebé absoluta i exclouent, a cercles socials reduïts i elitistes i, per tant, aparentment allunyats dels que configuren el món comercial en què es mouen les iniciatives esmentades. Unes iniciatives que, a més, estan aconseguint una acollida que permet recórrer al tòpic que "han sorprès la mateixa empresa". Aquesta realitat obre un mar de consideracions, o, més exactament, d'interrogants, d'allò més suggestiu, el primer dels quals es refereix a la permanència, o no, del concepte elitista de la música culta esmentat fa un moment. La resposta tan explícita que acabem d'esmentar, com a mínim no pot deixar indiferent.

Per descomptat que hom no pot aventurar conclusions fermes, ja que, de fet, aquestes iniciatives contenen elements espuris a la realitat concertística "normal", que cal ponderar i analitzar detingudament. Però sí que, en tot cas, s'obren escletxes en principi saludables, per les quals penetra un alè d'obertura dels àmbits de projecció social de la música.

En aquest sentit, hom podria parlar també de l'èxit que estan assolint cicles com Concert de Tarda o bé Els Diumenges al Palau promoguts per la Fundació Orfeo Català-Palau de la Música, els quals, pensats explícitament per apropar la música culta a segments nous d'oients, aconsegueixen nivells de resposta del tot falaguers.

Insistim que no es pot aventurar *lendemains* riallers definitius. Però sí que, tot plegat, permet albirar una nova realitat més oberta i socialment més àmplia pel que fa a la percepció de la música culta. Que interessos comercials ho hagin vist així, constitueix una prova d'un interès ben eloqüent. La clau rau en el fet, definitiu, de trobar fórmules adequades que ajudin a trencar imatges tòpiques que afecten tant el concepte de l'atractiu intrínsec, immediat i fins i tot lúdic de la gran música, com el clímax ambiental i relacional-social dels seus valedors habituals i del context genèric que comporta.

La música clàssica com a esquer de promoció comercial

Enguany se celebren els deu anys d'existència de Catalunya Música, el canal dedicat a la música clàssica del grup d'emissores de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió. Joan Maria Clava-

guera, director del grup d'emissores de Catalunya Ràdio, i Pere Burés, coordinador de Catalunya Música, expliquen els objectius que es van marcar aleshores i els que es marquen amb vista al futur.

Deu anys de Catalunya Música

per MARTA PORTER

Els objectius que Catalunya Música es va marcar fa deu anys, s'han acomplert?

JMC - L'objectiu que es va marcar aleshores de difondre la música clàssica i contemporània a tots els ciutadans de Catalunya s'ha acomplert amb escreix. Deu anys després Catalunya Música és el canal de música més escoltat a Catalunya, amb prop de 50.000 oients. Tot i això, les retallades econòmiques de l'Administració pública s'han notat en tots els organismes públics i el grup d'emissores de Catalunya Ràdio no se n'ha pogut escapar. Això ha comportat que els nostres canals no s'hagin pogut escampar tal i com en un principi teníem previst. I Catalunya Música també ho ha patit.

PB - Quan Catalunya Música va començar, es tractava de posar en marxa una fórmula de ràdio clàssica ja existent en el mercat i adaptar-la a la filosofia i a la forma de pensar i de ser dels catalans. Penso que és una emissora de música clàssica pensada en català i que la gent accepta no només pel seu contingut, que pot ser similar al de qualsevol emissora de música clàssica, sinó per la fórmula com es presenta.

-Els catalans som diferents d'altra gent fins i tot en la música?

PB - No, però es presenta amb un estil més proper, tenint en compte la seva formació musical, que dissortadament no és la que hauria de ser. Això vol dir fer una ràdio de clàssica propera però sense renunciar a continguts. És propera en la manera d'expressar-se, en la manera d'entrar en contacte amb la gent, i crec que hem aconseguit arribar al públic d'una manera més fàcil.

Joan Maria Clavaguera

JMC - Crec que val la pena apuntar que, amb matisos, els catalans sí que som diferents. Nosaltres tenim un fet absolutament diferencial que és el de la llengua. Emetre una programació, tot i que sigui de música clàssica, presentada en català i que selecciona, entre les peces que surten en antena, obres d'autors catalans que considerem universals, ja ens fa una mica diferents d'altres canals. L'aposta de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió va ser molt forta i ha respost a les expectatives.

PB - Una emissora de música clàssica, en general, ve a ser una conseqüència d'un cert nivell de culturització d'un país. Per tant, Catalunya Música difícilment tindrà agulles d'audiència amunt o avall, només depèn de la necessitat que té la mateixa societat de sentir aquest tipus de música. Això em fa pensar que la societat catalana, entesa com a prototipus, ha acceptat molt bé la fórmula de música clàssica que se'ls ha ofert. La música és la mateixa que en altres emissores, però el producte està presentat d'una manera que encaixa amb la seva manera de pensar.

Pere Burés

-Com s'estructura, la programació?

PB - Hi ha dos grans blocs, la programació oberta i la tancada. La tancada és la que surt publicada a "Catalunya Música/Revista Musical Catalana" i que s'elabora a dos mesos vista. Conté dues grans franges, la de gran consum, com podria ser la Capsa de Música, la de treball, de 10 a 13 i de 4 a 8 del vespre, en la qual s'emet la música que volem que faci companyia. També hi ha espais monogràfics, que dediquem a determinats gèneres musicals, com la música coral, l'antiga, els intèrprets joves, autors catalans, òpera, jazz, cinema, etc. Pel que fa a la programació oberta, és la franja d'antena que deixem a disposició de les novetats, del tarannà de cada dia i dels concerts, i que ens permet donar una agilitat concreta.

-Quins programes són els més destacats?

PB - D'una banda, El dia de l'oient, amb el qual deixem que siguin els oients qui facin la programació trucant a un contestador automàtic que funciona les 24 hores i per mitjà del qual sol·lici-

ten el que volen escoltar. D'això, se'n fa una selecció de 14 o 15 hores que s'emeten els divendres a la tarda i pràcticament tot dissabte. Nosaltres mirem que sigui una programació contrastada, que no es repeteixi amb el que està programat durant la pròxima setmana, que hi hagi una certa rotació, i se'ls avisa de quin dia i a quina hora s'emetrà el que ells han demanat. Una altra de les nostres apostes és Pentagrama, un programa de divulgació musical pensat per a nens, que s'emeten dues vegades, dijous de 7 a 8 de la tarda i, perquè arribi al màxim de gent, es repeteix dissabte al matí.

—Intenteu ser una emissora formativa?

PB — No. Creiem que aquesta feina no l'hem de fer nosaltres, i fins i tot et diria que de la programació que fem nosaltres a la que fa El dia de l'oient, hi ha un petit decalatge, atès que la nostra és més tècnica i la dels oients més popular. El que sí que entenem és que hem de ser a tot arreu i que no podem desestimar que la gent escolti Les quatre estacions de Vivaldi, però també volem que escoltin madrigals i altres peces. Com que la programació es fa d'una manera estructurada, aquell melòman a qui agrada la música antiga amb instruments originals sap que els dimarts de 4 a 5 és el seu dia. Hi ha franges molt determinades que marxen expressament de les hores de gran consum en les quals l'especialista pot anar a buscar el que li agrada.

JMC — En l'oferta de ràdio pública, el que no ha de condicionar mai els continguts de la programació és l'audiència. No estem competint en audiència, estem competint en continguts. El que caracteritza el grup d'emissores de Catalunya Ràdio és que tenen molt clara la idea de quin és el producte que han de donar al seu oient, i aquest producte no pot estar mai, sota cap mena de concepte, coaccionat pel fet d'arribar a més o menys oients. Tant de bo que, de manera lícita i sense pressions ni coaccions, tinguem més oients i que això sigui com a fruit dels continguts, no a l'inrevés.

PB — Nosaltres el que intentem és ser difusors de música, i en aquest sentit, el nostre ventall és absolutament obert, i si hi ha algunes mancances és per factors aliens a la nostra voluntat, per dificultats tècniques o econòmiques.

—Quines són les característiques

que en aquests últims anys han marcat els continguts?

JMC — A més de la intenció d'intentar aproximar als nostres oients les grans obres clàssiques, també hem volgut aproximar-los els nostres autors, els nostres intèrprets i les nostres formacions, amb l'esperit de promocionar els joves autors.

—Però de música contemporània actual n'hi ha ben poca.

PB — N'hi ha poca perquè amb la música contemporània hi ha moltes dificultats econòmiques i de permisos.

JMC — Un dels grans handicaps que es troba, no només Catalunya Música, sinó qualsevol canal musical del nostre país, són els elevadíssims costos que suposa la partida de pagament de drets. Això és un fre

molt important, a vegades insalvable, perquè es puguin programar certes obres. I per molt d'esforç que fem d'augmentar el pressupost a Catalunya Música, mai serà suficient per salvar aquesta partida.

PB — En els darrers anys aquest tema s'ha anat complicant cada vegada més, ja que s'exigeixen uns drets que no estan legislatos. No està ben definit, el camp. Jo crec que són drets que han d'existir, però entre tots hauríem de buscar unes contraprestacions. Si, per una banda, es demanen uns drets d'intèrprets o compositors, nosaltres podem esgrimir que estem fent una difusió que els és necessària. El problema greu són les partides que s'han de pagar als editors de partitures, que en aquests moments són inassolibles. Tot i això es van fent coses, com és

Missió completa

Ignorant del tot que s'estava treballant en la creació de Catalunya Música, el mes de desembre de 1986 —menys de mig any abans de l'inici d'activitats—, publicàvem un editorial amb el títol "El buit de la ràdio". Aleshores precisàvem: "La disponibilitat d'una infraestructura radiofònica dotada eficientment i dirigida amb un exacte sentit de la seva funció, seria quelcom d'una transcendència i d'un valor enorme i d'una capacitat potenciadora extraordinària. I seria ensem un graó més en el camí de normalització de la nostra cultura, en dotar-la d'un element fonamental".

Immediatament vàrem rebre una trucada de Jesús Rodríguez Picó, que com a primer coordinador de l'emissora va tenir un paper cabdal en la seva posada en marxa i els primers anys de caminada, en la qual ens advertia de la prompta i feliç realització.

En el número de juny de 1987 saludàvem l'inici de l'activitat de Catalunya Música amb un editorial titulat "Un món obert de possibilitats". Després de situar el potencial d'audiència estimat, aleshores indicàvem: "Però no es tracta tan sols de satisfer les necessitats radiofòniques d'uns afeccionats con-

crets a la gran música, sinó que cal anar molt més enllà.

Cal també afavorir l'increment de militància activa de la societat catalana envers la música clàssica. I, en això, un canal radiofònic compta, si és conduït amb intel·ligència i seny, amb enormes recursos; facilitar informació plural d'activitats del país, de notats discogràfics, afavorir la comprensió d'aspectes elementals i no tan elementals de la música; ajudar al coneixement d'obres de músics poc coneguts o d'aspectes musicals poc a l'abast, etcètera. El món de les transmissions configura així mateix un camp d'acció suggestiu. I moltes d'altres iniciatives, sempre que siguin, cal insistir-hi, dirigides amb seny i rigor".

Avui, al cap de deu anys ininterromputs de presència regular de Catalunya Música a les ones, crec que es pot afirmar que el balanç és fonamentalment satisfactori, malgrat imponderables que els mateixos dirigents actuals no amaguen en aquestes mateixes planes. I que tant la nostra primera petició com posteriorment les expectatives que dibuixàvem, ja formen part d'una realitat que ha servit per enriquir de manera substancial el patrimoni de la cultura del país i han esdevingut eines de normalització inqüestionables. ● J.C.C.

el cas del seguiment de la temporada de l'OBC, que genera uns drets importants i s'atén. Però com més contemporània és la música, més gent implicada hi ha a repartir.

—Per què no es fan més retransmissions en directe?

PB — Els directes els hem potenciat molt i a partir de les xarxes digitals els potenciarem molt més. Per a aquesta temporada ens vam plantejar fer en directe els concerts del diumenge al matí de l'OCB, però en aquest horari era difícil d'entrar-ho en antena.

JMC — La voluntat és la de potenciar les transmissions en directe i les noves tecnologies de transmissió digital ens ho permetran, perquè abaratirem costos i augmentarem la qualitat de so, que és important en un canal de música clàssica com el nostre.

PB — Val a dir que recentment, gràcies a les millores tecnològiques, hem pogut retransmetre uns concerts des de Santa Maria del Mar, un lloc que per qüestions d'ubicació dificultava sortir en directe. D'altra banda, si fa dos anys vam fer la inauguració del Festival de Torroella de Montgrí amb molts problemes d'enllaços, ara ho podem fer, perquè tecnològicament ho tindrem solucionat. I per respecte als oients, hem d'emetre un tipus de música que estigui en una franja d'una dignitat inqüestionable. Es mira que tant a l'hora de concretar possibles enregistraments com a l'hora d'emetre, la qualitat sigui l'òptima possible.

—O sigui, que les noves tecnologies potenciarien l'emissora?

JMC — En aquests moments, som el primer grup d'emissores de Catalunya que està fent proves amb ràdio digital, conjuntament amb el Centre de Telecomunicacions. Disposem de dos programes, dels quals només està funcionant un, i en els quals estem fent proves amb programació musical de RAC-105 i Catalunya Música. La ràdio digital permetrà que amb un sola freqüència es pugui cobrir tot Catalunya sense canviar el dial i, a més, amb una qualitat de so comparable a la del CD i molt superior a l'estèreo que dona ara la freqüència modulada, que ja és de gran qualitat. S'estan fent proves des del mes de desembre, tot i que en aquests moments encara no s'han comercialitzat receptors. Però nosaltres sempre ens hem caracteritzat per ser els pioners en noves tecnologies,

i en aquest moment som el motor de la ràdio digital a Catalunya i pràcticament a l'Estat espanyol. En un altre aspecte en el qual esperem que la tecnologia avanci és Internet. Cada vegada tenim més usuaris d'aquesta xarxa telemàtica, tant amb la ràdio en directe que hi estem oferint, com amb la ràdio a la carta. En aquests moments només hi tenim dos canals, que utilitzen la paraula, Catalunya Ràdio i Catalunya Informació, perquè la tecnologia encara no permet rebre amb bona qualitat de so RAC-105 i Catalunya Música, però tan bon punt ho permeti, estaran dins d'Internet. Un altre aspecte interessant és que una vegada es tiri endavant la plataforma de ràdio i televisió digital, fins i tot hi haurà subcanals que oferiran la possibilitat que les emissores de Catalunya Ràdio es puguin rebre des de qualsevol lloc del món. Un dels nostres objectius és que la nostra programació musical, en la qual estan representats de manera molt important els joves intèrprets i compositors catalans, també pugui ser coneguda pels ciutadans de fora de Catalunya.

PB — És important destacar que des de Catalunya Música hi ha la voluntat i la política de seguir amb un interès especial quan hi hagi un intèrpret o un compositor català. Tot i que, com deïem abans, a vegades per qüestions de problemes legals i econòmics no es pugui arribar allà on es vol.

—Hi ha alguna varietat en la programació arran d'aquest desè aniversari?

PB — Sí. Hem incorporat un monogràfic de dues hores que s'emet dilluns al vespre, que és una antologia de les millors o més significatives gravacions dels programes d'aquests deu anys, i que s'emetrà tot l'any. Dins de l'aniversari, i lligat al 150 aniversari del Liceu, es fa un programa de 24 capítols sobre la història del Liceu a càrrec de Roger Aliet, produït i realitzat per nosaltres, i també hem incorporat un debat sobre temes musicals que es fa en col·laboració amb el Consell Català de la Música, que s'emet els diumenges.

JMC — Vull afegir que per commemorar aquests deu anys celebrarem un concert el dia 19 de juny al Palau de la Música Catalana obert al públic en general i que serà retransmès per ràdio i segurament també per televisió. Tenim confir-

mada ja la presència de l'OBC i esperem comptar amb alguna altra col·laboració. Amb aquest concert volem que s'evidenciï que s'han assolit els objectius que Catalunya Música es va marcar fa deu anys i demostrar que és un canal imprescindible dins de la radiodifusió a Catalunya.

—Com han salvat el tema de les retallades pressupostàries?

PB — Al problema de reducció pressupostària, s'hi ha sumat el tema de les qüestions legals. Han estat dos temes que han crescut i que ens han marcat molt negativament. Amb tot, Catalunya Música continua tenint una operativitat prou correcta i estem entrant molt material de música gravada. El problema ve quan hem d'estar en un concert i a més això comporta una segona negociació, si es tracta de música contemporània.

JMC — Jo diria que Catalunya Música ha fet un gran esforç, no de contenció, sinó de reducció pressupostària, que no s'ha traduït en una programació de menys qualitat ni en una baixada d'audiència, sinó al contrari, que ha tingut lleugers ascensos.

PB — La falta pressupostària ens ha comportat tenir menys presència en determinades actuacions a Catalunya. Hem perdut això, però, a canvi, com que el mercat està evolucionant de pressa, la tecnologia també i els catàlegs també, ho hem intentat suplir amb una major entrada de música gravada, de manera que hem aconseguit que la qualitat d'antena no hagi caigut. Si que ha caigut la relació que teníem amb festivals, en els quals en comptes de poder fer quatre gravacions, només n'hem pogut fer una.

JMC — Hem resolt la mancança pressupostària amb l'enginy dels qui confeccionen la programació i el resultat ha estat positiu dins de les possibilitats. L'oferta de Catalunya Música és de molta qualitat i la resposta de l'audiència ho certifica. En aquests moments jo no entendria el panorama de ràdio musical a Catalunya sense l'existència del nostre canal. I ho avalen aquests 50.000 oients.

PB — Penso que Catalunya Música cobreix la necessitat de moltes persones de satisfer el gust per la música. Una de les banderes de Catalunya Música i de totes les emissores de la corporació és la qualitat de so, que en el nostre cas és innegociable.

Una experiència gratificant

per JORDI MARTÍNEZ

Aquest mes de maig és força especial, per als melòmans catalans. Els qui tinguin bona memòria saben que es compleixen deu anys del naixement d'un dels seus fills predilectes. El 10 de maig de 1987 Catalunya Música va veure la primera llum en l'espai hertzia. Un recital de Victòria dels Àngels des del Palau de la Música va obrir una aventura que ha aconseguit la majoria d'edat radiofònica i que s'ha consolidat gràcies a l'esforç d'un equip jove, professional i il·lusionat a oferir cada dia la millor selecció de música clàssica i contemporània.

Jordi Daroca, aleshores director de Catalunya Ràdio i ara responsable dels informatius no diaris a TV3, recorda amb afecte la bona acollida que va tenir en tots els àmbits culturals, i ja des del principi, la idea de crear una emissora com Catalunya Música: *Vam temptejar el terreny i vam trobar molt bona receptivitat, sobretot al Parlament. Va ser realment com passa molt poques vegades, perquè l'ambient per tal que el projecte fos una realitat va resultar molt favorable. Vull esmentar també la tasca propagandística duta a terme per Francesc Noy, exdirector de "La Vanguardia", per tot Catalunya en favor de l'emissora.*

Pel que fa al balanç dels primers anys de vida de l'emissora, Jordi Daroca es mostra més que satisfet: *Em remeto a les audiències. Al cap d'uns mesos de funcionament, érem la més escoltada tot i que Radio 2 conservava els seus índexs. Això significava que el mercat d'oients de música clàssica s'havia ampliat a Catalunya. Estàvem força contents i és que des del primer moment vam fer una emissora molt acurada. A l'hora de parlar amb els*

protagonistes d'aquesta història, tothom ha coincidit en aquest darrer punt: Catalunya Música ha possibilitat que moltes persones s'introduïssin –i s'afectesin– als repertoris clàssics. I per aconseguir-ho, la filosofia principal de la casa va ser provar de salvar un perill: emetre música i no deixar que vencés la paraula, entrebanc amb el qual s'havien trobat altres ràdios.

Per als professionals que des de fa deu anys donen vida a Catalunya Música, aquesta commemoració no pot ser més positiva, atès que han tingut la gran oportunitat de formar part d'un punt de referència cabdal dins de la difusió musical. Contxa Trallero, responsable de la programació, creu que *s'han fet moltes coses. Realment, hem fet una eina de difusió de la música per als melòmans. Joan Vives, locutor i conductor de programes com L'obertura, A la manera de o La música a debat, reconeix sentir-se molt orgullós de complir aquest aniversari: Ha estat especialment enriquidor per a un músic com jo. Tot aquest temps es pot considerar com un super-*

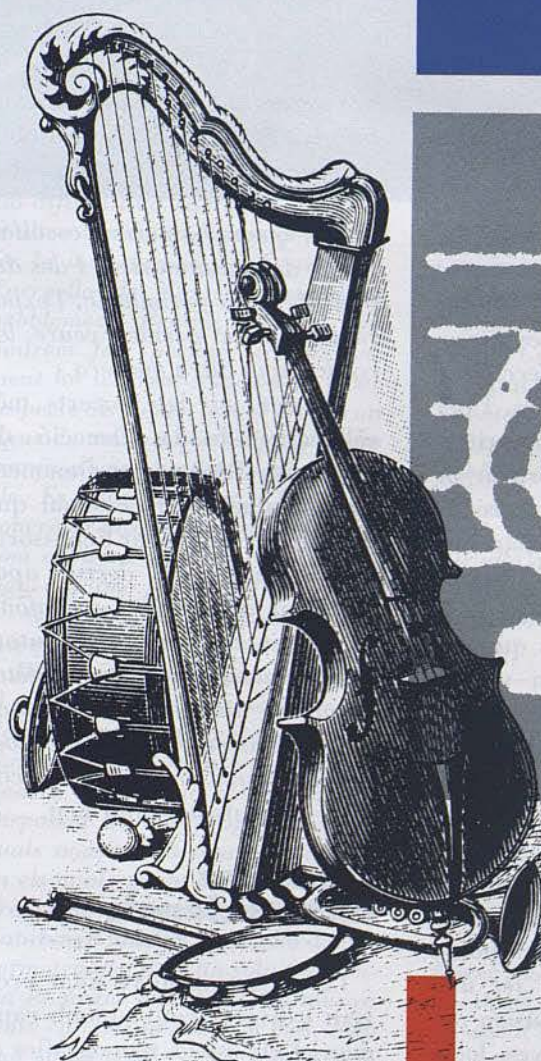
màster que m'ha permès escoltar i fruit de molta música. I des del punt de vista periodístic, l'experiència m'ha permès veure les coses d'una altra manera.

Potser un dels encerts més rellevants de la direcció de Catalunya Ràdio es va fonamentar en la tria del personal que havia de fer funcionar l'emissora. *Vam prendre una decisió aparentment arriscada i radiofònicament innovadora: els locutors haurien de sortir entre els estudiants de música. Volíem posar davant el micròfon gent que sabés del que estava parlant. Els excel·lents resultats ho confirmen.*

Contactes internacionals

La programació va anar creixent i diversificant-se amb rapidesa. Dels espais monogràfics es va passar a un altre element important, les gravacions de concerts, una tasca que ara és responsabilitat de Carles Lobo, realitzador i productor. Al cap d'un any de néixer l'emissora es va fer la primera transmissió en directe i més tard van arribar conne-

tve

tve

C A T A L U N Y A

xions també en viu amb Salzburg i Nord-amèrica.

La gravació de concerts arreu de Catalunya va trobar una acollida tan favorable que va resultar molt fàcil per als professionals de l'emissora fornir-se d'un material que de vegades provenia de propostes ofertes des de diferents fòrums culturals.

Un dels aspectes que més s'ha tingut en compte des dels inicis va ser el de les relacions d'intercanvi amb emissores de l'estranger per enriquir l'oferta. La primera persona que es va encarregar d'aquests contactes fou Oleguer Sarsanedas, uns anys després cap de programes de TV3. *Al principi vam posar-nos en contacte amb ràdios de l'Europa occidental per tal que ens fessin arribar material, però vam topat amb l'inconvenient de no formar part de la UER (Unió Europea de Radiodifusió), a la qual únicament tenia accés RTVE. Aleshores vam decidir traspasar el Teló d'Acer i anar cap a l'est, on també hi ha molt bona música. Vam començar els intercanvis i alhora vam iniciar la nostra exportació.*

Amb el pas dels anys, cal destacar els convenis pels quals s'han emès transmissions de la temporada del Gran Teatre del Liceu i s'han enregistat tots els concerts de l'OBC.

Oferta plural

Qualsevol oient que sintonitzi Catalunya Ràdio, ja sigui melòman o un afeccionat mitjà, disposa d'una graella prou àmplia i diversa com per trobar allò que cerca, en resposta a la filosofia d'abastar el màxim de públic possible. En aquest sentit, Contxa Trallero, responsable d'aquesta àrea, remarca *la intenció que tenim de fer una programació variada, atès que emetem les 24 hores del dia. Les caps de música són força heterogènies: busquem intercalar èpoques, estils i gèneres perquè tothom se senti a*

gust. Introduïm també obres de compositors catalans, tot i que la seva producció és més reduïda quant a material discogràfic. Però això es compensa amb concerts que nosaltres mateixos gravem. En l'espai dels divendres, *Músics de Catalunya*, en podem trobar els exemples.

Els oients, però, se senten per norma general més atrets per les composicions del segle XVIII i XIX, romanticisme i postromanticisme, tot i que també s'ha constatat una bona afecció a la música barroca i molta gent interessada per l'òpera. I pel que fa a les minories, la música antiga i la contemporània són les que encara no acaben d'encaixar amb els gustos del gran públic. *La música del segle XX costa que agradi a la gent*, diu Carles Lobo. *És un espai que intentem que no sigui massa difícil. Combinem clàssics del segle amb autors més agosarats. També n'hi ha que prefereixen els més actuals, però en general encara falta temps perquè tothom s'hi acostumi. Sobretot perquè és música que no es pot escoltar quan treballes, sinó que s'ha de fer amb molta atenció*, assegura Contxa Trallero.

Catalunya Música ha mostrat fins ara un caire obert a altra música, a més de la clàssica. Prova d'això poden ser la *Selecció de jazz*, a cura d'Albert Mallofré o *L'audiovisual*, en què Àlex Gorina presenta bandes sonores de pel·lícules. Per a Carles Lobo, *no s'entén la música clàssica isolada, sinó que la popular, l'ètnica i el jazz són gèneres que poden influir en aquella i es poden ampliar. Estic segur que tot això s'anirà fent.* Joan Vives, tot i reconèixer l'encert i la necessitat de dedicar un espai al jazz, ressalta la dificultat que suposa apostar per altres registres, ja que *no hi ha prou producció per omplir la programació durant un any.*

Un dels trets distintius de Catalunya Música ha estat no renunciar a la paraula i per això

inclou programes divulgatius, com *A la manera de*, conduït pel mateix Joan Vives, per a qui ha representat una experiència enriquidora, ja que *entrevistar persones com Josep Carreras o Maria del Mar Bonet ha estat força emocionant i, per sobre de totes, una entrevista a l'Ovidi Montllor, que va ser l'última que va concedir, i que mai no oblidaré.* De tota forma, *les millors confessions són les fetes a micro tancat, sense gaire transcendència, però molt emocionants.* Recordo la vídua de Joan Alavedra que em diu que va conèixer Cosima Wagner, la filla de Liszt, i dona de Wagner i mare de Sigfrid. O un altre que m'explica que va sentir el Concert d'Aranjuez quan es va estrenar. *Si t'agrada la música de veritat, tot això és increïble.* No cal oblidar tampoc el programa *La música a debat*, pensat no només per als melòmans, sinó també per a aquells que es volen introduir en el món musical. Amb aquest espai el poden conèixer i assabentar-se de l'ampli ventall de temàtiques que l'envolten, des de les tecnopaties (malalties dels intèrprets), fins a les bases legals per al treball dels joves músics.

Una de les fites importants en aquesta trajectòria de deu anys, com recorda Carles Lobo, ha estat la concessió del Premi Nacional de Periodisme, juntament amb la "Revista Musical Catalana", o el Premi Mitjans de Comunicació pel programa *Música per a cobles*. Lobo, a part d'aquest, recorda alguns moments màgics, com el *Festival de Música Contemporània*, però per sobre de tot la presentació per primer cop del Quartet de Corda Toldrà, dins d'un cicle de concerts al Mercat de les Flors amb l'organització de Catalunya Música i que va comptar amb un públic nombrós.

Continuar creixent en la qualitat és el desig unànime de tot l'equip que configura una emissora que ha permès a molts descobrir la millor música del món i alhora fruit-ne.

Brüggen, figura destacada del XX Festival de Música Antiga

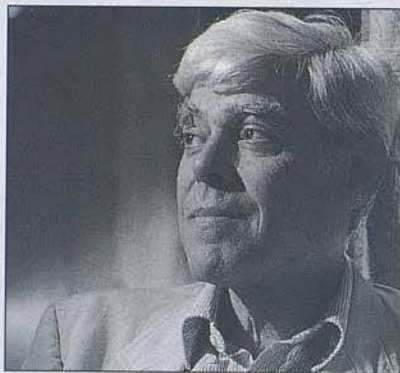
per RRM

El Saló del Tinell és el marc principal de la XX edició del Festival de Música Antiga que promou la Fundació "la Caixa". Una vegada més, aquesta manifestació aporta un conjunt d'oferta de gran interès en el camp, cada dia menys precís, de la dita música antiga, bàsicament preclàssica. Un món que permet obrir determinades escaletes en funció de matisos específics. Així, programar Mozart o Beethoven no constitueix actualment cap escarafall, ni tampoc Schubert o Brahms, sempre atenent determinades circumstàncies —tipus d'obres, criteri interpretatiu, referents específics formals de determinada composició, etcètera— i així, tampoc no ha de suposar cap mena d'escàndol que hom arribi a programar una obra d'Igor Stravinsky, tot precedint una de Johannes Brahms.

L'heterogeneïtat, l'obertura d'horitzons i la presència de conjunts que actuen per primera vegada en el festival són característiques específiques d'aquesta manifestació. Així, juntament amb la presència d'un conjunt tan reconegut com l'Orquestra del Segle XVIII que dirigeix Frans Brüggen en un concert inaugural amb programa convencional al Palau de la Música i dos més al Tinell, hi ha la del Grup de Percussió del Temple de Kerala, en un programa dedicat a música clàssica de l'Índia i en el qual s'ofereix la cerimònia de Thayambaka i de Panchavadyam, una immersió explícita en el camp de la música ètnica.

Frans Brüggen i l'Orquestra del Segle XVIII en el concert inaugural van oferir un programa integrat per la *Inacabada* de Schubert i el *Concert per a violí* de Beethoven, mentre que el primer que va tenir lloc al Tinell fou dedicat monogràficament a Haydn; el tercer ja ha estat comentat.

Un altre concert remarcable del festival és l'actuació del prestigiós conjunt The English Concert, que dirigeix Trevor

Frans Brüggen

Pinnock, que actua amb la Coral de la Universitat de les Illes Balears, que dirigeix Joan Company, i un quartet vocal de gran relleu, format per Nancy Argenta, Catherine Denley, Rufus Müller i Brian Bannatyne-Scott.

Torna al Festival el violinista italià Fabio Biondi, en aquest cas acompanyat per Olga Tverskaya —pianoforte—, en un programa Schubert-Mozart. L'aportació italiana continua amb el Concerto Italiano que comanda Rinaldo Alessandrini, un altre dels representants conspicus que està donant el món italià en el terreny que ens ocupa. El programa, especialment atractiu, comprèn una selecció dels llibres de madrigals VII i VIII de Monteverdi. El món transalpí és protagonista d'un altre esdeveniment, en aquest cas amb l'actuació de la Capella della Pietà de Turquini, un conjunt napolità que dirigeix una altra figura emergent, Antonio Florio. Vinculat a un centre d'estudis de Nàpols, aquest conjunt oferirà el producte dels treballs de recerca i de recuperació de partitures corresponents a l'òpera bufa napolitana. Juntament amb un conjunt instrumental, intervenen una soprano, una contralt, dos tenors i un baix. Es tracta d'un programa en principi d'un enorme atractiu.

En el capítol de primeres presències hi ha, a part de la que s'acaba d'esmentar, la del conjunt francès Ensemble Micrologus, que ofereix un programa dedicat a la música de Nadal a l'edat mitjana. També actua per primera vegada al Festival el conjunt vocal Ob-

sedienne, que dirigeix Emmanuel Bonnardot, que interpreta la *Missa de Barcelona* i els motets profans de J. Ockeghem. També es presenta al Festival el conjunt Cantus Cölln, que dirigeix Konrad Junghänel, amb suport instrumental i un aplec de veus format per dues sopranos, una contralt, dos tenors i un baix. El programa inclou obres de Schelle, Pachelbel, Rosenmüller, J. Ch. Bach i Kuhnau. En el mateix capítol de primeres presències s'ha de situar la molt nova Orquestra Barroca de Sevilla, que dirigeix Barry Sargent, un violinista ben conegut a Barcelona, conjunt en el qual també figuren els barcelonins Mireia Hernández i Albert Romani.

Esmentem encara les actuacions del grup Al-legoria, format per J. P. Canihac, Romà Escalas, D. Lassalle, Josep Borràs i Jordi Reguant en un programa titulat "Come la voce humana", amb l'explicació afegida "un llenguatge virtuosístic per als instruments de vent" i el del ben conegut grup Sequentia, que interpreta —entre d'altres obres— les *Cantigas de Santa Maria* d'Alfons X el Savi.

A més de la part concertística, s'ha de fer esment dels curs monogràfic titulat "Música i societat al segle XV" impartit pels professors David Follows —Universitat de Manchester—, Alvaro Zaldívar —Conservatori Superior de Música de Saragossa—, Reinhard Strohm —Universitat d'Oxford—, Agostino Ziino —Universitat de Roma—, Maria Carmen Gómez —Universitat Autònoma de Barcelona—. També hi ha classes magistrals de pianoforte a càrrec d'Olga Tverskaya i audicions per a escolars a càrrec de l'Orquestra del Segle XVIII. Per la seva part, el director tècnic de l'Orquestra del Segle XVIII ofereix una conferència amb el títol "L'orquestra del segle XVIII, més que una orquestra d'instruments originals". L'esmentada formació ofereix un concert familiar el matí del dia 1 de maig i el Grup de Percussió del Temple de Kerala un altre a la plaça George Orwell el dissabte dia 3 de maig a la tarda.

Festival de Peralada

Davant una concentració exultant d'esdeveniments

per RRM

L'edició d'enguany del Festival Castell de Peralada presenta una autènticament impressionant concentració d'esdeveniments, sobre el paper d'un relleu excepcionals. En aquest sentit, a un hom se li fa impossible privilegiar, d'entrada, cap manifestació en concret, atesa la dificultat d'establir un ordre qualitatiu.

En efecte, resulta difícil des- triar si és més important la ver- sió que s'oferirà de l'òpera wagneriana *El vaixell fantasma* amb -ni més ni menys- Hildegard Behrens, Simon Estes i Matti Salminen i producció del festival finès de Savonlinna, que no pas la producció del mateix festival d'*El rapte del serall*, de Mozart, que dirigirà el gran director rus Gennady Rozhdesvensky amb l'Orquestra de Cadaqués, un any més titular del Festival, dra- matúrgia de Màrius Gas sobre escenografia de Guillermo Pérez Villalta. O la producció inau- gural, tan prometedora a l'a- vançada, de la cantata escènica *El martiri de sant Sebastià*, de Claude Debussy, inspirada en un text de Gabrielle d'Annunzio amb una producció de La Fura dels Baus, col·laboració de Manuel Huerga i Frank Aleu, responsabilitat musical del Cor i de l'Orquestra de València i di- recció musical de Jan Kovacev.

Al costat d'aquestes tres pro- duccions, hi ha altres propostes així mateix d'un relleu notabilís- sim. És el cas de l'homenatge a l'Orfeón Donostiarra, que en- guany commemora amb una esplendidesa extraordinària el seu primer centenari. Home- natge que inclourà un concert

Alfredo Kraus

amb temes populars aïmb acom- panyament orquestral de la Simfònica de Galícia comandada pel seu titular, Víctor Pablo Pérez, i la possible col·laboració de Joan Manuel Serrat; home- natge que continuarà amb la versió d'*Un Rèquiem alemany* de Johannes Brahms, juntament amb l'Orfeó Català i el mateix suport orquestral i de direcció.

També cal fer esment de la versió de la *Novena* de Bee- thoven amb el Cor del Festival de Savonlinna, Orquestra de Cadaqués, direcció de Neville Marriner i les veus solistes d'Isabel Monar, Maite Arru- barrera, Francesc Garrigosa i Esa Ruutunen.

Un apartat que també té un paper molt destacat en el con- junt de les propostes del Festival és el que correspon als recitals lírics, en aquest cas centrat en tres figures senyeres de la lírica internacional. El tenor canari Alfredo Kraus, que actuarà acompanyat per la simfònica del Gran Teatre del Liceu amb direcció de Miguel Ángel Gómez Martínez; el de Teresa Bergan- za, amb el pianista José Antonio Álvarez Parejo i, finalment, el del baix Simon Estes, que actuarà acompanyat al piano

Alicia de Larrocha

per Veronica Scully, que la va dirigir en el recital celebrat recentment al Palau en el marc de la temporada del Gran Teatre del Liceu.

La pianista Alicia de Lar- rocha també serà una altra des- tacada protagonista del festival empordanès, actuant de forma inusual en ella, almenys a casa nostra. Concretament, serà jun- tament amb el Tokyo String Quartet, en un programa que clourà el *Quintet amb piano opus 56/2* de Brahms i que abans haurà ofert obres de Takemitsu i Beethoven.

Esmentem, finalment, el mun- tatge de Carles Santos titulat *La pantera imperial*, confegit sobre música de Johan Sebastian Bach, que comptarà amb la col·laboració del cor Lieder Ca- mera.

El Festival se celebrarà entre els dies 19 de juliol, quan s'inau- guri amb *El martiri de sant Sebastià*, i es clourà el dia 20 d'agost amb *Un Rèquiem ale- many*. Només els recitals de Teresa Berganza i Simon Estes no tindran lloc a l'Auditori dels Jardins del castell de Peralada. En aquest cas el seu marc serà l'església del Carme del mateix recinte del castell.

Joan Pàmies

L'Orquestra de Cambra Catalana com a imatge d'una realitat musical difícil

Joan Pàmies és professor de violí al Conservatori Superior Municipal de Música de Barcelona. Abans, però, havia estat viola solista i professor titular a l'Orquestra Nacional d'Espanya, tasca que va deixar per llançar-se a l'aventura de muntar l'Orquestra de Cambra Catalana. El desembre passat es va fer un concert per com-

memorar el 10è aniversari de la formació. La música de Pedrell, Pueyo, Montsalvatge, Turull, Bonet i Boliart van ser el colofó d'una etapa marcada per atzaroses dificultats i per la voluntat de donar a conèixer la música catalana contemporània i oferir una sortida professional als joves intèrprets.

per MARTA PORTER

Han passat deu anys de la creació de l'Orquestra de Cambra Catalana. En aquest temps s'han acomplert els objectius que es van proposar?

—Els objectius principals eren oferir als joves intèrprets formats a casa l'oportunitat de començar la seva carrera professional amb un nivell rigorós i de qualitat, fer una tasca de promoció i divulgació dels compositors catalans, simplement per ser coherents amb el nom que dúiem, i incloure joves solistes en la nostra programació. La idea de l'Orquestra, quan va néixer, era que tingués un caire pedagògic. Els orígens es remunten a 1983, quan vaig deixar l'Orquestra Nacional d'Espanya arran d'un projecte de caire pedagògic que em van proposar i que sempre m'havia interessat molt. Es tractava de descentralitzar la cultura catalana, i a mi em tocava fer-ho des de Tàrraga. Després, per qüestions polítiques o econòmiques, no es va dur a terme. Aleshores, però, jo ja duia tres anys a Tàrraga com a director de l'Escola de Música i vaig voler continuar amb la idea de proporcionar als joves la possibilitat de trobar

una sortida professional. L'aposta, per a mi, va ser molt clara i molt conscient. D'aquí va néixer l'Orquestra de Cambra Catalana; el primer any com a Orquestra del Conservatori de Tàrraga, i el 1986, quan em vaig traslladar a Barcelona amb els alumnes que havia format, ja com a Orquestra de Cambra Catalana.

—En què ha canviat el país, musicalment parlant, en aquests anys?

—Afortunadament, en molt. És evident que el nivell actual dels nostres instrumentistes és molt superior al de fa deu o quinze anys, tant en quantitat com en qualitat; només cal veure el nombre d'orquestres que han anat sorgint. És per això que el que en un principi justificava un caire pedagògic, va arribar un moment en què ja no tenia sentit. Per altra banda, moltes vegades se'ns demanaven uns resultats comparables als d'una orquestra professional, cosa que no érem. Per tant, des de l'any 1991 l'Orquestra es va constituir en associació i se li va donar un caire totalment professional, que és el que ha estat fins ara. Vam mantenir unes temporades estables a Barcelona, primer al SAT i després a la Casa de la Caritat, i ens vam fer ressò de la

nova creació que es feia a la ciutat.

—Per què aventurar-se amb la música contemporània quan la clàssica té molta més sortida?

—Perquè encara que ens agradi molt la música de tots els temps, som personatges del segle XX i hem de veure què es fa ara i aquí i fer-nos-ens ressò. En aquest sentit, sempre que n'hem tingut oportunitat, hem fet estrenes de compositors contemporanis catalans que estan en actiu i les hem portat arreu, tant fora de Catalunya com fora d'Espanya. Simplement per ser coherents amb el que estem fent. Quant a la resta d'objectius, crec que gairebé tots els joves solistes que tenen un renom han tocat amb nosaltres i també molts joves que actualment treballen en altres orquestres professionals o fent tasques pedagògiques van començar a treballar amb nosaltres. Penso que, en general, els objectius s'han acomplert.

—I a nivell d'actuacions?

—En els darrers anys hem tingut molts problemes econòmics. Quan fas una temporada estable, amb propostes noves, necessites una regularitat de treball i un nivell que només és possible si hi ha ajuts econòmics. Durant uns anys vam gaudir d'un con-

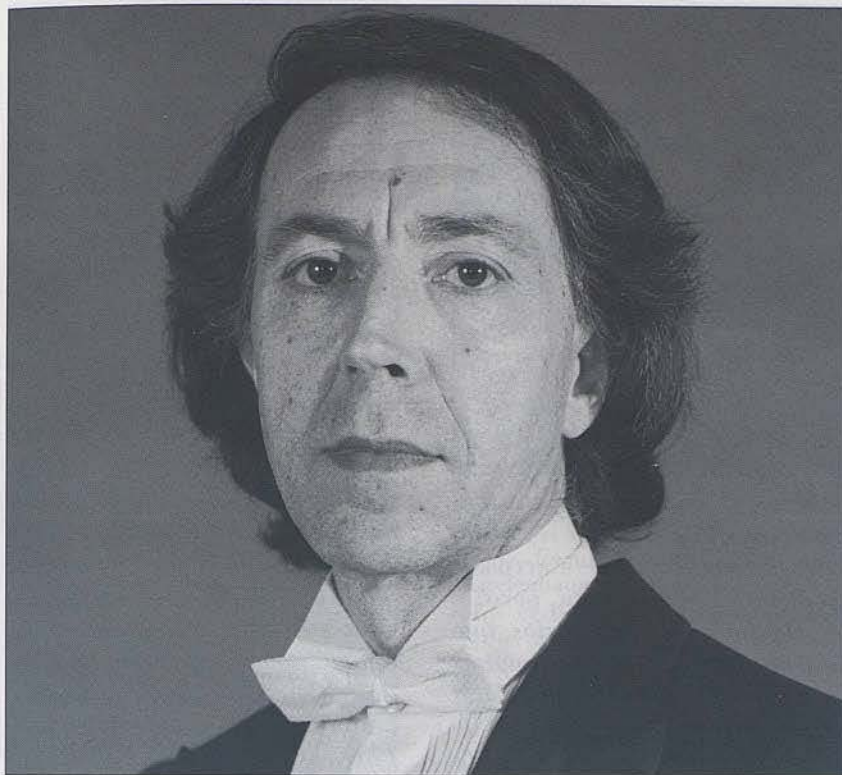

FOTO: NOBERT

veni amb l'Ajuntament de Barcelona que, juntament amb crèdits, ens permetia mantenir aquest nivell. Això, amb la nova política municipal, es va acabar i, d'altra banda, l'aportació de la Generalitat, que sempre ha estat menor, també s'ha reduït. Vam començar la temporada del 96 en una situació molt delicada, ja que, si bé l'Orquestra s'autofinança les dues terceres parts del que cal per a la seva subsistència, la falta d'aquesta tercera part feia impossible continuar. O sigui, que el futur, en aquest moment, és incert. D'altra banda, jo necessito uns mesos de tranquil·litat per veure la situació des d'una certa perspectiva. Crec que l'Orquestra és una eina important amb vista a descobrir tots aquests compositors de casa nostra que estan treballant, però quan veus que t'és molt més fàcil interpretar-los fora de Catalunya que no pas aquí, que amb els concerts amb compositors catalans que hem fet fora de Catalunya hem subvencionat la temporada d'aquí, em sembla molt incongruent. Desenganyem-nos. El públic vol sentir Les quatre estacions i les obres de repertori. I si una mica amb calçador col·lo-

ques alguna cançó catalana, t'exposes a la crítica. Per això crec que és un moment de veritable reflexió. En aquests deu anys hem seguit una trajectòria en funció de les nostres possibilitats i hem intentat ser absolutament coherents en tot. Arribats en aquest punt, amb un balanç econòmic de creixement zero, ens hem de plantejar, potser des d'una altra perspectiva, de quina manera continuem. No llenço la tovallola, crec que ha estat un projecte molt important i que malgrat les dificultats hi ha hagut una sèrie de persones que ens han donat la seva complicitat i la força per continuar.

—Ha estat bona, per a l'Orquestra de Cambra, aquesta funció de catapulta entre el món acadèmic i el professional?

—Sí, ha estat bona per als músics, per a l'orquestra i també per al país. A l'estranger hi ha moltes orquestres d'aquestes característiques. Les orquestres clàssiques o professionals fan un treball molt regular, fins i tot en qüestions horàries, fet que no permet als joves simultaniejar-les amb altres activitats, per la qual cosa només hi accedeixen músics ja establerts, d'alt nivell. Jo, per exemple, vaig entrar a

l'Orquestra Nacional amb 29 anys, però abans havia fet molta orquestra de cambra, havia viatjat molt i havia fet l'ofici en altres orquestres, fins que em vaig poder assentar. I aquesta és una pràctica habitual entre els músics. L'Orquestra de Cambra Catalana fa aquesta funció de pont i estaria bé que n'hi hagués moltes més. Si veiem orquestres com Saint Martin-in-the-Fields o l'English Chamber Orchestra, un gran percentatge dels seus components són gent jove i la resta són els caps, la gent amb més experiència que cohesionen la resta de músics. És un símptoma de bona salut que existeixin orquestres pont perquè els joves puguin aprendre-hi l'ofici.

—Pel que es desprèn de les seves paraules, el mestratge és fonamental per a la professionalització.

—Jo vaig tenir la sort de treballar amb una sèrie de mestres, com Agustín León Ara, que em va proporcionar tota una metodologia. Però hi va haver dues persones que a nivell humà em van ensenyar què era un mestre. Un va ser Joan Massià, amb qui vaig establir un contacte curt però molt intens, i l'altra persona va ser Enric Casals, quan jo ja era professional. Potser perquè eren persones molt grans i podien ensenyar el sentit que ells trobaven a la música amb un gran desprendiment. Actualment, potser perquè som més joves o perquè tot ha canviat molt, som massa egoistes, ens costa donar, simplement donar el que sabem. No es pot ensenyar mirant el rellotge.

—Què és per a vostè la música?

—La música, per definició, és comunicació, expressió, és la paraula. I suposo que per donar èmfasi a la paraula es va inventar el tam-tam i després la flauta. A la nostra societat això s'oblida sovint, fins al punt que a vegades la música esdevé una mena de circ en la mesura que esdevé performance tècnica; i no cal dir que la perfecció que es busca en el CD no és real. La

meva tasca com a pedagog és ensenyar a tocar el violí, però també un component humà que és fonamental. Qualsevol de les branques musicals a què un es dediqui pot comunicar, pot expressar i pot fer art. I això és el que intento quan ensenyo a tocar el violí. Com deia el mestre Massià, cal treure de cada alumne el millor de si mateix i que es puguin realitzar fent música perquè és allò que realment els agrada.

—Creu que la política cultural del país és errònia?

—A Catalunya, en aquest moment, s'està donant molta més importància a les pedres que no pas a les idees. I això és molt perillós. Les pedres estan molt bé si tenen un contingut. Si pensem què cal per sentir música, només cal una capsa de sabates, és el principi del teatre a la italiana. Aquí, en canvi, estem fent quantitat de pedres sense un veritable contingut. Estem oblidant la creativitat i, a nivell d'institucions, els pocs diners que hi ha es reparteixen d'una manera molt subjectiva. Reconec que la tasca del polític és molt difícil, veure a qui li correspon alguna cosa i a qui no, però també és molt perillosa. Penso que tots plegats ens hauríem de fer un plantejament molt seriós sobre què és el que pretenem fer amb la nostra cultura. La cultura no es recordarà d'aquí a cent anys pels teatres que s'havien fet ni per les pedres, sinó que es recordarà per la gent que va treballar i va crear una sèrie de coses. El que passa és que crear una gran infraestructura, per a qui la fa, dona més satisfacció que no fer un treball a llarg termini. Jo sempre he defensat el que van fer a França a l'època Malraux, impulsar enormement la creació de conservatoris nacionals i regionals, d'orquestrades provincials, nacionals... I, evidentment, en aquest moment a França, malgrat els problemes econòmics que patim a tot Europa, i que la cultura, evidentment, pateix en primer terme, hi ha un nivell incompa-

rament superior al nostre, musicalment parlant.

—Això és un fet que s'arrossega de molts anys enrera, però?

—De no tant. És curiós que nosaltres estiguem fent moltes orquestres que en bona part estan nodrides per músics de fora del nostre país. I això fa pensar que alguna cosa no funciona. Hem fet grans auditoris, caríssims auditoris que moltes vegades tenen una acústica dolentíssima, els dissenys són fantàstics... I en canvi hem oblidat la base. Crec que seria realment important fer un pensament per saber on som i cap on anem. A vegades tinc la impressió que al nostre país tenim una democràcia molt jove i, com a tal, és una mica com el nou-ric que no sap què fer, per on anar. Crec que ja han passat prou anys i que ja seria hora de plantejar-se quins són els objectius culturals.

—Quins haurien de ser els objectius culturals?

—No crec que siguin un Liceu on es faci una Àida amb elefants i camells, enmig d'escenaris fantàstics. Penso en un Liceu que tingui una companyia estable, que no ha tingut mai, i un cos de ball, i un cor com Déu mana i una orquestra amb bones condicions. Crec que això és fonamental. Quan facis el Lohengrin no cal que hi hagi un llac immens amb barques i cignes. Per a això ja tenim el cinema. No cal donar espectacularitat, cal donar emocions. L'espectacle, massa vegades ve donat pels noms. Recordo una persona que fa uns anys

deia: "Al Liceu, si fan Norma, només la pot fer la Caballé". Amb tots els meus respectes, la Montserrat Caballé ha estat una gran soprano, però dir això és una mica exagerat. Cal, en definitiva, trobar el sentit de la mesura. Saber exactament on som. A Alemanya, un poble de 50.000 habitants té una orquestra petitona, un cor, una companyia, un director, un mestre d'escena... Hi ha molta gent treballant-hi i quan han de fer una òpera més gran criden algú de fora. I tenen òpera i opereta durant tot l'any i alhora donen feina a molta gent. Pels milions que aquí es donen a un sol senyor per a un únic concert, en aquell poblet en tenen per tot l'any. I, d'altra banda, aquí no tenim ni una companyia estable. I això és fonamental. Calen petites orquestres que preparin els músics per arribar a les grans orquestres, si no passa que hem d'agafar gent d'altres països. Si no hi ha molts professors que ensenyin ni llocs on els nostres cantants puguin desenvolupar l'ofici, què farem? Què serà del futur de la gent que estudia als conservatoris?

—Tot plegat és descoratjador?

—No, tampoc. Penso que és més fàcil ser pessimista i que, malgrat totes les coses, el nivell general del país és incomparable si pensem com era fa vint anys. Tot ha canviat moltíssim i per a bé. En vint anys s'ha fet un pas de gegant. Si mires la situació terrible dels països de l'Est i ens hi comparem, som molt afortunats. I a Catalunya, fa vint anys, pensar que hi hauria orquestres com la del Vallès i la de Cambra Catalana i la de l'Empordà, i la jove orquestra de no sé què, era impensable, i ara existeixen. Evidentment, hem de ser més exigents i plantejar-nos una sèrie de qüestions que estan pendents. Però malgrat tots els peròs, dir que tot és descoratjador tampoc no seria just. A més, és el més fàcil. Tot ho hem de fer entre tots i cadascú hem d'assumir la nostra part de responsabilitat.

MIKROKOSMOS

Veus del món musical

Hi ha ocasions en què un queda astorat en conèixer l'obra de personalitats que, des d'un pla de discreció pública, materialitzen un servei al país amb una tossuderia i eficàcia exemplars.

Una d'aquestes obres és la Fonoteca Històrica Jaume Font, una de les finalitats de la qual és recuperar la veu de figures preterites dels mons cultural, cívic o polític, i de preservar per al futur la de moltes de les dels nostres dies.

Una amable invitació a col·laborar-hi amb un enregistrament, m'ha permès de fer amistat amb l'artífex de la Fonoteca, el senyor Jaume Font, el qual, durant més de trenta anys, ha recollit documents escrits, gràfics i audiovisuals i n'ha creat de nous.

El resultat: 28.000 documents escrits i gràfics i 30.000 d'audiovisuals. D'aquests darrers, un resta mut d'admiració en veure la rastellera de cassets que contenen les veus de noms cabdals de la història del país: de mossèn Jacint Verdaguer a Francesc Macià, de Josep Trueta a Lluís Companys, de Pompeu Fabra a Margarida Xirgu, de Víctor Català a Ventura Gassol..., per no esmentar-ne sinó uns quants de personalitats ja mortes. I, no cal dir-ho, hi ha les figures més rellevants de l'actualitat, de tots els àmbits.

Davant la magnitud de l'obra feta, un s'explica moltes coses en saber que Jaume Font fou deixeble d'Alexandre Galí i de Josep M. Batista i Roca, i que es dedicà durant molts anys a l'educació d'infants i de joves. Són, aquests, un referents que emmarquen uns pols vitals que li han fet superar obstacles i desenganys.

Encuriosit, i estimulat per la cordialitat en el tracte, prenc nota de la gent del món musical (compositors, intèrprets, crítics, musicògrafs...) la veu de la qual és a l'arxiu de la Fonoteca Històrica Jaume Font. L'admiració és en augment... Esmento uns quants noms. Entre els desapareguts: Pau Casals, Joan Balcells, Joan Longueras, Apel·les Mestres, Lluís M. Millet, Oriol Martorell, Frederic Mompou, Antoni Pérez Moya, Eduard Toldrà, Emili Vendrell... Entre els vivents: Xavier Montsalvatge, Jaume Aragall, Manuel Ausensi, Marçal Cervera, Carles Guinovart, Manuel Oltra, Enriqueta Tarrés, Montserrat Torrent, Lluís Virgili, etc., etc., tots ells explicant la seva vida, la seva obra, els seus projectes...

Quin ajut precís no és, a l'hora d'estudiar un tema, saber que és a la mà la visió oral personal dels qui en foren o en són protagonistes! Per això concep-tuo de transcendent la tasca de la Fonoteca Històrica Jaume Font.

Preservar el present és una bella manera de treballar pel futur. I no vetllar perquè aquest futur esdevingui una realitat fóra propi de mesells...

Pere Artís

Tomatito i Manolo Sanlúcar al 8è Festival de Guitarra de Barcelona

Deu concerts, que acullen tres propostes de flamenc, dues de jazz, dues de clàssica, dues de música brasilera i una conjunta de jazz i flamenc, configuren la vuitena edició del Festival de Guitarra de Barcelona, que va començar el passat 19 d'abril i que acaba aquest 28 de maig al Palau de la Música amb Manolo Sanlúcar.

El guitarrista flamenc Pepe Habichuela i el seu grup van obrir el Festival el 19 d'abril a la Sala Apolo, lloc on es va fer el segon concert, el 23 d'abril, amb Bill Frisell Quartet. A la sala Luz de Gas, que s'estrena com a espai del Festival, el 25 d'abril actuà el guitarrista argentí Luis Salinas. El 30 d'abril, al Mercat de les Flors, ho van fer la formació brasilera Jobim i Morelenbaum Quintet, formada pel fill i el nét del llegendari Antonio Carlos Jobim, Paulo i Daniel, amb Paula i Jacques Morelenbaum, i Marcos Feijao, tot interpretant la música de Tom Jobim.

El Festival continua aquest maig amb el guitarrista flamenc Tomatito, que es presenta amb formació de trio i quintet al Palau de la Música el dia 6. El 14 de maig el Mercat de les Flors acull el brasiler Toninho Horta, acompanyat als teclats per Andre Dequech. Al Mercat també, el dia 17 té lloc la proposta "De

flamenco y de jazz" amb Carles Benavent (baix), Jorge Pardo (saxos i flauta), Ruben Dantas (percussió), Tino di Geraldo (bateria i percussió), El Bola (guitarra) i Chonchi Heredia (veu).

La Capella de Santa Anna, amb una capacitat per a 250 persones, acull els dies 22 i 27 els únics concerts de clàssica del Festival. Primer ho fa la guitarrista Margarita Escarpa amb obres de Sor, Soler, Moreno Torroba, Barrios i Brouwer. En aquest concert també es presenta el jove guitarrista japonès Dai Kimura amb obres de Villa-Lobos, Sor, Rodrigo i Castelnuovo Tedesco. El dia 27 actua Ichiro Suzuki, director artístic del Festival, que és acompanyat pel flautista Patrick Gallois. Ambdós ofereixen un programa compost per obres de Paganini, Giuliani, Villa-Lobos, Ravel, Piazzola i un anònim japonès.

El Festival el tanca Manolo Sanlúcar amb el seu grup al Palau de la Música el dia 28. En aquest concert també actua el guitarrista Vicente Amigo amb el seu grup.

Un cop més el Festival de Guitarra de Barcelona compta amb el patrocini de Nec i la col·laboració de l'Ajuntament de Barcelona i la Generalitat de Catalunya. El seu pressupost és de 45 milions de pessetes. ■

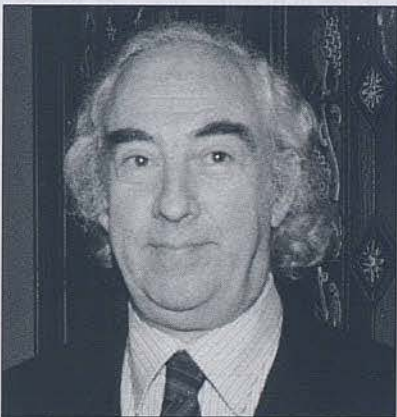

FOTO: P. BARCELONA

Curs de Bruno Giuranna a Barcelona

Del 19 al 23 de maig el violista italià Bruno Giuranna imparteix un curs de viola i música de cambra. Aquest curs clou el cicle de master classes de la primera temporada del cicle musical Europa en Concert, que organitza l'Escola de Música Juan Pedro Carrero, l'Institut Francès i l'Institut Italià.

Han participat en aquest cicle de master classes el flautista Aurèle Nicolet, Jordi Savall i el pianista francès Jean François Heisser.

Per a més informació sobre aquesta darrera master class: Escola de Música Juan Pedro Carrero. Pintor Fortuny, 18, pral. 08001 Barcelona. Tel.: 301.07.18. ■

"Music of Catalunya" a San Antonio (Texas)

El passat mes d'octubre, en unes jornades a San Antonio (Texas) dedicades a la música de Catalunya ("Music of Catalunya"), la Choral Society d'aquella ciutat estrenà una obra coral de la compositora catalana M. Rosa Ribas sobre la poesia Venedor d'amor de J. Salvat Papasseit. La composició rebé unes crítiques excel·lents.

S'estrenà igualment una obra sobre el poema Pobra Pàtria de Francesc Matheu, composta per Elisenda Fàbregas, que féu també una dissertació parlant del fet català, i acompanyà al piano la soprano Patti Peterson en unes cançons sobre textos de García Lorca musicades per ella.

La Choral Society amplia el programa amb unes cançons populars catalanes, i obres dels compositors Joan Cererols, del pare Antoni Soler i de Pau Casals. Val a dir que aquesta coral va fer un gran esforç per interpretar les cançons en català, ja que tots els seus membres són americans.

En un segon concert, realitzat al Museu d'Art de San Antonio, es representen algunes de les obres corals, i E. Fàbregas interpretà al piano composicions de M. Rosa Ribas i Salvador Brotons. Seguidament, i amb la col·laboració de la flautista Jallon Sterling Parkes, oferiren també una obra de Manuel Oltra i una altra de la mateixa pianista. ■

TANGENTS

El motor de l'òpera

Quan recentment Riccardo Muti va venir a Barcelona per dirigir l'Orquestra del Liceu, va pronunciar la frase exacta: *L'Orquestra és el motor del Teatre i sense motor el teatre no va*. I és cert, recordo quan va venir al Liceu el que havia estat president de l'Assemblea Nacional de l'Uruguai Jorge Batlle, descendent de catalans. Era un home culte, avesat a visitar els millors teatres d'Òpera de Llatinoamèrica i amb escapades a París. Em sembla recordar que es representaven els *Contes de Hoffmann* i li vaig preguntar què li havia agradat més d'aquella funció. Em va respondre: *L'orquestra, no estic acostumat a representacions d'òpera amb una orquestra de tanta qualitat*.

La resposta de l'il·lustre polític ens introduïa al moll de l'os de l'assumpte. Sovint es comparen les nostres representacions d'òpera amb les versions CD, però si es viatja pel món es veu que, efectivament, alguns teatres d'òpera disposen de conjunts simfònics de més qualitat —les òperes principals de Viena, Berlín, Munic, Leipzig, Dresden, i el Metropolitan i el Covent Garden—, però d'altres (he vist l'orquestra de la prestigiosa La Monnaie patint amb Wagner i la de la Scala molt justeta al *Parsifal*) les tenen de similar o menor categoria.

Només cal recordar les grans ocasions de l'Orquestra del Liceu com per donar-li el seu just valor: sempre quan ha vingut Peter Schneider a dirigir-la; la gran *Jenufa* amb Václav Neumann; la deliciosa versió de *Così fan tutte* amb Peter Maag; el *Mathis der Maler* amb el seu aleshores titular Uwe Mund; i *The turn of the Screw* amb Josep Pons. Recordo la bona acollida de la premsa francesa quan al festival de París es va representar la *Lucrezia Borgia*, amb Richard Bonyngue. Parlaven d'"orquestra càlida", en contraposició a la brillantor freda de les noves formacions. Recordo el so *fin de siècle* només possible amb una orquestra d'òpera amb tradició, a *La Bayadère*, l'any 93, amb l'excel·lent Vello Pähn. Calidesa i perfum que es pot retrobar en un disc de l'O.L. presentat amb dues portades diferents —una sota el títol *La ópera nunca muere*— on en la *Dansa de les hores* de Ponchielli, amb José Collado, s'hi troba la calidesa i el so que ens omple la memòria.

De tot plegat es demostra que a partir d'un cert nivell no es pot parlar de bones o menys bones orquestres, sinó de bons o menys bons directors. És per això que desitgem que quan es nomeni un nou titular per ocupar la vacant que deixà Mund, s'encerti l'home que amb els seus coneixements sàpiga desvetllar la confiança dels músics i que amb el seu caràcter sàpiga estimular-los a donar el millor del que són capaços.

Jordi Maluquer

Deu concerts de l'Associació Franz Schubert

Un concert a càrrec del tenor Kurt Streit, acompanyat al piano per Irwin Cage, va iniciar el passat 21 d'abril el cicle de deu concerts promoguts per l'Associació Franz Schubert que s'esdevindran al llarg de l'any.

El cicle continua aquest 8 de maig amb l'actuació del Trio Guinjoan —format per tres joves músics, el violoncel·lista Arnau Tomàs, el clarinetista Josep R. Sánchez i el pianista José Menor. El dia 19 de maig el cicle continua amb un recital de la jove i destacada soprano valenciana Ofelia Sala, que actua acompanyada al piano per Donald Sulzen. A final de mes un recital de lied a càrrec de la soprano Christiane Oelze, acompanyada al piano per Irwin Cage (president d'honor d'aquesta associació) donarà pas al darrer concert abans de l'estiu. Així, el 9 de juny oferiran un concert el duo de piano format pels germans M. Lourdes i Lluís Pérez Molina.

Un concert a càrrec del tenor Christoph Pregardien, acompanyat al piano per Michael Gees, obrirà la recta final del cicle, que comptarà amb les actuacions del Trio Jess de Viena, el Quartet Casals —amb el clarinetista Josep R. Sánchez—, el pianista Clements Zeilinger i, finalment, el 24 de novembre, un recital de la mezzosoprano Uta Bucheister, acompanyada al piano per Gabriel Dobner.

Tots aquests concerts tindran lloc a l'Auditori Winterthur (a L'illa Diagonal de Barcelona), seu permanent de les activitats concertístiques de l'Associació Franz Schubert. ■

Exposició d'instruments fets per escolars

Fin al 29 de juny el Museu de la Música de Barcelona acull l'exposició II Premi Clau de Sol, una selecció de 88 instruments realitzats per escolars de 22 escoles d'arreu de Catalunya.

Aquesta iniciativa del Departament d'Educació del Museu de la Música ha comptat en aquesta convocatòria amb la participació de més de 600 alumnes, que han realitzat 249 instruments.

Per a l'exposició s'han seleccionat els instruments que han presentat els elements mínims imprescindibles per sonar, a més de valorar l'esforç de construcció i la laboriositat. L'estructura de l'exposició segueix el fil argumental de la col·lecció permanent del Museu. ■

Nova edició del cicle de Música del Segle XX al Nick Havanna

Un any més la Fundació Música Contemporània promou el seu cicle de Música del Segle XX, que enguany assoleix la seva dotzena edició. Una edició que va començar el passat 21 d'abril i que durant vuit dilluns es perllongarà fins al dia 16 de juny.

Aquest cicle no segueix cap criteri formal específic i, per tant, és obert a una àmplia diversitat de formes generades en la centúria actual. No cal, doncs, cercar cap mena de fil conductor i sí una mostra àmplia i bigarrada d'un tot que defineix aspectes significatius del que ha estat la música en el període esmentat. Així, hom trobarà noms tan consolidats com Tippett, Xenakis, Philip Glass, Stokhausen, Stravinsky, Pärt, Gerhswin, Zimmermann, Henze, Lutoslawsky, Kagel, Cage, Ives, Halffter, Villarojo, Weill i Hollander, juntament amb els nostres Teresa Pelegrí, Miquel Roger, Josep Soler, Guinjoan, Charles, Sardà, Padrós, Grèbol, Valls, Castells i Boliart i un aplec de noms sorprenent en un cicle d'aquesta naturalesa, que integren Zamacois, Morera i Apel·les Mestres, reunits juntament amb alguns dels esmentats abans en un curiós programa titulat "La frivolitat en la música del segle XX" que interpretaran Marta González (cant) —no s'especifica quin tipus de veu— i el pianista Carles Puig. També hi apareixen noms menys reconeguts, com Tanguy, Mantovani, Luc, Prin, Campana, Widmann, Havel, Lauba, Mache, Tosi, Miki o Kettle.

Pel que fa a intèrprets, hi ha gairebé de tot menys formació electroacústica. Dos solistes, el saxo Miquel Bofill i el violoncel·lista Friedric Gauwerky, el duo format pels germans Evelio (violí) i Cecilio (piano), Tiele; conjunts ben coneguts a casa nostra, com Percussions de Barcelona i el Quartet Frullato, de flautes de bec. També noms que en principi diuen poc a l'afecionat no especialment atent, com són el grup ARCEMA que ha obert el cicle amb un concert d'homenatge al CDMC de París, el Kreutzer Quartet, intèrpret del segon.

Cal remarcar que el cicle, el clou un concert d'homenatge a Xavier Joaquín, sobradament merescut, que tindrà com a protagonistes el ja esmentat grup Percussions de Barcelona, integrat per Albert Carbonell, Ignasi Vila, Sebastià Bel i Ramon Torremilans, grup que, com és ben sabut, va fundar el mateix Xavier Joaquín. ■

IV CONCURS INTERNACIONAL DE CANT JAUME ARAGALL. Del 22 al 28 de juny a Torroella de Montgrí, és organitzat per JJMM d'aquesta població de l'Empordà. Hi poden concursar els cantants d'òpera (soprano, mezzosoprano, contralt, tenor, baríton i baix) de qualsevol nacionalitat nascuts després del dia 21 de juny de 1964. Es faran tres proves, dues eliminatòries i la final, i s'atorgaran diversos premis: tres premis per a veus femenines i tres per a veus masculines d'1.000.000, 550.000 i 300.000 pessetes; tres premis especials de 200.000 pessetes i diverses borses d'estudis. Els guardonats actuaran el 28 de juny tot obrint el Festival Internacional de Música de Torroella de Montgrí. El jurat és presidit per Jaume Aragall i està integrat per: Ghislaine de Bayser, Francesco Ernani, Stéphane Lisner, Alexandrina Milcheva, Jeannette

CONVOCATÒRIES

Pilou, Raymond Rossius, Walloine de Lieja, Emilio Sagi i Alberto Zedda. El termini d'inscripció acaba el dia 15 de maig. Per a més informació: tel.: 972-76.06.05. Fax: 972-76.06.48.

XVII CURS INTERNACIONAL D'INTERPRETACIÓ D'ORGUE A LA PENÍNSULA IBÈRICA. Tindrà lloc entre els dies 1 i 6 de setembre a Montblanc (Tarragona) i serà impartit per l'organista Josep M. Mas i Bonet. El programa del curs el formen diverses obres de Cabezon, Carreira, Rodriguez Coelho, Correa de Arauxo, Cabanilles, Araujo, Roque da Conceicao i altres compositors ibèrics dels segles XVI, XVII i XVIII. La data límit d'inscripció és el dia 14 de juny. Per a més informació: M. Mas. Apartat de

correus 531. 43200 Reus. Tel. i Fax: 977-77.37.99.

PREMI INTERNACIONAL DE COMPOSICIÓ MUSICAL CIUTAT DE TARRAGONA. En la seva cinquena convocatòria, el concurs és obert a tots els compositors de qualsevol nacionalitat, sense límit d'edat. Poden optar al premi obres de composició simfònica amb solistes (màxim tres) o sense, i amb mitjans electroacústics o sense. Les obres han de ser inèdites, no premiades ni estrenades. S'atorgaran dos premis d'1.000.000 i 500.000 pessetes, i no afectarà els drets intel·lectuals de l'autor. El veredict del jurat es farà públic el 15 de desembre. La data límit de presentació d'obres (cada compositor només pot presentar-ne una) és el dia 15 de novembre. Per a més informació, tel.: 977-29-61-21. Fax: 977-29-61-18.

Del seu affm.

Sra. Maria del Mar Bonet

Exquisida cantant mallorquina

Estimada amiga:

Permeti que m'adreci a vostè aprofitant l'avinentsa del recital que amb motiu de commemorar-se enguany el trentè aniversari de la seva activitat professional haurà tingut lloc el dia 23 d'abril al Palau Sant Jordi.

Imagino que l'esdeveniment haurà cobert les expectatives més falagueres. N'estic segur tant com ho desitjo. Perquè vostè, estimada amiga, mereix que la nostra societat s'aboqui en un acte de les característiques del que ens ocupa. Un acte que té com a justificació primordial, que els que creiem de manera irrenunciable en els valors genuïns i universals de la cultura catalana li retem homenatge per tot el que ha fet per aquest concepte acabat d'esmentar.

Vostè va aterrar a Barcelona en aquells difícils però il·lusionadors anys del final dels seixanta. No va ser l'única; molts d'altres, des de diferents àmbits d'interessos, van fer el mateix. El Cap i Casal aleshores esdevenia un focus privilegiat d'inquietud intel·lectual —entès en un sentit molt ampli—, d'efervescència política i de consciència social. Per això a persones com vostè, amarada d'un tipus de sensibilitat genèrica tan fàcilment sintonitzable amb aquells valors, aquella ciutat l'havia d'atreure. La seva presència, a més, va servir per incorporar una molt benèfica alenada de llum i de serenitat que sotraguaven el clima de serietat i tensió que presidia massa unívocament aquell món a què m'estic referint.

Ara, segons que em diuen, Barcelona atreu sobretot homes de negocis i *yuppies* de multinacionals, els quals se senten enlluernats per la "guapesa" insultant que ha adquirit la ciutat arran de les fàustiques inversions olímpiques, per les seves capacitats hedonístiques de diferents tipus —feliçment també per les de naturalesa cultural—, que a més resulten no excessivament cares i, en definitiva, per aquesta imatge de *bellesa i poder* que fan que Barcelona aparegui gairebé com un vistós alter *cuerpo Danone* a nivell d'imatge global urbana.

Ja veu, doncs, estimada amiga, que les coses han canviat molt en aquests tres decennis en els quals vostè ha anat vessant, de manera continuada, dolls

de sensibilitat artística. I no tinc clar que tot hagi estat per a bé. I en aquest sentit permeti una expansió personal. No em dol la "guapesa" de Barcelona i molt del que ha comportat aquest concepte emblemàtic, però sí que em sap greu que l'assoliment d'aquesta imatge exultant i obsessiva hagi pogut col·laborar a ofegar en una certa mesura aquells valors tan autèntics i vàlids, engrescadors i profundament vitals. Valors als quals —salvant els retocs formals i les adaptacions a la situació que calguin— no podem renunciar, perquè, dissortadament, tenen matèria on aplicar-se. I estic segur que vostè m'entén molt bé.

Vostè, il·lustre artista, ha estat un dels massa escassos protagonistes musicals d'aquell moment que ha fet autèntica història. Que ha pogut viure intensament i amb normalitat la seva professió. Una normalitat tan peculiar com és la que correspon a tot allò que es mou en l'estrictè àmbit de la cultura catalana, massa sovint mesquí, inevitablement limitat per les dimensions mercadològiques i eternament resistent.

I això ha estat possible gràcies, per damunt de tot, a la seva condició d'artista gran. De creadora autèntica. De persona dotada d'unes facultats excepcionals per a l'art del cant, començant per una veu literalment privilegiada, continuant per una inquietud permanent i oberta i, sobretot, per un sentit molt deliciós i autèntic de la musicalitat i acabant per la seva imatge física global, presidida per un rostre de faccions arrodonides, d'una bellesa i feminitat alhora plàcides i pertorbadores.

Des del cimall d'aquests tres decennis de coherència, de fidelitat, d'autenticitat i de creativitat artística, rebi, estimada amiga, el testimoni de la meua consideració més sentida, sentiment en el qual em vull creure representant d'una munió de participants.

Del seu affm.

Jaume Comellas ●

La integració dels ensenyaments artístics en el règim general

El CEPA Oriol Martorell, una primera experiència

per LLUÍS VILA D'ABADAL i SERRA
Assessor del conseller d'Ensenyament

Com és sabut, la LOGSE planteja unes quantes novetats en tots els camps de l'ensenyament respecte al panorama que hi havia en el moment de la seva promulgació. I una d'aquestes novetats és un nou tractament dels ensenyaments artístics: música, dansa, teatre, arts plàstiques.

Pel que fa a la música i la dansa, el més important globalment és l'acostament entre aquests ensenyaments i els de règim general. Encara que se'ls defineix com a ensenyaments de règim especial, mai com ara no havien tingut una ordenació legal tan clarament encaminada a donar-los una millor presència en la societat, més enllà del paper professionalitzador que pràcticament tenien. Amb la LOGSE es tracta de fer compatibles la generalització d'uns ensenyaments que tenen una càrrega formativa enorme i la professionalització, minoritària, situació que es dona als països més avançats d'Europa des de fa anys. Podem dir que, fins ara, només hem generat professionals o professionals frustrats, que als conservatoris s'anava a estudiar, de ben jove (quan encara difícilment es pot tenir la tria feta), només per ser un futur professional de la música o de la dansa. Ara, la institucionalització de la figura de l'Escola de Música, que per altra banda té una gran tradició al nostre entorn, crea espais diferenciats i una gran diversitat curricular, de manera que arribarem a poder fer adaptacions a les diverses realitats col·lectives i individuals, tant des de la perspectiva dels estudis reglats com, sobretot, en la línia no reglada, que de

cap manera no hem de confondre amb falta de rigor acadèmic. És una manera —tan eficaç com la reglada— d'impartir música o dansa, però amb una altra finalitat: fer arribar la sensibilització i els coneixements musicals a un nombre ampli de joves.

Si volem professionalitzar un nombre suficient de nois i noies, sens dubte ens cal una base àmplia d'alumnes que s'acostin a la música i a la dansa amb intenció de formació complementària. I per generalitzar els ensenyaments de música i dansa, que són els que ens ocupen ara (encara que els altres no són aliens a aquests plantejaments), cal un esforç important per apropar-los a la realitat social. En aquest sentit, s'ha de reconèixer l'esforç que han fet i que encara estan fent els ajuntaments, per crear escoles de música i per subvenir-ne el finançament, en col·laboració amb el Departament d'Ensenyament de la Generalitat. Per altra banda, tot el que es faci per acostar la música i la dansa al règim general generarà més expectatives i afavorirà la generalització que es pretén.

L'altre vessant és la professionalització. Ara es planteja en el grau mitjà, que s'imparteix als conservatoris de grau mitjà o professionals, però que la Llei no impedeix que es pugui seguir en escoles de música, atès que la professionalització definitiva la imparteix el Conservatori Superior, una altra de les grans novetats de la LOGSE que ens acosta als països més avançats d'Europa i que fins ara no havia existit com a tal.

És evident, però, que per fer autèntics professionals que puguin exercir immediatament sense haver de recórrer abans a cursos de perfeccionament a l'estranger, cal una mentalitat nova.

I en aquest sentit, la Llei crea la figura del centre integrat, que, sens dubte, serà una gran eina professionalitzadora, però també generalitzadora.

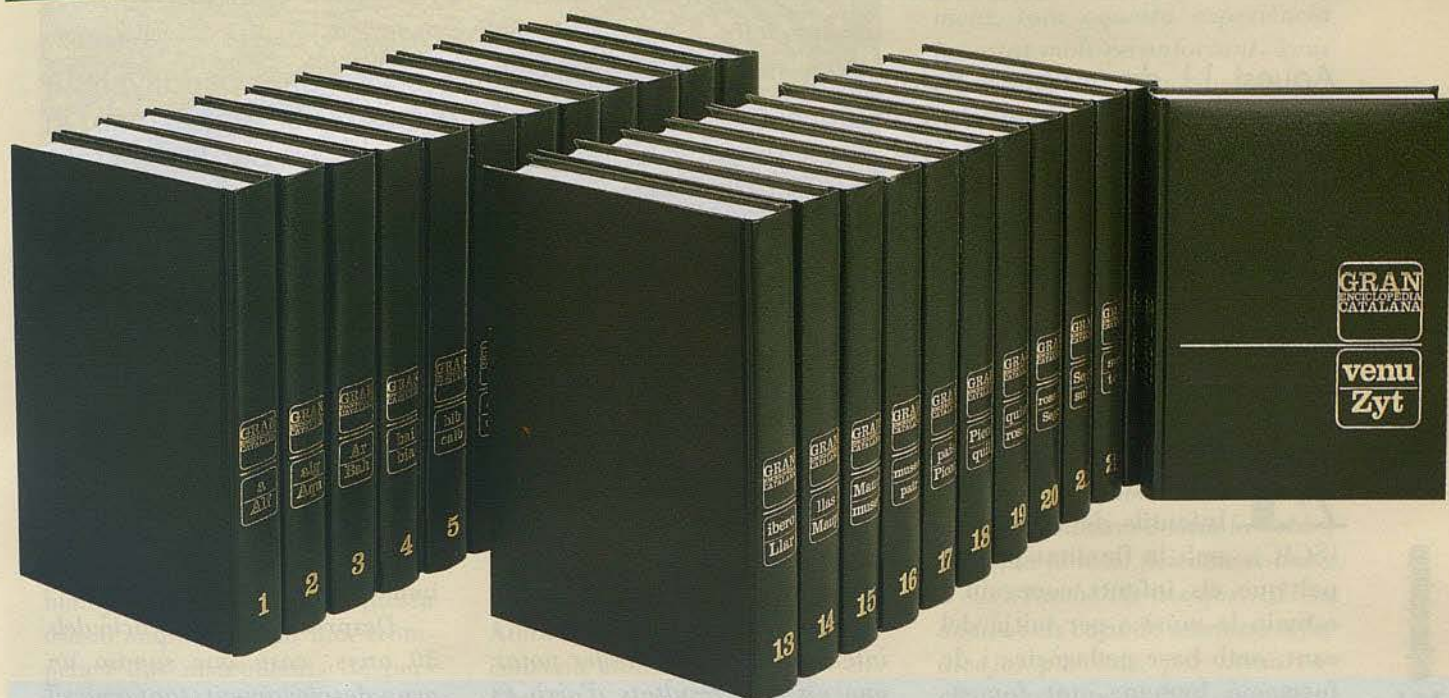
El CEPA Oriol Martorell

La pretensió, en crear un centre integrat de primària, música i dansa, com serà el CEPA (Col·legi d'Educació Primària i Artística) Oriol Martorell a partir del curs vinent, és la de començar la formació dels alumnes en el nivell bàsic, sense el qual no es pot seguir una bona futura professionalització. En aquest centre els nens i les nenes de 6 a 12 anys tindran l'oportunitat de seguir alhora els estudis de Primària i els de música o dansa, amb el mateix nivell d'exigència en l'un com en l'altre. Això, però, no exclou alumnes que no tinguin l'horitzó de la professionalització.

Per tant, dins de l'horari escolar habitual, els alumnes faran un currículum comú de música i dansa en el primer cicle de Primària i es començaran a "especialitzar" a partir del segon cicle. Naturalment en el desenvolupament curricular es preveu l'exempció d'una mínima part del currículum de Primària.

Malgrat tot, la càrrega horària dels alumnes serà superior a la del règim general, però amb el gran avantatge que podran cursar els estudis artístics al mateix centre. En acabar l'etapa d'educació primària, els alumnes podran continuar els seus estudis en el futur IESA (Institut d'Educació Secundària i Artística) i, d'altra banda, tindran els coneixements necessaris per a l'accés al grau mitjà dels corresponents ensenyaments artístics.

GRAN ENCICLOPÈDIA CATALANA

NO HO DUBTIS
**255.000 RAONS PER
A TENIR-LA**

GRAN ENCICLOPÈDIA CATALANA

Si desitgeu rebre més informació envieu aquesta butlleta,
o bé truqueu al telèfon

900 300 122

Nom i cognoms

Adreça

Població

Districte Postal

Telèfon

*I, si vol, encara li'n
podem donar moltes
més. Perquè
l'Enciclopèdia, a més
d'oferir-li 255.000
accepcions, també posa
a la seva disposició
12.500 pàgines de text,
43.500 il·lustracions a
tot color i 4.600 mapes
i fotografies aèries.*

ENCICLOPÈDIA
CATALANA

30è aniversari del Secretariat de Corals Infantils de Catalunya

Estrena de la cantata *El timbaler del Bruc*

Aquest 11 de maig, al Palau Sant Jordi de Barcelona, s'estrena la cantata *El timbaler del Bruc* amb motiu de la celebració del 30è aniversari del Secretariat de Corals Infantils de Catalunya. L'esdeveniment el protagonitzaran més de 4.000

cantaires entre 8 i 16 anys pertanyents a 123 corals d'arreu del país, amb la Cobla Sant Jordi i dirigits per Josep Prats, tot donant vida a aquesta cantata composta per Manuel Oltra amb text de la poetessa Núria Albó.

per TERESA MARTÍNEZ

Ara fa 30 anys que es va fundar a Manresa el Secretariat de Corals Infantils de Catalunya (SCIC), amb la finalitat principal que els infants coneguin i estimin la música per mitjà del cant, amb base pedagògica i de formació humana, tot fomentant, també, la fidelitat a la llengua i als Països Catalans. El SCIC ha desenvolupat tota una tasca de recollida i divulgació d'informació sobre repertori i activitats, ha organitzat curssets i jornades de treball per als responsables de les corals, ha elaborat cançoners, ha cercat nous repertoris i ha promocionat l'harmonització i composició de noves cantates.

Maria Martorell, secretària del SCIC, ens fa cinc cèntims d'aquests 30 anys. *Un dels resultats més importants ha estat el contacte entre molts grups corals de pobles d'arreu de Catalunya, que han trobat en el cant coral infantil una manera d'ajudar en la formació integral dels nostres nois i noies per mitjà de la música i a fer-los sentir el seu país. Han estat, i són, contactes molt intensos. En 30 anys, però, les coses han canviat, continua Maria Martorell. Ara la situació és diferent. Ara hi ha més preparació tècnica, és molt millor que abans, quan gairebé tots érem*

autodidactes. Els responsables actuals estan molt ben preparats tècnicament i gaudeixen de l'experiència que entre tots hem aportat. Hem pogut fer cantar els nens, fer-los sentir que el cant els ha fet conèixer un país, altres persones i altres realitats. Tot això té un valor pedagògic i intel·lectual. I hem de fer notar que un dels resultats d'això és que un tant per cent molt elevat de la gent que actualment forma part dels directors del SCIC són antics cantaires de les nostres corals.

—Amb quins recursos humans i econòmics s'ha comptat en tots aquests anys?

—*De recursos humans, amb tots, tant a nivell d'organització com de suport efectiu de les personalitats més importants del cant coral de cada moment. Però a nivell econòmic la situació no ha estat tan generosa. Hem tingut, és cert, el suport esporàdic de diverses institucions públiques (vull recordar especialment el suport legal de JJMM de Manresa i l'Ajuntament de Manresa en la nostra formació com a entitat fa 30 anys), però per tirar endavant regularment el nivell que voldríem, és a dir, fer publicacions, atorgar beques, realitzar viatges finançats, etc. ens caldria una subvenció fixa de la Generalitat de Catalunya. Això no ho hem aconseguit mai i ens*

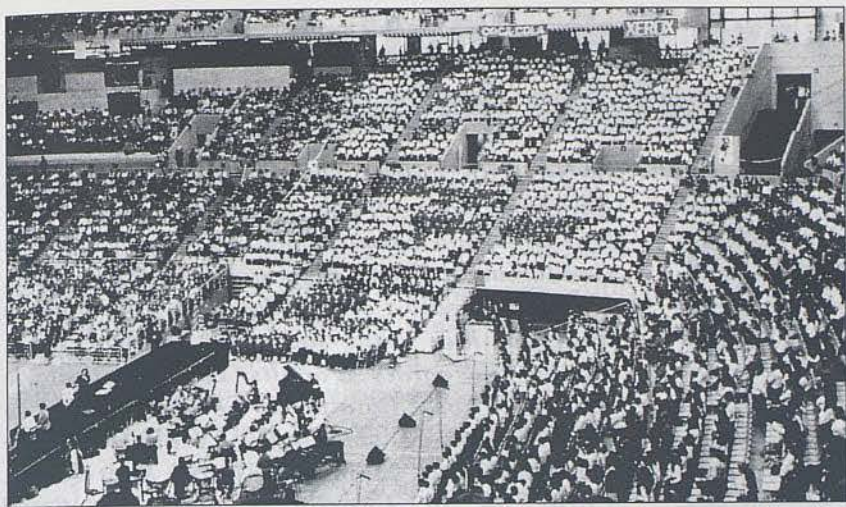
caldria per comptar amb una infraestructura bàsica. Malgrat tot, repeteixo, sí que hem comptat i comptem amb l'ajut econòmic esporàdic de diverses institucions i d'entitats privades.

—Quins són els projectes més immediats del SCIC?

—*Després de la celebració dels 30 anys, cosa que suposa un gran desplegament, tant a nivell tècnic com humà, tenim en carpeta revisar alguns punts bàsics del SCIC, a més d'incloure les corals escolars (perquè al SCIC fins ara només s'inclouen corals infantils fora de qualsevol activitat escolar oficial, per raons de coeducació i de llengua) i establir un contacte amb corals estrangeres per ampliar coneixements i experiències. Es tracta de poder compaginar l'esperit obert amb tothom i amb la possibilitat que les corals infantils puguin representar amb qualitat artística Catalunya arreu del món sense renunciar a les nostres arrels fundacionals. Un altre objectiu immediat és veure com s'integrarà el SCIC al nou moviment Coral Català.*

Una llegenda catalana

El SCIC fa festa grossa cada quinquenni des de la seva fundació. Per a cada ocasió s'ha encarregat la composició d'una cantata perquè pugui ser inter-

Darrera trobada del SCIC, el 15 de març de 1992, amb la cantata *Cantijoc* de Josep Pons (amb lletra de Ricard Creus). Dirigia el mateix Pons

pretada conjuntament per tots els seus cantaires. Per a aquests 30 anys s'estrena *El timbaler del Bruc*, amb música de Manuel Oltra i text de Núria Albó. Es tracta d'una cantata de 18 minuts de durada per a veus blanques i cobla (en aquesta ocasió ampliada amb una trompeta i dos instruments de percussió), amb narrador i set números de cor, amb passatges a una, dues o tres veus. El director Josep Prats ens parla de l'obra. *Oltra és un mestre, escrivint tant per a nens com per a cobla. A la cantata, totes les veus volen soles i això fa que els nens assumeixin l'obra de seguida. L'harmonia és molt clàssica, molt divertida. I aprofitant l'espai del Palau Sant Jordi hi haurà efectes acústics.*

Per a Manuel Oltra aquesta no és la primera vegada que col·labora amb el SCIC; l'any 1969 Oriol Martorell li va demanar, per a la primera trobada de l'entitat, una reducció per a cobla de l'obra *El flautista d'Hamelin* de Günter Kretschmar, adaptada al català. Oltra confessa que ha estat senzill musicar el text de Núria Albó pensant en els nens i la cobla. *Ha estat molt agradable. He treballat molt a gust amb el text, que és molt apropiat per a la canalla (ens en recita de memòria alguns fragments, certament preciosos). He escrit molt per a cobla i cant coral, explica,*

però per a nens no havia fet res d'original com ara. Treballar per a nens és un terreny molt agraït i a ells els agradarà molt la cantata, perquè, entre altres coses, té un cert esperit popular. Si més no, Manuel Oltra va connectar moltíssim amb Núria Albó. Ella ens ho confirma. Jo no coneixia Manuel Oltra, però ens hem entès molt bé. Ha estat una relació molt maca i ens hem fet molt amics.

—Quines característiques ha de tenir el text per a l'abast dels joves cantaires?

—Les paraules no han de ser complicades. La meua tècnica consisteix a agafar el metratge o el ritme d'alguna cançó que ja conec, per exemple, i adaptar els accents a les estrofes del text que escric. A la poesia hi ha l'accent principal i els accents secundaris. Quan la poesia ha de ser cantada has de mirar que a les estrofes es repeteixin els mateixos accents.

Per a Núria Albó aquesta tampoc no és la primera vegada que col·labora amb el SCIC, perquè també és l'autora del text d'altres cantates promogudes per l'entitat, com són *L'ocell daurat* de Frederic Mompou, *Pere sense por* d'Ernest Cervera i *Tirant lo Blanc* d'Antoni Ros Marbà.

—Per què es va escollir *El timbaler del Bruc*?

—A Oltra i a mi ens van proposar una sèrie de temes, la majoria sobre llegendes estrangeres.

Vam considerar que fóra millor triar una llegenda catalana i va sorgir El timbaler del Bruc. Fins i tot vaig parlar amb l'Ajuntament del Bruc per si existia una versió oficial de la història... Van ser molt amables! Certament, tota aquesta experiència ha estat molt reconfortant. Veus els resultats tan multitudinaris i positius! Sempre m'agrada treballar per a nens.

I en aquest cas s'ha treballat perquè més de 4.000 joves cantaires posin la seva veu al poema *El timbaler del Bruc*. Quines dificultats suposa dirigir 4.000 nens? Josep Prats respon que la dificultat principal és anar tots junts, perquè el Palau Sant Jordi és un espai molt gran. Això vol dir problemes de sonorització perquè tots els cantaires sentin la cobla, i perquè jo estic físicament lluny d'ells. També els assajos... Hem dedicat els caps de setmana a fer assajos parcials, per demarcacions, reduïts a 500 cantaires. Tot i les dificultats, sempre hi ha hagut una espècie de contagi entusiasta que ha permès una participació i una col·laboració totals.

—Quines satisfaccions des del punt de vista del director reporta una experiència així?

—Totes. Aquesta és una de les coses que tenia ganes de fer i que encara no havia fet mai. M'agrada molt treballar amb nens, són molt agraïts. Si saps posar-te en la seva pell i ser el seu còmplice, tot va de meravella. És una experiència única!

Josep Prats no vol acabar la conversa sense fer constar l'emoció que li produeixen les trobades del SCIC a què ha assistit com a pare i espectador en diverses ocasions, per tot el que representen, tant musicalment com per l'esperit de civisme, cultura, poble i país. Una emoció compartida per tothom que coneix aquestes trobades, a les quals s'afegeix una més aquest 11 de maig al Palau Sant Jordi de Barcelona.

Enric Ribó serà homenatjat en el primer aniversari de la seva mort

Els dies 29 i 30 de maig tenen lloc sengles actes d'homenatge a la figura de qui va ser director coral i mestre de directors corals Enric Ribó, en commemorar-se el primer aniversari de la seva mort. La iniciativa és de l'Associació Musical de Mestres i Directors, a la qual va estar vinculat l'esmentat músic.

El dia 29 se celebra una missa a l'església de Sant Felip Neri, en la qual s'interpretarà una Missa composta pel mateix Enric Ribó. L'endemà, en el mateix marc té lloc un concert simfonicocoral amb la intervenció de diverses corals d'adults i infantils, el centre del qual és la versió del *Stabat Mater* de Schubert, que és la primera vegada que es canta a casa nostra en llengua catalana, escrita per Joan Costa. Juntament amb aquesta composició s'ofereixen obres de caire popular o bé escrites per Enric Ribó o vinculades d'alguna manera, com a harmonitzador o arranjador, a aquesta figura

insigne. En aquest concert intervenen com a directors Josep Maria Castelló, Josep Maria Mas, Elisenda Torner, Cecília Velázquez, Marta Condominas, Maria Flores, Xavier Vilajosana, Manuel Vilasaló i Maria Calzada. Tots aquests directors han estat deixebles d'Enric Ribó. També les corals d'adults La Industrial de Sabadell, Coral Catalunya, Coral Escolania de Sant Agustí de Sabadell, Coral Heura de l'Hospitalet de Llobregat, Coral Sant Medir, Coral de la Capella Francesa i Coral Ricercare. I les infantils OAK House School, Coral Infantil i Juvenil de Sant Medir, Coral Aura, Coral Proa i Coral Infantil Joventut Pienenca.

El quadre de veus solistes és encapçalat pel gran tenor Dalmau González, deixeble d'Enric Ribó com a director coral i de la seva esposa Pura Gómez com a cantant, Carme Pardo, Maria Dolors Martí, Carles Prat i Josep Montaner.

per JOSEP GUINART

La gran personalitat d'Enric Ribó no es comprendria, sinó com la representació més genuïna d'una època de transició, de la qual ell ha estat un fruit sucós i al mateix temps un impulsor genial. Ell era un simple estudiant, quan els temps de les vaques grasses per als músics dels anys vint es van acabar i començava una nova etapa en la qual el músic ja no practicava un ofici distingit, sinó que es convertia en un professional amb obligats coneixements tècnics. Ell va estudiar com els primers i es va autoformar com els segons.

En una època que entre els instrumentistes de corda sonaven a Barcelona els noms de Bocquet, Ponsa, Llecha, Valero, Trotta, Rodríguez, Poch..., ell era un violinista que anava colze a colze amb qualsevol altre de la seva època. Ell mai no va deixar de sentir-se instrumentista i intèrpret de la gran música orquestral. El cuc de la veu i de la direcció coral era, de moment, un complement més de la seva formació. La direcció d'un

petit grup de cantaires excursionistes i la participació en el Cor Mixt Polifònic —antecedent de la Capella Clàssica Polifònica— fou l'espurna que abrusava aquest músic complet. Una circumstància familiar el va portar a conèixer i assistir a les classes dels millors mestres de cant de l'època i completaven el cercle.

Entre l'Enric Ribó estudiant i l'Enric Ribó professional hi ha ni més ni menys que una guerra civil. Aquell petit grup d'estudiants del Cor Mixt es transforma en la Capella Clàssica Polifònica i l'Enric Ribó n'assumeix la direcció. També es forma l'Orquestra Municipal i, per oposició, aconsegueix una plaça a la corda dels primers violins. També, més tard, entra de professor de violí al Conservatori Municipal i de mestre intern al Gran Teatre del Liceu. Es va perfilant el gran músic que sobresurt en la direcció coral. La Capella Clàssica Polifònica és el nucli d'aquesta activitat que s'escampa fins als cursos anuals a Santiago de Compostel·la o a la Universitat de Mèxic. Sol·liciten la seva col·laboració els cors de TVE. Col·labora com a profes-

sor de cant coral amb la Federació de Cors de Clavé, amb la FSEC, i amb l'Escola de Música de Barcelona, a part del Conservatori Municipal. Dirigeix l'Orfeó de Sants i el Cor Joan Maragall a la Universitat Autònoma de Bellaterra, i per molt exhaustiu que volguéssim fer aquest resum, sempre ens deixàriem alguna cosa. Molts es diuen els seus deixebles, però allò que ens va ensenyar, amb el seu exemple, és que, per fer música, cal treballar intensament en la formació musical pròpia.

Enric Ribó sempre va tenir predilecció per les grans obres simfonicocorals —recordem la *Passió segons sant Mateu* de J. S. Bach que va dirigir a la dècada dels cinquanta— al costat d'un elevat i sincer perfeccionisme i de saber-se envoltar d'excel·lents col·laboradors.

L'audició del *Stabat Mater* de Schubert, amb una traducció del text per Joan Costa, al costat de cançons de collita pròpia, creiem que està en la línia que va seguir en vida el mestre Enric Ribó i que aquest és el millor record que modestament podem dedicar-li.

El 30è aniversari de L'Arc

El nostre Hänsel i Gretel

Amb motiu de commemorar-se enguany el trentè aniversari de l'Escola L'Arc, aquest 25 de maig té lloc a l'Auditori de Sant Cugat del Vallès l'estrena d'una cantata inspirada en *Hänsel i Gretel* de Humperdinck. Albert Romani, autor d'aquesta versió i alhora professor de L'Arc, ens situa l'abast de l'obra i el que significa per a l'esmentada escola.

per **ALBERT ROMANÍ**

L'obra que ens ha servit per trobar-nos tots els de L'Arc aquest any de celebració i, de passada, per retrobar-nos els de Música amb els de Plàstica, és una òpera basada en el conte popular *Hänsel i Gretel* (La caseta de caramel), un tema ben conegut fins i tot dels més petits i que porta la motivació necessària perquè tots s'hi hagin sentit identificat des del primer moment. Però en aquesta motivació ha estat decisiva la música de Humperdinck, plena de temes que ens resulten tan familiars com si fossin cançons populars, i l'excel·lent traducció catalana de Joan Maragall, actualíssima i viva, que ens ha ajudat a fer lliscar la música com si fos oli.

De l'òpera de Humperdinck només ha calgut fer-ne una selecció i adaptació, ampliant el paper del cor i reduint el dels solistes de l'orquestra, però seguint molt de prop la instrumentació original, en alguns moments molt densa i d'influència wagneriana. El resultat ha estat una immensa quantitat de material de treball. Exactament, de treball; les parts de cada secció coral i de cada instrument tenen la dosi justa de dificultats musicals, adaptades als diferents nivells i interessos dels alumnes, per estimular la superació de cadascun, i han pogut ser treballades a les classes, tant les individuals com les col·lectives i fins i tot de solfeig, sense alterar gaire l'estructura ni els horaris del curs. Que de la confluència d'esforços, en surti una gran obra musical, un resultat unitari, és un estímul més, no pas la finalitat.

L'estructura formal de la nostra versió està inspirada en la nostra pròpia tradició de concerts de final de curs i de mostra del treball dels alumnes: actuació successiva dels diferents grups i seccions, començant pels dels més petits i amb acompanyament dels instruments Orff, intervencions de les corals i dels alumnes més avançats, grups de cambra, gran cantada final... Però tampoc no ens hauríem conformat amb una actuació antològica i retrospectiva: hem volgut celebrar les tres

dècades liquidant tres comptes pendants. El primer era fer música de l'època postromàntica; n'havíem fet de contemporània i de tots els estils anteriors, però ens quedava aquesta (anava a dir "assignatura pendent"). El segon era presentar solemnement la nova orquestra dels alumnes de L'Arc, en aquest cas engalanada de gran orquestra simfònica. I el tercer i no menys complicat, fer una obra (una) on intervinguessin tots els alumnes actuals (tots) de L'Arc.

AIGÜES DE BARCELONA

FUNDACIÓ ORFEÓ CATALÀ - PALAU DE LA MÚSICA CATALANA

Foto: A. Bofill

Aigües de Barcelona s'ha incorporat com a **Membre d'Honor** de la **Fundació Orfeó Català-Palau de la Música Catalana** per a la Temporada 1997/1998.

El conveni de col·laboració ha estat signat pel Sr. Ricard Fornesa Ribó, President d'Aigües de Barcelona i el Sr. Fèlix Millet i Tusell, President de la **Fundació Orfeó Català-Palau de la Música Catalana**.

Amb aquest patrocini **Aigües de Barcelona** expressa, una vegada més, el seu ferm suport a la cultura.

escola de pedagogia musical

MÈTODE IRENEU SEGARRA

CURSOS DE FORMACIÓ PER A MESTRES ESPECIALISTES I PROFESSORS DE MÚSICA 1997-1998

- Educació Infantil
- Educació Primària
- Educació Secundària
- Escoles de Música i Conservatoris

- ☐ Cursos monogràfics especialitzats
- ☐ Informàtica musical

Cursos d'estiu i d'hivern

Generalitat de Catalunya
Departament
d'Ensenyament

pla
de Formació
Permanent

Informació:

c/ Mn. Àngel Rodamilans, 130
08222 Terrassa
Telèfon (93) 783 79 72
Fax: 786 06 02
de 9 a 13 hores

Cinc preguntes a...

AGUSTÍ CHARLES SOLER

President de l'Associació Catalana de Compositors

Amb motiu del recent canvi en la presidència de l'Associació Catalana de Compositors (ACC), càrrec que ocupa ara el compositor Agustí Charles Soler, repassem de manera breu la situació actual que envolta el compositor català contemporani i les principals línies d'actuació del nou equip directiu de l'ACC.

per RRM

—Què el va portar a presentar-se a l'elecció de president de l'Associació Catalana de Compositors?

—La necessitat de renovació en la institució per afrontar els nous temps i l'interès per dignificar i posar en el lloc que mereixen els compositors catalans d'avui.

—Quins són els aspectes més importants del seu programa d'actuació?

—La divulgació dels compositors mitjançant la creació de noves estructures dintre de la mateixa ACC. En aquest sentit, estem treballant en la creació d'una revista anual de divulgació dels compositors de l'ACC i en la creació d'una pàgina a Internet, a més d'altres projectes, com són la creació d'una editorial, l'edició de mitjans de recursos per als compositors, etc.

La nostra incidència també es vol manifestar en la voluntat d'arribar a acords amb altres entitats culturals, com són l'OBC, JMB, Fundació Música Contemporània, etc., a més d'ampliar el radi d'acció en la programació dels concerts, fent-los més entenedors i clarament divulgatius de la música d'avui.

—Quins són els problemes més importants amb què es troba el compositor català avui?

—La dificultat de difondre la seva música i la difícil tasca de fer que les institucions l'entenguin com una necessitat cultural de primer ordre. El patrimoni musical català del futur l'estan fent els compositors d'avui, i serà aquest el que quedarà per a les

generacions futures com a exemple d'una època i d'un temps. Amb això no volem menysprear els altres agents socials que hi participen, però una bona interpretació —per posar un exemple— participa únicament de l'instant immediat, i l'enregistrament no és res més que un record distorsionat pel temps i el canvi en l'evolució de la percepció.

—El rebuig explícit genèric de la música d'avui per part de l'espectador d'avui, és un problema reversible o irreversible?

—Malauradament, tot sovint el rebuig ve per la ignorància i el desconeixement, per la qual cosa el problema no és només del compositor, sinó també de la preparació del públic.

Per aquesta raó, han de ser les institucions, que són, al capdavall, qui finança les activitats culturals, les que n'haurien de pendre consciència i arriscar-se més. Si no ho fan, ens trobarem amb un problema sense fi, i no solament amb la música catalana, sinó amb tota aquella música que s'allunya de la popularitat, per altra banda imposada pel consumisme cultural.

—Estan satisfets els compositors de la política d'encàrrecs que vénen de les institucions, públiques o privades, a casa nostra?

—L'Associació Catalana de Compositors és l'única entitat que fa encàrrecs de manera regular als compositors catalans, i la mateixa Associació es manté amb els ajuts fets per les principals institucions catalanes. No obstant això, la dotació econòmica que rep l'ACC és molt minsa, i difícilment es poden fer gaires encàrrecs, ja que les institucions normalment financen els concerts i l'apartat d'encàrrecs queda gairebé oblidat.

Tot i això, en el cas que l'ACC rebés prou diners per fer-ho, no seria tampoc la millor manera de solucionar el problema. Haurien de ser les mateixes institucions les que tinguessin més protagonisme en aquest aspecte, i fins i tot l'empresa privada. De fet, nosaltres ens posem a la seva disposició per ajudar a fer-ho, ja que creiem que aquesta és l'única via lògica per normalitzar una situació que deixa els compositors catalans en desavantatge amb els creadors de qualsevol altre àmbit artístic i cultural.

Zukerman, director i solista

Palau 100. 17 de març de 1997. Palau de la Música Catalana. Radio-Symphonie-Orchester Frankfurt. Direcció i violí: Pinchas Zukerman. "Obertura" de *Les noces de Figaro* de W.A. Mozart, *Simfonia núm. 8* d'A. Dvorák i *Concert per a violí i orquestra* de L. Beethoven.

per F.TAVERNA-BECH

Podem dir que enguany hem escoltat Pinchas Zukerman en totes les seves facetes musicals.

Així, fa uns mesos el vam aplaudir amb la música de Brahms com a intèrpret cambrístic i com a solista. Ara molts dels habituals als concerts del Palau l'han escoltat com a director d'orquestra i també de nou com a solista en el *Concert per a violí* de Beethoven.

Si haguéssim d'emetre un judici global de totes aquestes actuacions, diríem que Zukerman és un veritable músic vocacional que, per tal d'estimar el seu art, només desitja viure'l plenament i profundament. No ha d'estranyar, doncs, que no s'accontenti actuant solament com a violinista d'excepció, sinó que també es dediqui a la direcció orquestral i que, amb aquest treball en fronts diversos, la seva personalitat musical hagi adquirit una manera de fer que ve marcada per una interpretació de traços gruixuts i fins i tot espectaculars, on l'eloqüència per evitar excessos causats per la seva passió per la música estigui dominada per una actitud intel·lectual.

En Zukerman hi ha una mena de concepte interpretatiu que pot resultar probablement suggestiu pel seu bon gust i el seu tecnicisme, però que, tanmateix, en més ocasions de les desitjades —sigui per excés de treball o manca de temps a aprofundir els textos— es queda a mig camí a l'hora d'arrodonar el seu discurs i d'atorgar a

les textures sonores la seva veritable dimensió humana.

Fins a cert punt, la versió de l'"Obertura" de *Les noces de Figaro* de Mozart ens va sorprendre pel seu melodisme hieràtic, de contorns tallants i durs, mentre que en la *Vuitena simfonia* de Dvorák, hi quedà en part desdibuixat aquell impuls vital que hi aporta l'espontaneïtat del compositor amb l'elaboració colorista del material folklòric d'acusada arrel rítmica que configura l'obra.

També s'ha de posar de manifest que sota el gest de Zukerman, l'actuació de l'orquestra alemanya no va acabar d'entusiasmar el nombrós públic.

Quant a l'esperada interpretació del *Concert per a violí i orquestra* de Beethoven, va quedar sensiblement afectada, ja que la complexitat formal i orquestral de l'obra no permet la diversificació de comeses. Dificilment, el que és possible en Vivaldi i àdhuc en Mozart, podrà assolir-se en Beethoven, on solista i conjunt simfònic estan concebuts de manera que, cadascun d'ells en el diàleg es manifestin amb diferent personalitat i diversitat de criteris. Fins a cert punt, ni el solista (Zukerman en aquest cas), obligat a controlar l'orquestra, ni aquesta, mancada d'un veritable conductor que imprimís caràcter a les seves intervencions, van expressar amb la convicció escaient les seves diferents idees. En tot cas l'execució del concert beethovenià va servir com un pretext per al lluïment d'unes facultats virtuosístiques.

Perfum cambrístic de Brahms i Schumann

25 de març de 1997. L'Espai. Oriol Romaní, clarinet, i Joan Rubinat, piano. Programa: *Peces de fantasia op. 73* de Robert Schumann, *Sonates núm. 1 i núm. 2* de Brahms.

per F.T.-B.

Certament, la data escollida per a aquest concert, el dimarts de Setmana Santa, no va suscitar l'esperada afluència de públic i això ha de lamentar-se, ja que el recital protagonitzat per Oriol Romaní i Joan Rubinat tenia atractius més que considerables.

Així, sota l'enunciat "A casa de Laura von Beckerath", els dos intèrprets van evocar la vetllada en què Johannes Brahms va acompanyar el clarinetista Richard Mühfeld per interpretar les seves dues sonates per a clarinet i piano i també les tres *Peces de fantasia* de Schumann.

Tant l'obra de Schumann com les de Brahms tenen un bellesa immarcescible i alhora la seva música va suggerir altres versions, com són la de viola i piano per a la pàgina de Schumann i les de violoncel i piano per a les de Brahms. Escoltar-les en la seva concepció original i en unes acurades lectures de Romaní i Rubinat va permetre imaginar l'autèntic esperit cambrístic de la reunió a casa dels Beckerath i encara que el piano, en unes condicions no del tot idònies, va representar un obstacle per a la correcta concertació dels dos instrumentistes, el públic va seguir amb veritable delectació la seva emotiva actuació.

Dignes filharmònics de Berlín

Euroconcert. 20 de març de 1977. Palau de la Música Catalana. Octet de la Filharmònica de Berlín. Obres de Mendelssohn, Gade i Shostakòvitx.

per X. CASANOVAS-DANÈS

L'Octet de la Filharmònica de Berlín s'ha guanyat en pocs anys una reputació fonamentada en la qualitat artística i en l'ampliació del repertori amb un grapat d'obres de nova creació. Cap no figurava en el seu programa per a Euroconcert, on n'hi havia dues que, ben segur, eren primícies al Palau: l'*Octet en Fa major* de Niels Wilhelm Gade i les *Dues Peces op. 11* de Shostakòvitx.

El danès Gade (1817-1890) és un exemple d'infravaloració per part de programadors i públic. Va succeir el seu mestre Mendelssohn en la Gewandhaus de Leipzig abans de retornar a Dinamarca amb tots els honors. El seu romanticisme s'empelta d'un capteniment clàssic i resulta paradoxal que s'afebleixi precisa-

ment quan agafa volada lírica i que sedueixi per la bellesa del bastiment contrapuntístic. Aquest *Octet*, que és del 1848, n'és un exemple.

Li feien costat la música divina de l'*Octet op. 20* de Mendelssohn i les breus *Dues peces per a octet de corda* que Shostakòvitx va compondre l'any 1926, severa la primera, desimbolta la segona, en un contrast que el compositor explotaria a bastament en les seves obres de cambra.

Els filharmònics berlinesos van oferir una actuació marcada per l'equilibri intern i la bellesa sonora. Quines violes! També, per aquell punt de fal·libilitat imprevisible —una entrada massa entusiasta, un violoncel que retarda una nota, *pecata minuta*...— que humanitza una actuació i la fa preferible a un enregistrament. Una gran formació digna de l'Orquestra que els fa de matriu.

FOTO: A. BOFILL

Grandiosa Elektra-Jones

Temporada Gran Teatre del Liceu. 13 de març de 1997. Palau de la Música Catalana. *Elektra*. Intèrprets: Gwyneth Jones, Renate Behle, Reinhild Runkel, Arley Reece, Tom Fox. Director: Peter Schneider.

per JAUME COMELLAS

En el comentari previ al concert publicat en el número de març reprodueix una afirmació categòrica de Henry Lang referida a *Elektra*, en la qual afirmava que si la representació és bona i els cantants tenen una veu robusta, els espectadors no es mouen fins al final, perquè la terrible tensió no decau en cap moment; un hom se sent paralitzat esperant l'inevitable.

Felicitment, les paraules d'aquest profund coneixedor del món de l'òpera van

esdevenir profecia absoluta en la versió de concert que n'acaba d'oferir el Gran Teatre del Liceu al Palau de la Música Catalana. Perquè a la fi del concert un hom tenia la sensació d'haver assistit a un esdeveniment de memòria inesborrable; a un cerimonial creatiu d'una plenitud que sadollava les expectatives més falagüeres.

Tot s'havia mogut en un pla de transcendència gairebé ideal; cadascun dels ingredients de la proposta havia obeït a uns designis superiors de servei a una poètica rotunda que derivava de la naturalesa de l'o-

bra: una obra en la qual Richard Strauss serveix la tragèdia de Sòfocles, passada pel sedàs "guionitzador" d'Hug von Hoffmannstahl amb una identificació plena amb la seva complexitat més profunda.

Des del darrer faristol de l'orquestra al paper més insignificant del nodrit repartiment de solistes vocals, tothom estava lliurat amb convicció plena a la tasca de servir la grandesa de l'obra. I la batuta mestrívola —en el sentit més autèntic del terme— de Peter Schneider senyorejava precisa i plena d'autoritat de la millor llei imposant un criteri fet de saviesa i de coneixement madur i assumit de l'esperit de la partitura.

Però, per damunt de tot, va emergir la figura extraordinària de la soprano anglesa Gwyneth Jones, capaç de superar el diccionari d'epítets positius més complet que pugui existir. Permeteu-me una lleu *boutade*. Jo no sé si Gwyneth Jones és una gran cantant. El que sí que puc afirmar amb tota rotunditat és que és una artista extraordinària. Oferir una versió del personatge *Elektra* com la seva; elaborar pas a pas, amb una gradació perfecta i plena de subtilesa, cadascun dels diferents estats en què es va construint damunt l'escena el personatge al llarg dels cent minuts llargs de presència fixa damunt l'escenari, només pot ser obra d'una artista excepcional. D'una perso-

na amb una capacitat creativa fora del comú.

Es en aquests casos quan el mot "intèrpret" esdevé si no equívoc sí almenys insuficient. Hi ha interpretació, o sigui entesa i exposició consegüent d'un món proposat per un compositor i per un llibretista. Però per damunt d'això hi ha autèntica creació. Hi ha un fet viu, irreplicable, que es produeix allà damunt l'escena, davant del públic; que és rotundament propi, personal i immens; i sobretot transcendent; renovat cada dia i a cada alè; que no pertany ni a Strauss, ni a Hoffmannstahl ni a Sòfocles. És seu i de ningú més que d'ella. Aquesta és la grandesa i la transcendència —cal insistir en el terme— d'actuacions com aquesta, que sens dubte romandrà de manera imperible en la memòria dels qui varem tenir el privilegi de gaudir-ne.

Al seu costat, una Renate Behle esplèndida també en el paper de Chrysothemis i una veterana Reinhild Runkel que ens va fer oblidar —potser no del tot, però sí en gran manera— l'absent Leonie Rysanek, van completar a un nivell notabilíssim el quadre femení d'intèrprets, tan primordial en aquesta obra. El masculí es va moure també en un marc de plena coherència qualitativa, amb les veus d'Arley Reece i Tom Fox al davant, dos artistes que figuren en els repartiments habituals més prestigiosos d'aquesta òpera.

Gundula Janowitz, com mai

Lied al Palau. 10 de març de 1997. Palau de la Música Catalana. Gundula Janowitz, soprano. Charles Spencer, piano. Cançons de Schubert i Schumann.

per X.C.-D.

Mai he escoltat Gundula Janowitz amb tanta satisfacció com en aquesta ocasió. Sempre m'ha semblat —i em consta que no sóc l'únic— una artista de categoria suprema, poc comunicativa, però, al servei de grans mestres que utilitzaven la seva veu com un instrument. Els anys han apor-

tat un pòsit de calidesa a una veu tallant marcada per un timbre sense gairebé vibrat.

Si Muti resultava espectacular en el seu concert proLiceu per la via de la urgència, Janowitz s'instal·la en les cançons per la d'una morositat que li permet projectar la veu amb eficàcia, no forçar el *fiato*, resultar confidencial en tot moment i potenciar els sons con-

sonàntics amb una dicció que fortifica la línia de cant.

Va cantar magistralment a la primera part cinc cançons de Schumann i el cicle "Amor i vida de dona" que mai m'havia semblat tan ben travat i tan poètic des de l'actuació de l'enyorada Lucia Popp. Era evident que la veu ha guanyat en capacitat de matís, sense abdicar d'un perfeccionisme tècnic llegendari (tot i que la seva Rosalinde liceista desafinés a bastament). Un corrent d'astorament i renovat respecte es va emparar de la sala.

Set cançons de Schubert, coronades per una *Gretchen am Spinnrade* que queda per al record, van dur el públic a l'èxtasi més per la interpretació que no per la veu. Però, quina veu la d'aquesta sexagenària que perllonga en el lied una carrera operística centrada en Mozart i Richard Strauss!

Charles Spencer es va lluir per la capacitat d'adaptació a una intèrpret que no estava per a incitacions i per una infinitud de detalls que van elevar el piano a la categoria de protagonista que li pertany en aquest repertori.

FOTO: ARXIU

Muti i l'operació teló

El mestre Muti amb el Liceu. 3 de març de 1997. Palau de la Música Catalana. Orquestra Simfònica del Liceu. Dir.: Riccardo Muti. Obres de Beethoven, Txaikovski i Verdi.

per X.C.-D.

El Cercle del Liceu, la Fundació Grup Set i el Consolat d'Itàlia organitzaven aquesta vetllada que, amb les aportacions d'altres patrocinadors i els concerts celebrats els anys anteriors, ha permès d'assolir la xifra de cinquanta milions, que salda el pressupost de la cortina del nou Teatre.

L'Orquestra del Liceu es va prestar a ser dirigida per Riccardo Muti en un moment de gran activitat que coincidia amb les funcions de *Macbeth* en el començament de la temporada. Ben patents eren la il·lusió i les hores extraordinàries esmerçades en la preparació.

Muti la va galvanitzar en el sentit més fulgurant del terme. Va voler uns resultats a l'alçada de la seva categoria i del favor que era dirigir-la —un "mig favor", ja que no va ser precisament *gratia amoris*— i va jugar la carta toscaniniana i sempre impactant de la velocitat i el metronomisme. Opció vàlida, i, per tant, res a dir-hi, si no fos que alen-

tia notòriament el tempo en els passatges més complexos, com la fuga de l'"Allegretto" de la *Setena simfonia* de Beethoven. La precedia una arravatada obertura de *La força del destí* de Verdi en la qual la melodia quedava engolida pel ritme i que arrencava aplaudiments desproporcionadament entusiastes d'un públic heterogeni.

En la segona part, la *Cinquena* de Txaikovski va possibilitar la plenitud de l'Orquestra, més còmoda pels seus meandres que per les torrenteres de l'obra anterior. Poca òpera, doncs, en aquest concert de Muti, que confirma en la formació una qualitat també aconseguida pels mestres Paolo Carignani i Peter Schneider, que n'han extret resultats excel·lents en *Macbeth* i *Elektra*.

El rendiment al màxim de l'Orquestra és la millor garantia per al Gran Teatre que ressorgeix. A la reconstrucció, si no s'afanyen, faran tard alguns cantants cèlebres que es van oferir a fer concerts que no es materialitzen en aquesta etapa d'hores baixes.

Una passió de bon nivell

Els Diumenges al Palau. 9 de març de 1997. Palau de la Música Catalana. Orquestra de Cambra Gonçal Comellas. Orfeó Català. Peter Bartels, Marcos Fink, Marta Almajano, Mireia Pintó i Pau Bordas, cantants. Dir.: Jordi Casas. *Passió segons sant Joan* de J. S. Bach.

Marcos Fink en el paper de Jesús

per X.C.-D.

El cinquè cicle Els Diumenges al Palau (que patrocina la Fundació Orfeó-Palau) ha arrencat amb Bach i la seva *Passió segons sant Joan*. La va dirigir Jordi Casas amb un doble enfocament: el dels recitatius i àries i el dels conjunts corals. Amb una orquestra de dimensió petita i una massa coral tan gran cal resignar-se a tapar els instruments amb l'esclat de la veu col·lectiva.

El rendiment dels cantants, el cor i l'Orquestra Gonçal Comellas va ser considerable, amb punts forts en les prestacions de l'Orfeó Català, del clavicembalista Eduard Martínez, les violes d'amor de Dorothea Jappe i Kai Köpp i els solistes masculins: el baix Marcos Fink, cada dia amb la veu més

estupenda; el baix Pau Bordas, que ha consolidat a Anglaterra una trajectòria ascendent, i Peter Bartels, encarregat del paper d'Evangelista i de cantar les àries de tenor i que es va mostrar òptim en la primera d'aquestes comeses, però no en la segona.

Jordi Casas, que va prescriure una interpretació sense descans, va saber mantenir l'equilibri necessari creant nuclis de tensió i la narrativitat posant-se al servei dels protagonistes. Dues hores que van passar volant.

Dignes contribucions van ser les de la contralt Mireia Pintó i la soprano Marta Almajano; aquesta, potser, una mica per sota del nivell que li coneixem, com si empeltés el seu cant aeri amb un punt de rutina en les dues bellíssimes intervencions que la partitura li concedeix.

La reflexió de Pollini sobre Beethoven

Ibercamera. 4 de març de 1997. Palau de la Música Catalana. Maurizio Pollini, piano. *Sonates núms. 12, 15 (Pastoral), 13 i 14 (Clar de Lluna)* de Beethoven.

per F.T.-B.

No sovintegen els concerts dedicats a les sonates de Beethoven i em sembla que un programa d'aquestes característiques constitueix una avinentesa per situar-nos en el veritable camí de la cultura musical. Certament, algun dia hauríem de tractar del tema de les modes que afecten la programació dels concerts, de com excessos d'atenció envers determinats autors i l'oblit d'altres descentren a vegades la perspectiva i el criteri de l'evolució de la història de la música, de la qual l'obra de Beethoven és un dels focus essencials per explicar-ne tot el procés.

Hem d'agrar a Pollini, doncs, el seu gest d'estructurar el programa del seu recital barceloní amb quatre sonates beethovenianes del segon període, que destaquen, primerament, per l'alliberament que manifesten de les influències d'un passat immediat, després per la seva visió de futur en establir les bases per desenvolupar les idees i les maneres del romanticisme i, finalment, perquè preparen el camí cap a la música quasi metafísica del tercer estil del compositor.

Així, del racionalisme clàssic i a través d'aquests estadis, Beethoven passarà a l'expressionisme per entrar de ple en aquell concepte romàntic en el qual la música és considerada com el vessant més elevat del pensament humà, ja que amb ella és possible copsar allò que és essencial de les coses. D'alguna manera, en un any en el qual es commemoren el bicentenari de la naixença de Schubert i el

centenari de la mort de Brahms, centrar l'atenció sobre Beethoven, tal com ho va fer Pollini, significava mostrar l'arbre genealògic d'ambdues commemoracions...

S'ha discutit si Beethoven és el darrer dels compositors clàssics o bé si ha estat un dels primers músics romàntics. La interpretació de Pollini podriem entendre-la com una visió conciliadora d'ambdues concepcions. Fins a un cert punt, el pianisme beethovenià, exposat pel pianista italià amb una nitidesa i equanimitat indiscutibles, va manifestar, amb un cert distanciament, l'adequat contrast de colors i l'exigida flexibilitat de respiració perquè el vessant expressiu de la música mai es desequilibrés en excessos sonors, però en canvi clarifiqués l'estructura arquitectònica de l'obra sense concessions a la fantasia i a l'extraversió, facetes que a vegades, intentant identificar-se amb la genialitat beethoveniana, desdibuixen el sentit de la música.

És així com Pollini, amb la seva lectura més eclèctica que no apassionada de les conegudes sonates XII, XIII, XIV i XV, ens va presentar Beethoven com el compositor que tot just, apartant-se de l'hedonisme dels clàssics, s'endinsava pels terrenys de la psicologia, sense, però, lliurar-se a l'extralimitació dels sentiments, sinó reflexionant i sospesant el valor de cada passa que donava, ja fos alliberant-se dels motlles de la sonata establerts, flexibilitzant els conceptes tonals i fins i tot plantejant formulacions instrumentals que exigien unes qualitats que el *pianoforte* ja no podia assolir.

Emotiva versió de Scheherazada per l'OBC

Temporada OBC. 7 de març de 1997. Palau de la Música Catalana. Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya. Disa English, oboè. Direcció: Franz-Paul Decker. *Tangazzo* d'A. Piazzola, *Concert per a oboè i orquestra* de Ll. Benejam i *Scheherazada* de N. Rimski-Korsakov.

per F.T.-B.

Va tornar Franz-Paul Decker i ho va fer amb un programa força especial, que si més no va servir per posar de manifest les qualitats del director per lligar en un mateix feix músiques ben disperses.

Sota el gest de Decker l'orquestra va sentir-se especialment inspirada per assolir una qualitat emotiva que no sempre aflora amb altres batutes, a vegades més precises i rutilants, però menys amara-des de vida i imaginació. Veritablement, Decker té la virtut d'extreure dels pentagrames tot allò que tenen de vivencial i de creatiu. Qualitat que, arribat el moment d'interpretar la música dels grans mestres, es tradueix en l'espectacle auditiu més memorable, però també, quan les obres no tenen aquest nivell, el director ens fa arribar el seu contingut, de manera que hi trobem sempre la inspiració sincera del compositor.

Segurament, per aquesta especial labor de Decker, *Tangazo* de Piazzola ens va interessar per les seves troballes sonores o bé, igualment, la música policroma amb connotacions cinematogràfiques del *Concert per a oboè i orquestra* de Lluís Benejam va posar de manifest la fantasia i la poesia d'uns compassos escrits vocacionalment, més enllà de les modes i d'un afany d'estar al dia.

En la lectura d'aquest concert cal destacar les intervencions dúctils i puntuals de l'oboïsta Disa English, que impressionà amb la subtilitat del seu lirisme.

FOTO: A. BURGUES

Tanmateix, la sorpresa i els moments memorables de la vetllada van produir-se amb *Scheherazada* de Rimski-Korsakov.

Certament, aquesta partitura és una de les que el públic ha oblidat injustament, ja que no s'han valorat tal com es mereixen ni la seva coherent trama orquestral, ni la seva magistral i admirable orfebreria sonora.

S'ha titllat Rimski-Korsakov com una autor pintorese, per bé que en realitat té l'alè d'un veritable simfonista i en *Scheherazada* ho demostra àmpliament, tant en l'aspecte constructiu com a l'hora d'imaginar impressionants contrastos entre tensió i actituds purament contemplatives, entre severes monocromies i fantasioses policromies. On igualment l'escriptura orquestral està tractada de manera que cadascuna de les famílies instrumentals tingui una presència sempre justificada i mai subsidiària.

La versió de Decker va posar de manifest aquest contingut amb un discurs magníficament estructurat per arribar a culminar, a través d'articulacions melòdiques d'alta i fantasiosa volada lírica, en un impressionant clímax emotiu.

CATALUNYA MÚSICA

Programació mes de maig

DILLUNS, 5 DE MAIG DE 1997

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 SELECCIÓ DE NOVE-TATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

MOZART: Simfonia n. 38, KV 504 "Praga". Orquestra Reial del Concertgebouw. Dir.: Nikolaus Harnoncourt. (38m). SCHUMANN: Sonata per a violí i piano, op. 105. Fabio Biondi. Luigi Di Ilio. (17m). VIVALDI: Stabat Mater, RV 621. Nathalie Stutzmann, contralt. Virtuosi de Moscou. Dir.: Vladimir Spivakov. (20m). FREDERIC II DE PRÚSSIA: Concert per a flauta, corda i continu n. 2, en Sol M. Kurt Redel. Orquestra Pro Arte de Munic. Dir.: Kurt Redel. (17m). MENDELSSOHN: Quintet de corda, op. 18. Hausmusik. (31m). BOCCHERINI: Simfonia op. 12 n. 6, G 508. Deutsche Kammerakademie Neuss. Dir.: Johannes Goritzki. (23m). HANDEL: Concerto grosso op. 6 n. 10. Academy of St. Martin-in-the-Fields. Dir.: Iona Brown. (14m).

13.00 MÚSICA DEL SEGLE XX

BARTOK: Concert per a dos pianos, percussió i orquestra. Nelson Freire i Martha Argerich, pianos. Jan Labordus i Jan Pustjens, percussió. Orquestra del Concertgebouw. Dir.: David Zinman. (27m). MEYER: Suite Paysanne. Hannes Meyer, orgue. Quartet Sonare. Ichiro Noda, contrabaix. (15m). PROKOFIEV: Dia d'estiu, suite per a nens op. 65 b. The New London Orchestra. Dir.: Ronald Corp. (15m). ARNOLD: Hobson's Choice (La decisió de Hobson), suite orquestral. Orquestra Simfònica de Londres. Dir.: Richard Hickox. (17m). HAMBRAEUS: Symphonia Sacra In Tempore Passionis. Solistes vocals. McGill Chamber Singers. Conjunt instrumental de la Uni-

versitat McGill. Dir.: Fred Stoltzfus. (35m).

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.13 CAPSA DE MÚSICA

CLEMENTI: Simfonia n. 4. Philharmonia Orchestra. Dir.: Claudio Scimone. (29m). HAYDN: Sonata per a piano Hob. XVI:20. Andreas Staier, pianoforte. (17m). SUK: Obertura dramàtica op. 4. Orquestra Simfònica de Praga. Dir.: Petr Altrichter. (13m). LITERES: Azis y Galatea, sarsuela barroca. Marta Almajano, soprano. Al Ayre Español. Dir.: Eduardo López Banzo. (14m). DEBUSSY: La caixa de joguines, música de ballet (orquestració de Caplet). Orquestra Simfònica de Basilea. Dir.: Armin Jordan. (32m). C.Ph.E. BACH: Concert per a oboè i orquestra en Mi b M, Wq 165. Péter Póngráz. Orquestra de Cambra Franz Liszt. Dir.: János Rolla. (24m). WESLEY: Simfonia n. 6. Orquestra de Cambra Milton Keynes. Dir.: Hilary Davan Wetton. (21m).

18.00 GRANS INTEGRALS

BRAHMS: LIEDER. Fünf Lieder, op. 107. Jessye Norman, soprano. Dietrich Fischer-Dieskau, bariton. Daniel Barenboim, piano. (7m). Vier erste Gesänge, op. 121. Dietrich Fischer-Dieskau, bariton. Daniel Barenboim, piano. (18m). Mondnacht, WoO 21. Dietrich Fischer-Dieskau, bariton. Daniel Barenboim, piano. (3m). Fünf Lieder WoO pòst. 22 (Ophelia-Lieder). Jessye Norman, soprano. Daniel Barenboim, piano. (4m). Regenlied, WoO pòst. 23. Jessye Norman, soprano. Daniel Barenboim, piano. (2m).

19.00 ALMANAC

Un espai destinat a evocar i reviu els fets més representatius del passat musical. Guió i selecció d'Àlex Robles.

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 CATALUNYA MÚSICA: RECALL DE 10 ANYS D'HISTÒRIA

Revisió dels programes, espais i concerts més significatius. PAHISSA I MORERA: Cançons de carrer. Enregistrament fet per Catalunya Música el setembre de 1994 a Paper de Música de Capellades. Joan Cabero,

tenor. Manel Cabero, piano. (64m).

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 TEMPORADA DE L'OBC

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 2 de maig de 1997 al Palau de la Música Catalana de Barcelona. KALINNIKOV: Simfonia n. 1. GLIERE: Concert per a trompa i trompa, op. 91. RAVEL: La Valse. David B. Thompson, trompa. Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya. Dir.: Dmitri Kitaenko.

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

01.00 REPERTORI DE NIT

DIMARTS, 6 DE MAIG DE 1997

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 SELECCIÓ DE NOVE-TATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

BRUCH: Simfonia n. 2, op. 36. Orquestra Filharmònica Gürzenich de Colònia. Dir.: James Conlon. (37m). TELEMANN: Suite per a flauta, violí i continu en la m. n. 5. Collegium Musicum 90. Dir.: Simon Standage. (17m). GAZZANIGA: Te Deum. Conjunt vocal i instrumental Capella Musical de la Catedral de Verona. Dir.: Alberto Turco. (13m). LEKEU: Fantasia sobre temes populars angevins. Orquestra Filharmònica de Lieja. Dir.: Pierre Bartholomee. (13m). M. HAYDN: Quintet de corda, P 109. L'Archibudelli. (25m). KABALEVSKI: Concert per a piano i orquestra n. 3, op. 50. Emil Guilels. Gran Orquestra Simfònica de la Ràdio d'URSS. Dir.: Kiril Kondrachin. (17m). REINECKE: Serenata op. 242.

Deutsche Kammerakademie Neuss. Dir.: Johannes Goritzki. (27m). VIVALDI: Sonata per a violoncel n. 2, RV 41. Christopher Coin, violoncel. Christopher Hogwood, clavicèmbal. Ageet Zweistra, violoncel. Eugène Ferré, guitarra barroca. Tom Finucane, arxillaüt. (11m).

13.00 MOMENTS LÍRICS

ROIG: Cecilia Valdés, opereta cubana. Dolores Santa Cruz. Martha Perez. Aida Pujol. Francisco Naya. Cors i Orquestra dirigida per Gonzalo Roig. (35m). ROSSINI: Il Barbiere di Siviglia, extractes. Kathleen Battle. Plácido Domingo. Frank Lopardo. Lucio Gallo. Ruggero Raimondi. Membres del Cor del Gran Teatre La Fenice. Orquestra de Cambra d'Europa. Dir.: Claudio Abbado. (73m).

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.13 CAPSA DE MÚSICA

R. STRAUSS: Macbeth, poema simfònic op. 23. Orquestra Filharmònica de Viena. Dir.: Lorin Maazel. (19m). SALIERI: Concert per a violí, oboè, violoncel i orquestra en Re M. Thomas Füre, violí. Heinz Holliger, oboè. Thomas Demenga, violoncel. Camerata Bern. Dir.: Thomas Füre. (25m). GRANADOS: Danses espanyoles op. 37 (Minuetto, Oriental, Zarabanda i Villanesca). Alicia de Larrocha, piano. (18m). MOZART: "Mia speranza adorata" - "Ah non sai qual pena sia", recitatiu i ària KV 416. Edita Gruberova. Orquestra del Mozarteum de Salzburg. Dir.: Leopold Hager. (9m). PARRY: Simfonia n. 5 "Fantasia Simfònica 1912". Orquestra Filharmònica de Londres. Dir.: Matthias Bamert. (27m). PALLISIELLO: Concert per a mandolina, corda i clavecí en Do M. Ugo Orlandi. I Solisti Veneti. Dir.: Claudio Scimone. (14m). BACH: Obertura (Suite) per a orquestra n. 3, BWV 1068. Fabio Biondi, violí. Le Concert des Nations. La Capella Reial de Catalunya. Dir.: Jordi Savall. (26m). BELLMAN: Tres epístoles, n. 2, 71 i 82. Martin Best, tenor, sistre i guitarra. (12m).

18.00 GRANS INTEGRALS

BRAHMS: MÚSICA DE CAMBRA. Trio amb piano n. 1, op. 8. Trio de Fiesole. (39m).

19.00 GRANS INTÈRPRETS

YEHUDI MENUHIN. BRUCH: Concert per a violí i orquestra n. 1, op. 26. Philharmonia Orchestra. Dir.: Walter Susskind. (25m). **BEETHOVEN:** 12 variacions sobre "Se vuol ballare", de "Les noces de Figaro", per a piano i violí, WoO 40. Wilhelm Kempff. (13m). **VAUGHAN WILLIAMS:** Concert per a violí i orquestra "Concerto académico". Orquestra Filharmònica de Londres. Dir.: Adrian Boult. (16m).

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 GRAN TEATRE DEL LICEU: ANTOLOGIA DE 150 ANYS D'HISTÒRIA

Un programa escrit i presentat per Roger Alier.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 ELS NOSTRES CONCERTS

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 6 de març de 1997 al Saló de Cent de l'Ajuntament de Barcelona. **CICLE SOLISTES DE L'OBC.** **BEETHOVEN:** Quintet de corda op. 29. **BRAHMS:** Quintet de corda n. 2, op. 111. David Ballesteros, Manuela Milani, Andreas Süssmayr, Erik Koontz, Núria Calvo. (58m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec de Maró Jané.

01.00 REPERTORI DE NIT

DIMECRES, 7 DE MAIG DE 1997

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 SELECCIÓ DE NOVE-TATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

VOGLER: Simfonia (La Scala). Orquestra de Cambra del Museu

Nacional, Estocolm. Dir.: Claude Ghenetay. (21m). **TELEMANN:** Concert per a oboè d'amor, corda i clavecí en Sol M. Lajos Lencsés, oboè d'amor. Orquestra de Cambra del Sud-oest d'Alemanya "Pforzheim". Dir.: Paul Angerer. (17m). **MENDELSSOHN:** Dos Salms op. 78. Cor del King's College, Cambridge. Dir.: Stephen Cleobury. (12m). **DITTERSDORF:** Quintet de corda n. 3. Quartet Franz Schubert. Julius Berger. (16m). **BOCCHERINI:** Simfonia op. 12 n. 4, G 506 "La casa del Diavolo". Ensemble 415. Dir.: Chiara Banchini. (25m). **LECLAIR:** Primera recreació de música, op. 6. Conjunt Barroc de Limoges. Dir.: Jean-Michel Hasler. (26m). **BORTNIANSKI:** Simfonia concertant per a piano, arpa, corda i fagot. Hans Kann. Ixi Angerer. Orquestra de Cambra del Sud-oest d'Alemanya a Pforzheim. Dir.: Paul Angerer. (18m). **GADE:** Simfonia n. 2, op. 10. Simfonieta d'Estocolm. Dir.: N. Järvi. (25m).

13.00 MÚSICA VOCAL

RESPIGHI: Il Tramonto. Faridah Subrata, mezzosoprano. Orquestra Sinfònica de la Ràdio Txecoslovaca (Bratislava). Dir.: Adriano. (16m). **HASSE:** Miserere en mi m. Greta De Reyghere. Susanna Moncayo von Hase. Ian Honeyman. Dirk Snellings. Il Fondamento. Dir.: Paul Dombrecht. (24m). **VALDI:** In turbata Mare Irato, RV 627. Emma Kirkby, soprano. Orquestra The Tafelmusik baroque. Dir.: Jean Lamon. (15m). **RAKHMANINOV:** Les Campanes, simfonia coral per a soprano, tenor, baríton, cor i orquestra Elena Ustinova. Kurt Westi. Jorma Hynninen. Cor i Orquestra Sinfònica de la Ràdio Nacional Danesa. Dir.: Dmitri Kitaïenko. (41m). **DVOŘAK:** En l'estil folclòric, op. 73. Gabriela Benacková. Rudolf Firkusny. (12m).

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.13 CAPSA DE MÚSICA

FRÖHLICH: Elegies per a piano op. 15. Jean-Jacques Düñki, piano. (35m). **HAYDN:** Concert per a trompa i orquestra n. 2, Hob VIIId:2. Lowell Greer. Orquestra Filharmònica de Mèxic. Dir.: Fernando Lozano. (18m). **RAMEAU:** Dàrdanus. Suite. Orquestra del segle XVIII. Dir.: Frans Brüggen. (25m). **SPOHR:** Concert per a

violí i orquestra n. 4, op. 10. Ulf Hoelscher. Orquestra Sinfònica de la Ràdio de Berlín. Dir.: Christian Fröhlich. (21m). **MOZART:** Trio per a viola, clarinet i piano KV 498 "Kegelstatt Trio". Nobuko Imai. Janet Hilton. Roger Vignoles. (20m). **BACH:** "Ich habe genug" (No em falta res), cantata BWV 82. Max van Egmond, baix. Ricercar Consort. (22m). **MENDELSSOHN:** Simfonia per a corda n. 4. Guildhall String Ensemble. (9m).

18.00 GRANS INTEGRALS

BRAHMS: MÚSICA DE CAMBRA
Sextet de corda n. 1, op. 18. Yehudi Menuhin. Robert Masters. Cecil Aronowitz. Ernst Wallfisch. Maurice Gendron. Derek Simpson. (38m).

19.00 NOUS INTÈPRETS

TXAIKOVSKI: Quatre cançons. Elisaveta Bakerkina, soprano. Josep Surinyach, piano. (14m). **POULENC:** Sonata per a clarinet i piano. Duo Reinecke. (14m). **COLGRASS:** 4 solos per a caixa. Sebastià Bel, percussió. (8m). **SCHNITTKE:** Suite per a violí i piano "en estil antic". Catalin Bucaturu. Patxi Aizpiri. (16m).

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 SCHUBERT: 200 ANYS

Sis poloneses per a piano a quatre mans, D 824. Yaara Tal i Andreas Groethuysen. (29m). Simfonia n. 6, D 589. Academy of St. Martin-in-the-Fields. Dir.: Neville Marriner. (32m). Quartet per a flauta, guitarra, viola i violoncel. Clive Conway. Gerald Garcia. Paul Silverthorne. Charles Tunnell. (32m). An die Sonne, quartet D 439. Elly Ameling, soprano. Janet Baker, mezzosoprano. Peter Schreier, tenor. Dietrich Fischer-Dieskau, baríton. Gerald Moore, piano. (7m).

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 ELS NOSTRES CONCERTS

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 5 de desembre de 1990 al Monestir de Sant Cugat. **FRANCK:** Sonata per a violí i piano. Quintet en Fa m. Eva Graubín, violí. Joan Llinars, violí. Alan Kovaks, viola. Marçal Cervera, violoncel. Antoni Besses, piano. (67m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

01.00 REPERTORI DE NIT

DIJOUS, 8 DE MAIG DE 1997

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 SELECCIÓ DE NOVE-TATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

FIELD: Concert per a piano i orquestra n. 3. John O'Connor. Nova Orquestra de Cambra Irlandesa. Dir.: Janos Fürst. (32m). **TARTINI:** Sonata per a violí, violoncel i clavicèmbal. B.D. 19. Trio Locatelli. (20m). **KODALY:** Danses de Marosszék. Orquestra de Cambra Saint Paul. Dir.: Hugh Wolff. (13m). **SORS:** Fantasia op. 4. Luis Orlandini, guitarra. (7m). **BUXTEHUDE:** "Heut triumphieret Gottes Sohn". Cantata BuxWV 43. Solistes vocals. Cor de nens de Hannover. The Amsterdam Baroque Orchestra. Dir.: Ton Koopman. (18m). **BEETHOVEN:** Serenata per a trio de corda op. 8. Anne-Sophie Mutter. Bruno Giuranna. Mstislav Rostropovitch. (27m). **KUHLAU:** William Shakespeare, obertura. Orquestra Sinfònica Odense. Dir.: Edward Serov. (10m). **GOLDMARK:** Simfonia n. 2, op. 35. Orquestra Filharmònica Renana. Dir.: Michael Halász. (33m).

13.00 MÚSICA ANTIGA

MARAIS: Suite per a violes en re m. Smithsonian Chamber Players. (17m). **GESUALDO:** Tres motets. Solistes instrumentals. Cor Monteverdi. Dir.: John Eliot Gardiner. (13m). **DAQUIN:** Primera Suite per a clavecí. Anne Robert. (32m). **SCHÜTZ:** Unser Herr Jesus Christus, motet. Cor Heinrich Schütz. Dir.: Roger Norrington.

(9m). VENEGAS DE HENESTROSA: Quatre peces del "Libro de Cifra Nueva" José Miguel Moreno, vihuela. (13m). JARZEBSKI: Quatre Concerti a dues veus. Cappella Arcis Varsoviensis. Dir.: Marek Sewen. (20m).

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.13 CAPSA DE MÚSICA

TXAIKOVSKI: La Tempesta, fantasia simfònica op. 18. Orquestra Simfònica de Rússia. Dir.: Veronika Dudarova. (24m). MOZART: L'empresari. Singspiel en un acte, KV 486. Reri Grist. Arleen Auger. Peter Schreier. Kurt Moll. Staatskapelle Dresden. Dir.: Karl Böhm. (24m). SCHUMANN: Adagio i Allegro per a trompa i piano, op. 70. Frantisek Supin. Júlia Supinová. (9m). HAYDN: Simfonia n. 5. The Academy of Ancient Music. Dir.: Christopher Hogwood. (18m). DVORAK: Sextet de corda, op. 48. Conjunt de Cambra de l'Academy of St. Martin-in-the-Fields. (30m). SIBELIUS: El cigne blanc, suite op. 54. Royal Philharmonic Orchestra. Dir.: Yondani Butt. (24m). BELLINI: Norma, dos duets. Agnes Baltsa. Josep Carreras. Orquestra Simfònica de Londres. Dir.: Plácido Domingo. (8m). G.SAMMARTINI: Concert per a oboè, corda i continu en Re M. Heinz Holliger. I Musici. (13m).

18.00 GRANS INTEGRALS

BRAHMS: MÚSICA DE CAMBRA. Quartet per a piano i corda n. 1, op. 25. Les Musiciens. (42m).

19.00 PENTAGRAMA

Programa de divulgació musical. Guió i realització: Pere Burés i Àlex Robles.

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 "A LA MANERA DE...."

Un convidat ens proposa i comenta la música que li agrada. Guió i presentació de Joan Vives. Producció de Dolors Busquets.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 ELS NOSTRES CONCERTS

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 12 de novembre de 1989 al Conservatori Profesional de Música de

Sabadell. Obres de CHOPIN i ALBENIZ. Gabriel Amat, piano. (77m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

01.00 REPERTORI DE NIT

DIVENDRES, 9 DE MAIG DE 1997

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 SELECCIÓ DE NOVE-TATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

BERWALD: Simfonia Seriosa (n. 1). Orquestra Simfònica de Göteborg. Dir.: N. Järvi. (30m). CAMBINI: Quintet concertant op. 4 n. 3. Quintet Briccialdi. (16m). WECKMAN: Wie liegt die Stadt so wüste, cantata. Greta de Reyghere. Max Van Egmond. Ricercar Consort. (16m). BACH: Simfonia de la cantata BWV 42. Ars Rediviva Ensemble. Dir.: Milan Munclinger. (8m). WIENIAWSKI: Polonesa en La. Ruggiero Ricci, violí. Joanna Gruenberg, piano. (9m). REVUELTAS: La noche de los Mayas. Orquestra Filharmònica de la Ciutat de Mèxic. Dir.: Enrique Bátiz. (27m). MOZART: Quintet de corda KV 516. Quintet de corda de Berlín. (37m). PURCELL: My heart is inditing, Anthem. King's College Choir, Cambridge. Leonhardt-Consort. Dir.: Gustav Leonhardt. (17m).

13.00 MÚSICS DE CATALUNYA

VIOLA: Sonata en Re M. Elisa Freixo, orgue. (8m). JORDÀ: Tres peces de la primera època. Teresina Jordà, piano. (9m). DEVIENNE: Concert per a flauta i orquestra n. 5. Claudi Arimany. Orquestra Simfònica Gdsank. Dir.: Janusz Przybylsky. (16m). PADRÓS: Arachne. Vol ad Libitum. Dir.:

Jordi Rossinyol. (14m). BEETHOVEN: Fantasia per a piano, cor i orquestra op. 80. Alicia de Larrocha. Solistes vocals. Cor de Cambra de la RIAS. Orquestra Simfònica de la Ràdio de Berlín. (21m). BLANCFORT: Quartet de corda en Do. Quartet Pedralbes. (27m). DEL MILÀ: Fantasia n. 3, Pavana n. 2, Fantasia n. 19. Luis Gasser, viola de mà. (8m).

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.13 EL DIA DE L'OIENT

Programació realitzada a partir de les peticions que els nostres oients han fet al contestador de Catalunya Música, tel. 202 35 35.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 CONCERT IMAGINARI

Guió i selecció: Àlex Robles.

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

01.00 REPERTORI DE NIT

DISSABTE, 10 DE MAIG DE 1997

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Pilar Subirà.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

09.13 MÚSICA PER A COBLA

SERRA: La presó de Lleida, poema simfònic per a dues cobles i timbales. Cobla Barcelona. Dir.: Antoni Ros Marbà. (11m). CRISTAU: La cançó del Rabadà, glossa per a cobla. Cobla Montgrins. (10m). LLOANSÍ: Fantasia lírica. Cobles Mediterrània i Sant Jordi. Dir.: Joan Lluís Moraleda. (11m). BALL DE GITANES: Toc de festa, Masurca, Galop. Cobla Principal de la Bisbal. Dir.: Francesc Cassú. (8m). MARTÍNEZ-VALLS: Cançó d'amor i de guerra, sardana. La Principal de la Bisbal. (3m).

10.00 AGENDA MUSICAL

10.05 PENTAGRAMA

Repetició del programa emès el dijous.

11.00 EL DIA DE L'OIENT

Programació realitzada a partir

de les peticions que els nostres oients han fet al contestador de Catalunya Música, tel. 202 35 35.

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 L'ÀUDIOVISUAL

Un programa d'Àlex Gorina.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 GRANS OBRES

RAMEAU: Les Indes galantes, òpera-ballet. Claron McFadden. Sandrine Piau. Isabelle Poulenard. Noémi Rime. Miriam Ruggeri. Les Arts Florissants. Dir.: William Christie. (193m).

01.25 REPERTORI DE NIT

DIUMENGE, 11 DE MAIG DE 1997

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Pilar Subirà.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

09.13 MÚSICA RELIGIOSA

ZIPOLI: Vespres de Sant Ignaci. Cor de nens cantors de Còrdova (Argentina). Conjunt Elyma. Dir.: Gabriel Garrido. (56m). GORECKI: O Domina Nostra. Sarah Leonard, soprano. Christopher Bowers-Broadbent, orgue. (22m). MONTEVERDI: Missa a quatre veus a cappella. Conjunt vocal Europeu de La Chapelle Royale. Dir.: Philippe Herreweghe. (23m).

11.00 TRANSMISSIÓ EN DIRECTE DE LA MISSA CONVENTUAL DES DEL MONESTIR DE MONTSERRAT

12.30 AGENDA MUSICAL

12.35 APERITIU MUSICAL

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

15.08 "A LA MANERA DE...."

Repetició del programa emès el dijous al vespre.

17.00 TEMPORADA D'ÒPERA DE CATALUNYA MÚSICA

CIMAROSA: Il pittor parigino, òpera còmica en dos actes. Márta Szucs. Veronika Kincses. Gérard Garino. József Gregor. Martin Kletmann. Orquestra de Cambra Salieri. Dir.: Tamás Pal. (146m).

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍ- CIES I AGENDA MUSICAL

20.13 SELECCIÓ DE JAZZ

Programa dedicat a la música de jazz amb guió d'Albert Mallofré.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 LA MÚSICA A DEBAT

Programa a l'entorn de temes musicals d'interès, realitzat amb la col·laboració del Consell Català de la Música.

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec de Maró Jané.

01.00 REPERTORI DE NIT

DILLUNS, 12 DE MAIG DE 1997

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍ- CIES

09.08 SELECCIÓ DE NOVE- TATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍ- CIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

DVORAK: Concert per a violoncel i orquestra, op. 104. M. Rostropovitch, Orquestra Filharmònica de Berlín. Dir.: H. von Karajan. (42m). RUBINSTEIN: Réverie en re m, n. 5, op. 75. Alexander Bakhtchev, piano. (7m). HANDEL: Concerto grosso op. 3 n. 1, HWV 312. The Brandenburg Consort. Dir.: Roy Goodman. (9m). FIORILLO: Simfonia concertant per a dues flautes i orquestra, en Sol M. A. Utagawa i D. Hunziker. Orquestra de Cambra Paul Kuentz. Dir.: P. Kuentz. (19m). R. STRAUSS: Noies flors, lieder op. 22. Edita Gruberova, soprano. Erik Werba, piano. (10m). RODRIGO: Concierto Andaluz per a quatre guitarres i orquestra. Los Romeros. Academy of St. Martin-in-the-Fields. Dir.: Neville Marriner. (23m). ABEL: Simfonia op. 17, n. 1, en Mib M. The Hanover Band. Dir.: Anthony Halstead. (8m). TELE-

MANN: Suite (Obertura) en la m. TWV 55:a2. Marion Verbruggen, flauta de bec. Orchestra of the Age of Enlightenment. Dir.: Monica Huggett. (29m). SIBELIUS: Cassazione op. 6. Orquestra Simfònica de Göteborg. Dir.: Neeme Järvi. (13m).

13.00 MÚSICA DEL SEGLE XX

KORNGOLD: Concert per a violí op. 35. Itzhak Perlman. Orquestra Simfònica de Pittsburgh. Dir.: André Previn. (25m). SCHÖNBERG: Pelleas i Melisanda, Op. 5. Orquestra Filharmònica de Berlín. Dir.: Herbert von Karajan. (43m). KHATXATURIAN: Poema triomfal. BBC Philharmonic. Dir.: Fedor Glushchenko. (18m). MARTINU: Els Frescos de Piero della Francesca. Orquestra Simfònica de la Ràdio de Praga. Dir.: Charles Mackerras. (18m). L. BOULANGER: Les sirenes. Christine Friedek, soprano. Sabine Eberspächer, piano. Cor Madrigal de Heidelberg. Dir.: Gerald Kegelmann. (5m).

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍ- CIES I AGENDA MUSICAL

15.13 CAPSA DE MÚSICA

FIALA: Concert per a oboè i orquestra en Si b M. Ingo Goritzki, oboè. Orquestra Filharmònica de Cambra polonesa. Dir.: Wojciech Rajski. (20m). SCHUMANN: Sonata per a piano n. 2, op. 22. Karl Engel. (20m). PUCCINI: Preludi simfònic. Orquestra Simfònica de la Ràdio de Berlín. Dir.: Riccardo Chailly. (9m). WAGENSEIL: Simfonia WV 374. Orquestra de Cambra Salieri. Dir.: Tamás Pál. (10m). WEBER: Quintet per a clarinet i corda, op. 34. Guy Dangain. Trio de corda de París. (23m). RAVEL: L'enfant et les sortilèges. Solistes vocals. Ambrosian Opera Chorus. Orquestra Simfònica de Londres. Dir.: A. Previn. (46m). ROMAN: Suite per a clavicèmbal n. 1. Joseph Payne. (8mm). RESPIGHI: Poema autunnal, per a violí i orquestra. Pierre Amoyal. Orquestra Nacional de França. Dir.: Charles Dutoit. (12m).

18.00 GRANS INTEGRALS

BRAHMS: MÚSICA DE CAMBRA. Quartet amb piano n. 2, op. 26. Tamás Vásáry. Thomas Brandis. Wolfram Christ. Ottomar Borwitzky. (50m).

19.00 ALMANAC

Un espai destinat a evocar i

reviure els fets més representatius del passat musical. Guió i selecció d'Alex Robles.

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍ- CIES I AGENDA MUSICAL

20.13 CATALUNYA MÚSICA: RECUILL DE 10 ANYS D'HIS- TÒRIA

Revisió dels programes, espais i concerts més significatius. PEN-TAGRAMA. AUDICIÓ COMMENTADA. Un americà a París, de Gershwin.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 TEMPORADA DE L'OBC

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 9 de maig de 1997 al Palau de la Música Catalana de Barcelona. HAYDN: Simfonia n. 22 "El filòsof". MOZART: Concert per a piano i orquestra n. 14, KV 449. FALLA: Noches en los jardines de España. DEBUSSY: El Mar. David Golub, piano. Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya. Dir.: Gilbert Varga.

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

01.00 REPERTORI DE NIT

DIMARTS, 13 DE MAIG DE 1997

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍ- CIES

09.08 SELECCIÓ DE NOVE- TATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍ- CIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

BAX: Variacions simfòniques per a piano i orquestra. Margaret Fingerhut. Orquestra Filharmònica de Londres. Dir.: Bryden Thomson. (50m). BACH: Concert per a oboè d'amor, corda i baix continu en La M, BWV 1055. D. Reichenberg. The English Concert. Dir.:

Trevor Pinnock. (15m). GRIEG: Sonata per a violí i piano, op. 8. Dmitry Sitkovetsky. Bella Davidovitch. (19m). ROUSSEL: Le festin de l'araignée, ballet - pantomima op. 17. Orquestra dirigida per Albert Roussel. (16m). CRUSELL: Introducció i variacions sobre una melodia sueca, op. 12. Thea King, clarinet. Orquestra Simfònica de Londres. Dir.: Alun Francis. (10m). DONIZETTI: Simfonia en Re M. Larissa Kondratjewa i Reinhard Schmiedel, duet de pianos. (9m). GURIDI: Vasconia. Albert Nieto, piano. (14m). MYSLIVE-CEK: Concert per a violí i orquestra en Do M. Shizuka Ishikawa. Orquestra de Cambra Dvorak. Dir.: Libor Pesek. (15m). MARCELLO: Sonata per a flauta i continu op. 2 n. 10. Angelo Persichilli. Mariolina De Robertis. Jodie Bevers. (12m).

13.00 MOMENTS LÍRICS

LECOCQ: Le testament de Monsieur de Crac, òpera bufa en un acte. Linda Felder. Emmanuelle Jaro. Michel Hamel. Orquestra Lírica de l'ORTF. Dir.: Jean Doussard. (16m). VERDI: I masnadieri, extractes. Bonaldo Giaiotti. Gastone Limarilli. Mario Zanasi. Margherita Roberti. Cor i Orquestra del Maggio Musicale Fiorentino. Dir.: Gianandrea Gavazzeni. (22m). DELIBES: Le Serpent à plumes (extractes). C. Harbell. M. Stiot. J. Peyron. R. Lenoty. B. Plantey. Orquestra Lírica de l'ORTF. Dir.: J. Brebion. (23m). SERRANO: Los Claveles. Teresa Berganza. Plácido Domingo. Dolores Cava. José Manzaneda. Cor de solistes lírics. Orquestra Simfònica de Barcelona. Dir.: L. A. García Navarro. (20m). BORODIN: El Príncipe Igor, òpera. (Obertura i pròleg) Ivan Petrov. Tatiana Tugarinova. Vladimir Atlantov. Arthur Eisen. Elena Obratsova. Cors i Orquestra del Teatre Bolxoi de Moscou. Dir.: Marc Ermler. (29m).

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍ- CIES I AGENDA MUSICAL

15.13 CAPSA DE MÚSICA

SCHMIDT: Simfonia n. 1. Orquestra Sinfònica de Budapest. Dir.: Michael Halász. (45m). PUCCINI: Crisantemi. Orquestra Simfònica de la Ràdio de Berlín. Dir.: Riccardo Chailly. (7m). RAMEAU: Cinquè Concert (Peces de clavecí en concert). Robert Kohnen, clavecí.

Barthold Kuijken, flauta travesera. Sigiswald Kuijken, violí. Wieland Kuijken, viola de gamba. (12m). VAUGHAN WILLIAMS: Concert per a oboè i orquestra de corda. Neil Black. Orquestra de Cambra Anglesa. Dir.: Daniel Barenboim. (19m). GAZZANIGA: Dies Irae. Conjunt vocal i instrumental Capella Musical de la Catedral de Verona. Dir.: Alberto Turco. (29m). VAN DE VATE: Dark Nebulae. Orquestra Simfònica de la Ràdio i Televisió Polonesa de Cracòvia. Dir.: Szymon Kawalla. (11m). DORNEL: Sonata n. 4 "La Forcroy". François Fernandez, violí. Philippe Pierlot, baix de viola. Pierre Hantai, clavicèmbal. (12m). MAGNARD: Himne a la justícia, Op. 14. Orquestra del Capitoli de Tolosa. Dir.: Michel Plasson. (15m).

18.00 GRANS INTEGRALS

BRAHMS: MÚSICA DE CAMBRA. Quintet amb piano, op. 34. Maurizio Pollini. Quartetto Italiano. (44m)

19.00 GRANS INTÈRPRETS

YEHUDI MENUHIN. MENDELSSOHN: Concert per a violí i orquestra, op. 64. Philharmonia Orchestra. Dir.: Efrem Kurtz. (27m). BEETHOVEN: Sonata per a piano i violí n. 6, op. 30 n. 1. Wilhelm Kempff. (26m).

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 GRAN TEATRE DEL LICEU: ANTOLOGIA DE 150 ANYS D'HISTÒRIA

Un programa escrit i presentat per Roger Alier.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 ELS NOSTRES CONCERTS

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 2 de desembre de 1988 al Palau de la Música Catalana. RAKHMANINOV: Les vespres, op. 37. Tatiana Gerange, mezzosoprano. Victor Roumianev, tenor. Cor de Moscou. Dir.: Valery Polianski. (77m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

01.00 REPERTORI DE NIT

DIMECRES, 14 DE MAIG DE 1997

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 SELECCIÓ DE NOVE-TATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

TXAIKOVSKI: Simfonia n. 1 "Somnis d'hivern". Orquestra Filharmònica de Berlín. Dir.: H. von Karajan. (45m). KOZELUCH: Quartet de corda op. 32 n. 2. Quartet Stamitz. (20m). G.M.HOFFMANN: Schöpfung, gewünschte Stunde, ària fúnebre. Gloria Banditelli. Orquestra Filharmònica Marchigiana. Dir.: Fabio Maestri. (9m). BELLINI: Concert per a oboè i corda. Alf. G. Nilsson. Reial Orquestra de Cambra Sueca. Dir.: Mats R. Liljefors. (8m). TURINA: La Venta de los Gatos, op. 32. Antonio Soria, piano. (20m). CARVALHO: Penélope, obertura. Nova Filharmonia Portuguesa. Dir.: Álvaro Cassuto. (8m). WALTHER: Sonata en Sol M. "Imitació del Cucut". Musica Antiqua de Colònia. Dir.: Reinhard Goebel. (8m). BOCCHERINI: Quintet amb guitarra n. 4 "Fandango". Pepe Romero. Conjunt de Cambra de l'Academy of St. Martin-in-the-Fields. (17m). LUIGINI: Ballet egípc, op. 12 (Suite). Orquestra Royal Philharmonic. Dir.: Anatole Fistoulari. (14m).

13.00 MÚSICA VOCAL

MENDELSSOHN: La primera nit de Walpurgis, balada de Goethe per a solistes, cor i orquestra, op. 60. Brigitte Balley, contralt. Frieder Lang, tenor. Gilles Cachemaille, baríton baix. Cor i Orquestra Gulbenkian. Dir.: Michel Corboz. (35m). DELALANDE: Te Deum, salm 97 S. 32. Mieke Van Der Sluis, Heidi Brunner. Gilles Ragon. Ian Honeyman. Bernard Deletre. Ensemble vocal de Nantes. La Grande Ecurie et la Chambre du Roy.

Dir.: Paul Colleaux. (35m). BARTOK: Cantata profana, Sz. 94. J. Réti. A. Faragó. Cor de Budapest. Orquestra Simfònica de Budapest. Dir.: J. Ferencsik. (20m). LISZT: Tres sonets de Petrarca, lieder. Bruce Brewer, tenor. François-Joël Thiollier, piano. (20m).

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.13 CAPSA DE MÚSICA

RUBINSTEIN: Concert per a violí i orquestra, op. 46. Takako Nishizaki. Orquestra Filharmònica Eslovaca. Dir.: Michael Halász. (37m). CZERNY: Andante e Polacca. Hermann Baumann, trompa. Leonard Hokanson, piano. (12m). G.B.SAMMARTINI: Simfonia en Re M. Ensemble 415. Dir.: Chiara Banchini. (6m). SIBELIUS: Tapiola, op. 112, poema simfònic. Orquestra Nacional Escocesa. Dir.: Alexander Gibson. (16m). BARTOK: El príncep de fusta, ballet op. 13. Orquestra Filharmònica de Nova York. Dir.: Pierre Boulez. (55m). FUX: Sonata a Quattro. Concentus Musicus de Viena. Dir.: Nikolaus Harnoncourt. (9m). DUPUIS: Macbeth, paràfrasi simfònica. Orquestra Filharmònica de Lieja. Dir.: Pierre Bartholomee. (11m). GALUPPI: Concert per a clavicèmbal i corda en do m. Edoardo Farina. I Solisti Veneti. Dir.: Claudio Scimone. (10m).

18.00 GRANS INTEGRALS

BRAHMS: MÚSICA DE CAMBRA. Sextet de corda op. 36. Quartet Amadeus. Cecil Aronowitz, viola. William Pleeth, violoncel. (39m).

19.00 NOUS INTÈRPRETS

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 11 de gener de 1997 a l'Auditori del Centre Calassanç. HOMENATGE PÒSTUM A XAVIER JOAQUIN. Orquestra Joventut Percussionista de Catalunya (Orfeo Laudate). Dir.: Àngel Colomer. (36m). DEBUSSY: Sonata per a violoncel i piano n. 1. Pablo Naveran. Alessandro Tornincasa. (13m). BARTOK: Sis danses romaneses. Mercè Hervada, piano. (5m).

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 SCHUBERT: 200 ANYS

Quintet de corda D 956, op. 163. Quartet Fitzwilliam. C. von Kampen, violoncel. (56m).

Viatge d'hivern, D 911 (12 primers lieder). José Van Dam, baríton. Dalton Baldwin, piano. (44m).

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 ELS NOSTRES CONCERTS

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 13 de febrer de 1997 a l'Auditori Pepita Sellés de Barcelona. Obres de D.SCARLATTI, BACH, A.SOLER, ALBÉNIZ, TURINA, GRANADOS, LARREGA. Consol Grau, castanyoles. Rosa-Carme Martínez, piano. (57m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

01.00 REPERTORI DE NIT

DIJOUS, 15 DE MAIG DE 1997

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 SELECCIÓ DE NOVE-TATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

BALAKIREV: Concert per a piano i orquestra n. 2, op. post. Malcolm Binns. The English Northern Philharmonia. Dir.: David Lloyd-Jones. (32m). PAGANINI: Tema i variacions sobre "Nel cor più non mi sento" de La Molinara de Paisiello. Tedi Papavrami, violí. (14m). MOZART: Simfonia n. 11, KV 73q (KV 84). The Academy of Ancient Music. Dir.: Jaap Schröder i Christopher Hogwood. (9m). SATIE: Parade, ballet. Nova Orquestra de Londres. Dir.: Ronald Corp. (15m). SCHEIDT: Suite per a 10 instruments de vent. German Brass. Dir.: Enrique Crespo. (10m). S.WAGNER: Obertura de l'òpera "El jove duc esbojarrat". Orquestra Filharmònica

Rheinland-Pfalz. Dir.: Werner Andreas Albert. (12m). SPOHR: Concert per a violí n. 8, op. 47 "In modo d'una scena cantante". Ulf Hoelscher. Orquestra Simfònica de la Ràdio de Berlín. Dir.: Christian Fröhlich. (18m). HAYDN: Missa Sancti Bernardi von Offida, Hob. XXII:10. "Heilgmesse". Jörg Hering, Harry van der Kamp. Cor de Nens de Bad Tölz. Tafelmusik. Dir.: Bruno Weil. (31m). KODALY: Sonata per a violoncel i piano op. 4. Anne Gastinel, violoncel. Pierre-Laurent Aimard, piano. (17m).

13.00 MÚSICA ANTIGA

PEIRE VIDAL: Vidas et razos i Barons de mon dan convit. Clemencie Consort. Dir.: René Clemencie. (18m). MONTEVERDI: Il combattimento di Tancredi e Clorinda. Les Arts Florissants. Dir.: William Christie. (18m). CANT DE LA SIBIL·LA. (Sibil·la llatina). Montserrat Figueras. La Capella Reial. Dir.: Jordi Savall. (18m). MACHAUT: 7 cançons. Gothic voices. Dir.: Christopher Page. (26m). MÚSICA PER A LA CORONACIÓ DEL REI RICARD I D'ANGLATERRA. Gothic Voices. Dir.: Christopher Page. (30m).

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.13 CAPSA DE MÚSICA

R. STRAUSS: El cavaller de la rosa, valsos op. 59. Orquestra Nacional Escocesa. Dir.: Neeme Järvi. (20m). SANZ: Suite en Re. Jorge Fresno, guitarra. (15m). CHERUBINI: Missa Solemne per a la coronació de Lluís XVIII. Cor Filharmònic de Londres. Orquestra Filharmònica de Londres. Dir.: Riccardo Muti. (45m). BACH: Concert de Brandenburg n. 1, BWV 1046. The English Concert. Dir.: Trevor Pinnock. (20m). GALUPPI: Sonata en Sol M per a flauta, oboè i continu. Parnassus Ensemble. (10m). DVORAK: Simfonia n. 7, op. 70. Orquestra Filharmònica de Viena. Dir.: Lorin Maazel. (40m).

18.00 GRANS INTEGRALS

BRAHMS: MÚSICA DE CAMBRA. Sonata per a violoncel i piano n. 1, op. 38. Rudolf Serkin. Mstislav Rostropovitch. (27m). Trio per a trompa, op. 40. Norbert Hauptmann. Tamás Vásáry. Thomas Brandis. (27m).

19.00 PENTAGRAMA

Programa de divulgació musical. Guió i realització: Pere Burés i Àlex Robles.

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 "A LA MANERA DE...."

Un convidat ens proposa i comenta la música que li agrada. Guió i presentació de Joan Vives. Producció de Dolors Busquets.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 ELS NOSTRES CONCERTS

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 3 de maig de 1987 a la Seu Vella de Lleida. Homenatge a RICARD VINYES. Pedro Espinosa, piano. (79m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

01.00 REPERTORI DE NIT

DIVENDRES, 16 DE MAIG DE 1997

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 SELECCIÓ DE NOVE-TATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

MOZART: Serenata n. 9, KV 320, "Cor de Postillon". James Galway, flauta; Lothar Koch, oboè; Horst Eichler, cor de postillon; Orquestra Simfònica de Berlín. Dir.: Karl Böhm. (41m). REGER: Variacions i fuga sobre un tema de Bach, op. 81. András Schiff, piano. (35m). SAUMELL: Quatre contradances. Georges Rabol, piano. (6m). GOETZ: Simfonia op. 9. Orquestra Filharmònica de la Ràdio de Hannover de la NDR. Dir.: Werner Andreas Albert.

(32m). BELLINI: Salve Regina en fa m. Carlo Lepore, baix. Orquestra Simfònica de Praga. Dir.: Edoardo Brizio. (6m). JANITSCH: Quartet per a flauta, violí, oboè, violoncel i continu. Parnassus Ensemble. (14m). LISZT: Festklänge (Sons de festa). Orquestra Simfònica de Budapest. Dir.: Árpád Jéo. (20m). TORELLI: Concerto, ER 188. Ensemble Seicentonovecento. Dir.: Sandro Verza-ri. (6m).

13.00 MÚSICS DE CATALUNYA

TOLDRA: Set cançons populars. Orfeó Català. Dir.: Jordi Casas. (13m). M. HAYDN: Divertimento en Do M. Jane Watson, violí. Amparo Martínez, violoncel. Francisco Català, contrabaix. (13m). BROTONS: Impromptu, op. 37. Albert Nieto, piano. (8m). BAGUER: Nunc dimittis. Maria José Sánchez, soprano. Sylvia Corbacho, contralt. Josep Bros, tenor. Vicente Sardinero, baríton. Cor "Es taller". Orquestra de Cambra integrada per professors de l'O.S.I.B. Dir.: Francesc Bonín. (12m). R. STRAUSS: Sonata per a violoncel i piano, op. 6. Lluís Claret. Alain Planès. (26m). BRUDIEU: "Fantasiant, amor a mi descobre", madrigal. La Colombina. (3m). MOZART: Concert per a piano i orquestra n. 9, KV 271. Aïcia de Larrocha. Orquestra de Cambra Anglesa. Dir.: Colin Davis. (34m).

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.13 EL DIA DE L'OIENT

Programació realitzada a partir de les peticions que els nostres oients han fet al contestador de Catalunya Música, tel. 202 35 35.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 CONCERT IMAGINARI
Guió i selecció: Àlex Robles.

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

01.00 REPERTORI DE NIT

DISSABTE, 17 DE MAIG DE 1997

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Pilar Subirà.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

09.13 MÚSICA PER A COBLA

CRISTAU: La ventafocs, ballet per a dues cobles i percussió. Bernat Sellents. Cobles La Principal de La Bisbal i Selvatana. Dir.: Jaume Cristau. (13m). VILADESAU: "Girona m'enamora", "La Vall d'Artes", "Aigua xelida", sardanes. Cobla La Principal d'Amsterdam. (13m). DANSES DE LA GARROTXA: Ball de l'esparver, Ball dels pabordes, Ball de gegants. Cobla la Principal de la Bisbal. (13m). LEÓN: El vol d'un ocell, gran vals per a flabiol solista. Pere Rabasseda. Cobla Principal de La Bisbal. Dir.: Francesc Cassú. (9m).

10.00 AGENDA MUSICAL

10.05 PENTAGRAMA

Repetició del programa emès el dijous.

11.00 EL DIA DE L'OIENT

Programació realitzada a partir de les peticions que els nostres oients han fet al contestador de Catalunya Música, tel. 202 35 35.

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 L'ÀUDIOVISUAL

Un programa d'Àlex Gorina.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 GRANS OBRES

MESSIAEN: Des canyons aux étoiles... Marja Bon, piano. Hans Dullaert, trompa. Ger de Zeeuw, xyloimba. Wim Vos, glockenspiel. Asko Ensemble. Schönberg Ensemble. Slagwerkgroep den Haag. Dir.: Reinbert de Leeuw. (91m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec de Maró Jané.

01.00 REPERTORI DE NIT

DIUMENGE, 18 DE MAIG DE 1997

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Pilar Subirà.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

09.13 MÚSICA RELIGIOSA

JANACEK: Déu vos guard, Maria. Solistes vocals i instrumentals. Cor de Gonville i Caius College, Cambridge. Dir.: Geoffrey Webber. (4m). B.MARCELLLO: Salm XVII. Roberto Balconi. Guy de Mey. Klaus Mertens. Membres de la Capella Savaria. (48m). BEETHOVEN: Crist a la muntanya de les Oliveres, oratori op. 85. Monica Pick-Hieronimi. James Anderson. Victor von Halem. Cors i Orquestra Nacional de Lió. Dir.: Serge Baudo. (53m).

11.00 TRANSMISSIÓ EN DIRECTE DE LA MISSA CONVENTUAL DES DEL MONESTIR DE MONTSERRAT

12.30 AGENDA MUSICAL

12.35 APERITIU MUSICAL

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

15.08 "A LA MANERA DE...." Repetició del programa emès el dijous al vespre.

17.00 TEMPORADA D'ÒPERA DE CATALUNYA MÚSICA
HAYDN: L'anima del filosofo, ossia Orfeo ed Euridice, òpera en quatre actes. Marilyn Schmiede, soprano. Claron McFadden, soprano. Christoph Prégardien, tenor. Gotthold Schwarz, baríton. Kees Jan de Koning, baix. Niederländischer Kammerchor. La Stagione Frankfurt. Dir.: Michael Schneider. (120m).

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 SELECCIÓ DE JAZZ
Programa dedicat a la música de jazz amb guió d'Albert Mallofré.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 LA MÚSICA A DEBAT
Programa a l'entorn de temes musicals d'interès, realitzat amb la col·laboració del Consell Català de la Música.

23.30 NOCTURN
Música per acabar el dia. Presentació a càrrec de Maró Jané.

01.00 REPERTORI DE NIT

DILLUNS, 19 DE MAIG DE 1997

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 SELECCIÓ DE NOVEL·LATS

Presentació de les últimes novel·lats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

TELEMANN: Ihr rüstigen Wächter, Serenata TVWV 15:20 (Hamburgische Kapitänsmusik 1755). Mechthild Bach. Mechthild Georg. Susanne Lena Norin. Gerd Türk. Michael Schopper. Raimund Nolte. Silke Stapf. Jacob Winter. La Stagione. Dir.: Michael Schneider. (59m). C.Ph.E.BACH: Rondo i Sonata per a clavicèmbal, Wq 57 n. 2. Gabor Antalfy. (17m). SCHUMANN: Concert per a violoncel i orquestra, op. 129. Paul Tortelier. Royal Philharmonic Orchestra. Dir.: Yan-Pascal Tortelier. (25m). GOLDBECK: Simfonia n. 3. Orquestra Filharmònica de Cambra Poznan. Dir.: Robert Satanowski. (13m). VIVALDI: Concert per a fagot, corda i continu, RV 488. Josep Borràs. L'Armonia e l'Invenzione. (8m). BEETHOVEN: Andante, WoO 57 "Andante favori". Alfred Brendel. (9m). HAYDN: The Spirit's Song. Mhairi Lawson, soprano. Olga Tverskaya, pianoforte. Rachel Podger, violí. Oleg Kogan, violoncel. (6m). BACH: Concert de Brandenburg n. 5, BWV 1050. The English Concert. Dir.: Trevor Pinnock. (20m).

13.00 MÚSICA DEL SEGLE XX

TUBIN: Concert per a violí i orquestra. Gustavo García. Orquestra Simfònica de Göteborg. Dir.: Neeme Järvi. (26m). SCHÖNBERG: 4 lieder per a veu i orquestra, op. 22. Yvonne Minton, mezzo-soprano. BBC Symphony Orchestra. Dir.: Pierre Boulez. (14m). NYMAN: The Piano Concerto. Kathryn Stott. Orquestra Reial Filharmònica Liverpool. Dir.: Michael Nyman. (32m). LUTOSLAWSKI: Simfonia n. 1. Orquestra Simfònica de la Ràdio Nacional Polonesa a Katowice. Dir.: Jan Krenz.

(24m). RODRIGO: Palillos y Panderetas. Orquestra de la Ràdio de Berlín. Dir.: Hans-Dieter Baum. (13m).

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.13 CAPSA DE MÚSICA

TXAIKOVSKI: Sonata per a piano op. 37 "Gran Sonata". Alma Petchersky. (33m). MOZART: Serenata KV 375. Heinz Holliger i Louise Pellerin, oboès. Eduard Brunner i Elmar Schmid, clarinets. Klaus Thunemann i Matthew Wilkie, fagots. Hermann Baumann i Radovan Vlatkovic, trompes. (26m). TORELLI: Concert V. 29, G 32. Orquestra de la Capella Musical de San Petronio. Dir.: Sergio Vartolo. (7m). SCHUMANN: Sonata per a violí i piano n. 2, op. 121. Lydia Mordkovich. Gerhard Oppitz. (32m). ARNE: Concert per a orgue i orquestra n. 6. Roger Bevan Williams. Cantilena. Dir.: Adrian Shepherd. (13m). BELLINI: "Col sorriso d'innocenza." Ària d'Imogene de l'Acte III de "Il pirata". Montserrat Caballé, soprano. Orquestra Lírica de Ràdio França. Dir.: Gian-Franco Masini. (16m). HALVORSEN: Nordraakiana, suite orquestral. Orquestra Simfònica Trondheim. Dir.: Ole Kristian Ruud. (16m). GALUPPI: Concerto a quattori. I Solisti Veneti. Dir.: Claudio Scimone. (7m).

18.00 GRANS INTEGRALS

BRAHMS: MÚSICA DE CAMBRA. Quartet de corda n. 1, op. 51 n. 1. Quartet Lasalle. (31m). Quartet de corda op. 51 n. 2. Gabrieli String Quartet. (31m).

19.05 ALMANAC

Un espai destinat a evocar i reviu els fets més representatius del passat musical. Guió i selecció d'Àlex Robles.

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 CATALUNYA MÚSICA: RECURR DE 10 ANYS D'HISTÒRIA

Revisió dels programes, espais i concerts més significatius. "A LA MANERA DE...." Joan Guinjoan.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 TEMPORADA DE L'OB

CONCERT enregistrat per

Catalunya Música el dia 16 de maig de 1997 al Palau de la Música Catalana de Barcelona. MONTSALVATGE: Desintegració morfològica de la Xacona de Bach. MOZART: Concert per a piano i orquestra n. 21, KV 467. FALLA: El sombrero de Tres Picos. Sara Wolfensohn, piano. Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya. Dir.: Lawrence Foster.

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

01.00 REPERTORI DE NIT

DIMARTS, 20 DE MAIG DE 1997

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 SELECCIÓ DE NOVEL·LATS

Presentació de les últimes novel·lats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

MENDELSSOHN: Simfonia per a corda n. 11. Orquestra de Cambra Anglesa. Dir.: William Boughton. (30m). TELEMANN: Trio Sonata per a flauta de bec, violí i continu, TWV 42:d10. Kees Boeke. Alice Harnoncourt. Wouter Möller. Bob van Asperen. (9m). TAUSCH: Concert per a dos clarinets i orquestra n. 1, op. 27. Thea King. Nicholas Bucknall. Orquestra de Cambra Anglesa. Dir.: Leopold Hager. (24m). LISZT: Balada n. 2, S 171. Leslie Howard, piano. (12m). COPLAND: Old American Songs, versió orquestral. Thomas Hampson, baríton. Orquestra de Cambra Saint Paul. Dir.: Hugh Wolff. (25m). L. MOZART: Simfonia en Sol, G 5. Orquestra de Cambra Eslovaca. Dir.: Bohdan Warchal. (14m). VOLKMANN: Concert per a violoncel op. 33. Johannes Wohlmacher. Orquestra Filharmònica del Nordoest d'Alemanya. Dir.: Werner Andreas

Albert. (17m). RAMEAU: Suite en Sol M. William Christie, clavicé. (29m).

13.00 MOMENTS LÍRICS

GLUCK: Le renouveau imprévu on les Pèlerins de la Mecque. Solistes vocals. Orquestra de l'Òpera de Lió. Dir: John Eliot Gardiner. (109m).

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.13 CAPSA DE MÚSICA

SIBELIUS: Escenes històriques, Suite n. 2, op. 66. Orquestra Nacional Escocesa. Dir.: Alexander Gibson. (18m). LECLAIR: Sonata per a corda op. 4 n. 3. The Purcell Quartet. (16m). LYAPUNOV: Zelazowa Wola, poema simfònic op. 37. Orquestra Simfònica de l'Acadèmia de l'URSS. Dir.: Yevgeny Svetlanov. (15m). HAYDN: Concert per a violoncel i orquestra, Hob. VIIb:2. Reiner Ginzler, solista i director. Orquestra de Cambra de la Filharmònica de Dresden. (24m). VIVALDI: Concert per a dos oboès, dos clarinets i corda, RV 560. The King's Consort. Dir.: Robert King. (9m). LEKEU: Tres poemes per a soprano i piano. Rachel Yakar. Ensemble Musique Oblique. (13m). VRANICKY: Simfonia en do m, sense op. Orquestra de Cambra de Praga. Dir.: Bohumil Gregor. (21m). DELALANDE: Cinquena Suite (Simfonies pels sopars del Rei). Ensemble La Symphonie du Marais. Dir.: Hugo Reyne. (30m). VERDI: La Traviata. Obertura. Israel Sinfonietta. Dir: Mendi Rodan. (4m).

18.00 GRANS INTEGRALS

BRAHMS: MÚSICA DE CAMBRA. Quartet amb piano n. 3, Op. 60. Artur Rubinstein. Quartet Guarneri. (35m).

19.00 GRANS INTÈRPRETS

YEHUDI MENUHI. PAGANNINI: Concert per a violí n. 2, op. 7. Royal Philharmonic Orchestra. Dir.: A. Erede. (28m). L. BOULANGER: Tres peces per a violí i piano. Clifford Curzon. (9m). BACH: Concert per a violí i orquestra n. 1 BWV 1041. Orquestra Simfònica de París. Dir: George Enesco. (16m).

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 GRAN TEATRE DEL LICEU: ANTOLOGIA DE 150 ANYS D'HISTÒRIA

Un programa escrit i presentat per Roger Alier.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 ELS NOSTRES CONCERTS

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 21 de maig de 1992 a la Basílica Parroquial Santa Maria del Pi. XV FESTIVAL DE MÚSICA ANTIGA. ELS CANTORS DE NARRACIONS. NARRACIONS DE L'ALEMANYA I L'ESPANYA MEDIEVALS. Sequentia. (89m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

01.00 REPERTORI DE NIT

DIMECRES, 21 DE MAIG DE 1997

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 SELECCIÓ DE NOVE-TATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

BORODIN: Simfonia n. 2. Orquestra Filharmònica de Rotterdam. Dir.: Valery Gergiev. (31m). BACH: Fragments de les cantates BWV 21 i BWV 51. Katherine Battle, soprano. Wynton Marsalis, trompeta. Orquestra de St. Luke. Dir.: John Nelson. (15m). MOZART: Concert per a violí i orquestra, KV 207. Henryk Szeryng. Orquestra New Philharmonia. Dir.: Alexander Gibson. (20m). DVORAK: Valsos de Praga op. 54 (n. 1 a 4). Orquestra Simfònica de Praga. Dir.: Jiri Belohlávek. (14m). RICHTER: Concert per a flauta en mi m. Robert Dohn. Orquestra de Cambra Eslovaca. Dir.: Bohdan Warchal. (22m). CLEMENTI:

Simfonia n. 3 "Gran Simfonia Nacional". Philharmonia Orchestra. Dir.: Claudio Scimone. (27m). BOCCHERINI: Trio per a violí, viola i violoncel, op. 14 n. 4, G 98. La Real Cámara. (17m). TXAIKOVSKI: Obertura Festiva sobre l'himne Nacional Danès, op. 15. Orquestra Simfònica de Rússia. Dir.: Veronika Dudarova. (14m).

13.00 MÚSICA VOCAL

HONEGGER: Cris du Monde, oratori profà per a solistes, cor i orquestra. Solistes vocals. Cor Filharmònic de Praga. Orquestra Simfònica de Praga. Dir.: Serge Baudo. (47m). NAVARRO: "Amor soberano", cantata. Capella de Ministrers. (6m). MENDELSSOHN: Sis lieder. Dietrich Fischer-Dieskau, baríton. Hartmut Höll, piano. (14m). HANDEL: Armida abbandonata, cantata. Maria-Cristina Kiehr, soprano. Conjunt Il Teatro Armonico. Dir.: Alessandro de Marchi. (21m). GOUVY: La Primavera, cantata. Scheri Greenawald. Cor d'Homes de Hombourg-Haut. La Philharmonie de Lorraine. Dir.: Jacques Houtmann. (16m). VON BINGEN: O orzechis Ecclesia, antífona. Sequentia. Dir.: Barbara Thornton. (4m).

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.13 CAPSA DE MÚSICA

BEETHOVEN: Concert per a piano, violí, violoncel i orquestra, op. 56 "Triple Concert". Leonora Milà. Pedro León. Pedro Corostola. Orquestra Filharmònica Nacional de Xina. Dir.: Han Zongjie. (38m). J. CH. BACH: Simfonia op. 6 n. 6. Ars Rediviva Ensemble. Dir.: Milan Munclinger. (13m). DONIZETTI: Zoraide di Granata, obertura. Orquestra de la Ràdio TV Belga de Brusel·les. Dir.: Silvano Frontalini. (9m). PURCELL: Tres fantasies per a violes. Conjunt de violes de l'Acadèmia Strumentale Italiana. Dir.: Alberto Rasi. (11m). R. STRAUSS: El burgès gentilhome, Suite op. 60. Orquestra de Cambra d'Europa. Dir.: Erich Leinsdorf. (35m). VIVALDI: Concert per a guitarra i viola d'amor, RV 540. Eduardo Fernández. Norbert Blume. Orquestra de Cambra anglesa. Dir.: G. Malcolm. (14m). BERLIOZ: L'Impériale, cantata per a dos cors op. 26. Cor i Or-

questra Simfònica de la Ràdio Holandesa. Dir.: Jean Fournet. (11m). ROSSLER-ROSETTI: Concert per a oboè en Re M. Lajos Lencsés. Orquestra de Cambra Eslovaca. Dir.: Bohdan Warchal. (19m).

18.00 GRANS INTEGRALS

BRAHMS: MÚSICA DE CAMBRA. Quartet de corda n. 3, op. 67. Quartet Lasalle. (34m). Sonata per a violí i piano n. 1, op. 78. Jaime Laredo. Jean-Bernard Pommier. (27m).

19.10 NOUS INTÈRPRETS

BEETHOVEN: Quartet de corda op. 18 n. 4. Alumnes del Royal College of Music de Londres. (20m). DIVERSOS AUTORS: Polifonia catalana. Grup vocal Odarum. (18m). DONIZETTI: L'elisir d'amore (extractes), arranjament de Hummel. Trio Art. (7m).

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 SCHUBERT: 200 ANYS

Ländler D 790. Alice Ader, piano. (12m). Simfonia n. 2, D 125. Orquestra Filharmònica de Berlín. Dir.: Daniel Barenboim. (35m). Quartet de corda n. 5, D 68. Quartet Melos. (14m). Sonata per a piano, op. 78 D 894. Vadim Sakharov. (39m).

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 ELS NOSTRES CONCERTS

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 26 de desembre de 1996 al Palau de la Música Catalana. CONCERT DE SANT ESTEVE DE L'ORFEÓ CATALÀ. BACH: Magnificat, BWV 243. OLTRA: Set Nadales tradicionals. Obres de diversos autors. Cors infantils i juvenil de l'Orfeó Català. Solistes vocals. Camerata Mediterrània. Orfeó Català. Dir.: Jordi Casas. (74m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

01.00 REPERTORI DE NIT

DIJOUS, 22 DE MAIG DE 1997

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou but-

lletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 SELECCIÓ DE NOVE-TATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

SMETANA: Simfonia Festiva. Orquestra Simfònica de la Ràdio Austríaca. Dir.: Lothar Zagrosek. (47m). J.A.BENDA: Cephalus und Aurora, cantata. Emma Kirkby, soprano. Timoty Roberts, pianoforte. (9m). BACH: Concert de Brandenburg n. 4, BWV 1049. Camerata Würzburg. Dir.: Hans Reinartz. (18m). BEETHOVEN: Trio de corda op. 9 n. 2. Anne-Sophie Mutter. Bruno Giuranna. Mstislav Rostropovitch. (24m). PROKOFIEV: Simfonia n. 1, op. 25 "Clàssica". Orquestra Nacional de França. Dir.: Lorin Maazel. (14m). ARRIAGA: Nada y mucho, octet per a corda, guitarra i trompa. Orquestra Simfònica de Bilbao. Dir.: Jesús López Cobos. (9m). LISZT: Dos episodis del Faust de Lenau, poema simfònic. Orquestra Simfònica de Budapest. Dir.: Árpád Jóó. (27m). MOZART: Divertimento per a instruments de vent n. 9, KV 240 Octophoros. (12m).

13.00 MÚSICA ANTIGA

MARENZIO: Set madrigals. The Consort of Musicke. Dir.: Anthony Rooley. (20m). KAPSBERGER: Battaglia. Rolf Lislevand, tiorba. Eduardo Eguez, guitarra. Brian Feehan, chitarrone. Guido Morini, orgue i clave. Lorentz Duftschmid, violone. Pedro Estevan, percussió. (7m). STRIGGIO: La caccia, comèdia madrigalesca. Concerto Italiano. Dir.: Rinaldo Alessandrini. (13m). L.COUPERIN: Suite per a clavicèmbal en Re M (llibre III). Blandine Verlet. (13m). PEÑALOSA: Missa "Nunca fué pena mayor". Cor de la Catedral de Westminster. Dir.: James O'Donnell. (25m). SAINTE COLOMBE Le Fils: Tombeau pour Monsieur de Sainte Colombe le Père. Philippe Pierlot, baix de viola. (12m). MÚSICA ALEMANYA DEL SEGLE XVI. Glenda Simpson,

mezzo-soprano. Barry Mason. llaüt, guitarra renaixentista, vihuela. Camerata de Londres. Dir.: Glenda Simpson i Barry Mason. (14m).

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.13 CAPSA DE MÚSICA

CHAUSSON: Simfonia op. 20. Orquestra Simfònica de Basilea. Dir.: Armin Jordan. (36m). CARTELLIERI: Divertimento per a vent n. 1. Consortium Classicum. (22m). TELEMANN: Concert per a viola i corda. Stephen Shingles. Academy of St. Martin-in-the-Fields. Dir.: Neville Marriner. (14m). BOTTESINI: Grande Allegro, per a contrabaix i piano. Ezio Bosso, contrabaix. Luca Brancialeone, piano. (14m). HAYDN: Scena di Berenice, cantata Hob. XXIVa:10. Eva Bartfai-Barta, soprano. Orquestra Simfònica Savaria. Dir.: Janos Petrő. (13m). STRAVINSKI: Petruixka. Orquestra de la Suisse Romande. Dir.: Neeme Järvi. (33m). J.Ch.BACH: Concert per a arpa i orquestra de cambra en Sol M. Suzana Klincharova. Solistes de Sofia. Dir.: Emil Tabakov. (18m).

18.00 GRANS INTEGRALS

BRAHMS: MÚSICA DE CAMBRA. Trio amb piano n. 2, op. 87. Tamás Vásáry. Thomas Brandis. Ottomar Borwitzky. (30m). Quintet de corda, op. 88. Membres de l'Octet de la Filharmònica de Berlín. (27m).

19.00 PENTAGRAMA

Programa de divulgació musical. Guió i realització: Pere Burés i Àlex Robles.

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 "A LA MANERA DE..."

Un convidat ens proposa i comenta la música que li agrada. Guió i presentació de Joan Vives. Producció de Dolors Busquets.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 ELS NOSTRES CONCERTS

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 18 de juny de 1988 a Torroella de Montgrí. Obres de BACH, BROUWER, TURINA, BROTONS, MOMPOU, PUJOL, WALTON i TARREGA. Carles Trepal, guitarra. (80m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

01.00 REPERTORI DE NIT

DIVENDRES, 23 DE MAIG DE 1997

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 SELECCIÓ DE NOVE-TATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

RESPIGHI: La Boutique Fantasque, selecció del ballet. Haydn Philharmonia. Dir.: Ezio Rojatti. (30m). LECLAIR: Segona recreació de música, op. 8. Conjunt Barroc de Limoges. Dir.: Jean-Michel Hasler. (29m). HAYDN: Simfonia n. 53 "L'impériale" La Petite Bande. Dir.: Sigiswald Kuijken. (23m). ROSSINI: Sonata per a corda n. 5. I Solisti Italiani. (18m). BIBER: La Coronació de la Verge, Sonata n. 15 (Sonates del Rosari). John Holloway, violí. David Moroney. Tragicomedia. (12m). KHATXATURIAN: Spartacus, suite n. 1. Orquestra Nacional Escocesa. Dir.: Neeme Järvi. (26m). SALIERI: Concert per a pianoforte en Do M. Andreas Staier. Concerto Köln. (22m).

13.00 MÚSICS DE CATALUNYA

MOZART: Litanie de venerabili altaris Sacramento, KV 125. Montserrat Espargaró, soprano. Magda Pujol, mezzosoprano. Dalmau González, tenor. Rafael Montaner, baix. Cor Jove de l'Orfeó Català. Coral Madrigalistes de Catalunya. José Antonio Mur, orgue. Orquestra de Cambra Nacional de Moldàvia. Dir.: Josep M. Castelló. (40m). VILLA-ROJO: Divertimento II. Montserrat Gascón, flauta. Xavier Coll, guitarra. (10m). GRANADOS: Sonata per a violí i piano. Joaquín Palomares. Michel

Wagemans. (13m). HACHQUART: Suite en sol m. Pere Ros, viola de Gamba. (16m). SORS: Divertimento op. 23. Adam Holzman, guitarra. (13m). GEMINIANI: La Follia. Orquestra de Cambra de Vila Seca. Dir.: Evelio Tíeles. (13m).

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.13 EL DIA DE L'OIENT

Programació realitzada a partir de les peticions que els nostres oients han fet al contestador de Catalunya Música, tel. 202 35 35.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 CONCERT IMAGINARI
Guió i selecció: Àlex Robles.

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

01.00 REPERTORI DE NIT

DISSABTE, 24 DE MAIG DE 1997

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Pilar Subirà.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

09.13 MÚSICA PER A COBLA

MARTINEZ VINAROS: Segadors a Barcelona, suite per a cobla i percussió. Bernat Sellents, percussió. Cobla Sant Jordi. Dir.: Jordi León. (15m). SERRA: Introducció i dansa per a tres cobles. Cobla Mediterrània. Cobla Principal de La Bisbal. Cobla La Principal del Llobregat. Dir.: Jesús Ventura. (8m). GIL: "Horta de Sant Joan", "Els Porxats del meu poble", sardanes. Cobla Montgrins. (10m). DANSES DE LA GARROTXA: Ball de nans, Ball de Sant Ferriol, Ball de Capgrossos, Ball del gambeto. Cobla la Principal de la Bisbal. (9m).

10.00 AGENDA MUSICAL

10.05 PENTAGRAMA

Repetició del programa emès el dijous.

11.00 EL DIA DE L'OIENT

Programació realitzada a partir de les peticions que els nostres oients han fet al contestador de

Catalunya Música, tel. 202 35 35.

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍ- CIES I AGENDA MUSICAL

20.13 L'ÀUDIOVISUAL

Un programa d'Àlex Gorina.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 GRANS OBRES

CHARPENTIER: Médée, òpera en cinc actes. Jill Feldman. Jacques Bona. Agnès Mellon. Gilles Ragon. Philippe Cantor. Sophie Boulin. Cor i Orquestra Les Arts Florissants. Dir.: William Christie. (181m).

01.15 REPERTORI DE NIT

DIUMENGE, 25 DE MAIG DE 1997

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Pilar Subirà.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍ- CIES I AGENDA MUSICAL

09.13 MÚSICA RELIGIOSA

HANDEL: Il pianto di Maria: "Giunta l'ora fatal" HWV 234. Anne Sofie von Otter. Musica Antiqua de Colònia. Dir.: Reinhard Goebel. (31m). MARTINU: Himne de Sant Jaume. Natalia Romanová. Drahomira Drobková. Richard Novak. Petr Hanicinec. Jan Hora. orgue. Cor de la Ràdio de Praga. Membres de l'Orquestra Simfònica de Praga. Dir.: Pavel Kühn. (16m). CAMPRA: Messe ad Majorem Dei Gloriam. Solistes vocals. Cor i Orquestra Le Concert Spirituel. Dir.: Hervé Niquet. (18m). GOUNOD: Missa breu n. 7 "Aux chappelles". Chorale Caecilia. Herman Verschraegen. orgue. Filharmonia Romanesa de l'Estat de Transilvània (Cluj-Napoca). Dir.: Jean-Louis Petit. (14m). SCHMELZER: Vesperae Solennes. Gradus ad parnasum. Concerto Palatino. Choral-schola der Wiener Hofburgkapelle. Dir.: Konrad Jung-hänel. (21m).

11.00 TRANSMISSIÓ EN DI- RECTE DE LA MISSA CON- VENTUAL DES DEL MONES- TIR DE MONTSERRAT

12.30 AGENDA MUSICAL

12.35 APERITIU MUSICAL

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍ- CIES

15.08 "A LA MANERA DE..."

Repetició del programa emès el dijous al vespre.

17.00 TEMPORADA D'ÒPE- RA DE CATALUNYA MÚSICA

DONIZETTI: L'Assedio di Calais, drama líric en tres actes. Della Jones. Christian du Plessis. Nuccia Focile. Rico Serbo. Cor Geoffrey Mitchell. Philharmonia Orchestra. Dir.: David Parry. (124m).

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍ- CIES I AGENDA MUSICAL

20.13 SELECCIÓ DE JAZZ

Programa dedicat a la música de jazz amb guió d'Albert Mallofré.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 LA MÚSICA A DEBAT

Programa a l'entorn de temes musicals d'interès, realitzat amb la col·laboració del Consell Català de la Música.

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec de Maró Jané.

01.00 REPERTORI DE NIT

DILLUNS, 26 DE MAIG DE 1997

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍ- CIES

09.08 SELECCIÓ DE NOVE- TATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍ- CIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

TELEMANN: Concert per a violí, dues trompes de caça, timbales, dues flautes, dos oboès, corda i continu, en Fa M. Virtuosi Saxoniae. Dir.: Ludwig Güttler. (25m). LISZT: Primera elegia. Anne Gastinel, violoncel. Pierre-Laurent Aimard, piano. (6m). C.Ph.E.BACH: "Auf,

schicke dich recht feierlich", cantata Wq 249, per a soprano, contralt, tenor, baix cor i orquestra. Barbara Schlick. Hilke Helling. Wilfried Jochens. Gotthold Schwarz. Rheinische Kantorei. Das Kleine Konzert. Dir.: Hermann Max. (19m). SAINT-SAËNS: Simfonia n. 1, op. 2 Orquestra Nacional de l'ORTF. Dir.: Jean Martinon. (31m). CHAMBONNIÈRES: Suite en Do M. Jane Chapman, elavicèmbal. (8m). VIEUXTEMPS: Concert per a violoncel i orquestra n. 1, op. 46. Heinrich Schiff. Orquestra Simfònica de la Ràdio de Stuttgart. Dir.: Neville Martin. (27m). MOZART: Divertimento (Trio amb piano) KV 254. The Mozartean Players. (24m). BAGUER: Simfonia en Mi b M. Orquestra de Cambra Reina Sofia. Dir.: Gonçal Comellas. (20m).

13.00 MÚSICA DEL SEGLE XX

SCHNITTKE: The Story of an Unknown Actor, música de la pel·lícula. Orquestra Simfònica Cinematogràfica de l'URSS. Dir.: Emin Khachaturian. (23m). PROKOFIEV: Simfonia n. 7, op. 131. Orquestra Nacional Escocesa. Dir.: Neeme Järvi. (31m). BOSMANS: Versos de "Maria Lécina". Rachel Ann Morgan, mezzosoprano. Frans van Ruth, piano. (13m). TUBIN: Sinfonietta sobre motius estonians. Orquestra Simfònica de Göteborg. Dir.: Neeme Järvi. (21m). CASTELNUOVO-TEDESCO: Quintet per a guitarra i corda, op. 143. Andrés Segovia, guitarra. Membres del Quintet Chigiano. (23m).

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍ- CIES I AGENDA MUSICAL

15.13 CAPSA DE MÚSICA

GOLDBERG: Concert per a clavicèmbal i orquestra en Mi b M. Waldemar Döling. Conjunt de Cambra Solistes de Sofia. Dir.: Emil Tabakov. (33m). SERVAIS: Souvenir de Spa, op. 2. Smithsonian Chamber Players. (16m). VIVALDI: Concert per a dos violins i violoncel, RV 565, op. 3 n. 11. Eleonora Turovsky i Edvard Skerjanc, violins. Alain Aubut, violoncel. I Musici de Montréal. Dir.: Yuli Turovsky. (12m). ROSSINI: Quartet per a flauta, clarinet, trompa i fagot n. 3. Consortium Classicum. (13m). R. STRAUSS: Tres himnes, op. 71. Felicity Lott, soprano. Orquestra Nacional Escocesa. Dir.: Neeme Järvi.

(21m). HAYDN: Simfonia n. 39 en sol m. L'Estro Armonico. Dir.: Derek Solomons. (21m). WEBER: Konzertstück per a piano i orquestra op. 79, J282. Nikolai Demidenko. Orquestra de Cambra Escocesa. Dir.: Charles Mackerras. (16m). D. SCARLATTI: Pur nel sonno almen tal'ora, cantata. Kate Eckersley, soprano. Fiori Musicali. Dir.: Penelope Rapson. (18m).

18.00 GRANS INTEGRALS

BRAHMS: MÚSICA DE CAMBRA. Sonata per a violoncel i piano n. 2, op. 99. Rudolf Serkin. Mstislav Rostropovitch. (30m). Sonata per a piano i violí op. 100. Dmitry Sitkovetsky, violí. Bella Davidovitch, piano. (21m).

19.00 ALMANAC

Un espai destinat a evocar i reviu els fets més representatius del passat musical. Guió i selecció d'Àlex Robles.

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍ- CIES I AGENDA MUSICAL

20.13 CATALUNYA MÚSICA: RECUILL DE 10 ANYS D'HIS- TÒRIA

Revisió dels programes, espais i concerts més significatius. CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 3 de juny de 1991 al Saló del Tinell de Barcelona. II Temporada de Música Històrica. Solistes vocals. Hespèrion XX. Dir.: Jordi Savall. (78m).

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 ELS NOSTRES CON- CERTS

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 26 de gener de 1997 a l'Auditori Enric Granados de Lleida. BRAHMS: Liebeslieder waltzer, op. 52. Quatre danses hongareses. Neue Liebeslieder, op. 65. Cor de Cambra del Palau de la Música Catalana. Àngel Soler i Josep Surinyach, piano. Dir.: Jordi Casas. (60m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

01.00 REPERTORI DE NIT

DIMARTS, 27 DE MAIG DE 1997

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia.
Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 SELECCIÓ DE NOVE-TATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

BOMTEMPO: Simfonia n. 1, op. 11. Nova Filharmonia Portuguesa. Dir.: Álvaro Casato. (28m). BACH: L'ofrena musical, BWV 1079. Barthold Kuijken. Sigiswald Kuijken. Wieland Kuijken. Robert Kohnen. (49m). MILHAUD: Le boeuf sur le toit, ballet op. 58 a. Orquestra Filharmònica Txeca. Dir.: Libor Pesek. (15m). PISENDEL: Simfonia per a dues flautes, dos oboès, dues trompes, corda i baix continu, en Si b M. Virtuosi Saxoniae. Dir.: Ludwig Güttler. (11m). SPOHR: Quartet de corda n. 7, op. 29 n. 1. New Budapest Quartet. (31m). M.HAYDN: Simfonia n. 5, P. 3. Orquestra de Cambra Eslovaca. Dir.: Bohdan Warchal. (26m).

13.00 MOMENTS LÍRICS

WAGNER: Die Walküre (Siegmund! Sieh' auf mich!). Kirsten Flagstad, soprano. Set Svanholm, tenor. Philharmonia Orchestra. Dir.: Karl Böhm. (18m). LEHAR: Extractes de "La Viuda alegre", (acte III). Joan Sutherland. Werner Krenn. Valerie Masterson. John Brecknock. Regina Resnik. Orquestra Nacional Filharmònica. Dir.: Richard Bonynge. (11m). DIBDIN: The Brickdust Man, diàleg musical. Yvonne Barclay. Kevin West. Opera Restor'd. Dir.: Peter Holman. (16m). GUERRERO: El Canastillo de Fresas, sarsuela. Lily Berchman. Manuel Ausensi. Pilar Lorengar. Enrique De la Vara. Cor i Gran Orquestra Simfònica. Dir.: Agustín Moreno. (36m). PURCELL: Dido i Eneas, extractes. Victòria dels Àngels. Heather Harper. Elisabeth Robson. Sibyl Michelow. Ambrosian Singers. Orquestra de Cambra anglesa. Dir.: John Barbirolli. (25m).

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.13 CAPSA DE MÚSICA

PROKOFIEV: Concert per a piano i orquestra n. 3, op. 26. Martha Argerich. Orquestra Filharmònica de Berlín. Dir.: Claudio Abbado. (27m). BEETHOVEN: Sonata per a violí i piano op. 12 n. 1. Frédéric Pelassy. Christophe Simonet. (22m). GADE: Simfonia n. 8, Op. 47. The Stockholm Sinfonietta. Dir.: Neeme Järvi. (26m). KROMMER: Concert per a dos clarinets i orquestra op. 91. Vlastimil Mares. Jiri Hlavac. Orquestra de Cambra de Praga. Dir.: Libor Pesek. (25m). GRIEG: Del temps de Holberg, suite op. 40. Orquestra Simfònica de Göteborg. Dir.: Neeme Järvi. (19m). HANDEL: Sonata per a dos violins i baix continu op. 5 n. 2. London Baroque. (9m). GALUPPI: Magnificat en Sol M per a soprano, cor i orquestra. Ana Maria Miranda. Cor de Cambra de Berna. Orquestra de Cambra del sud-oest d'Alemanya. Dir.: J.E. Dähler. (22m).

18.00 GRANS INTEGRALS

BRAHMS: MÚSICA DE CAMBRA. Trio amb piano, op. 101. Trio Beaux Arts. (23m). Sonata per a violí i piano n. 3, op. 108. David Oistrakh. Sviatoslav Richter. (22m).

19.00 GRANS INTÈRPRETS

YEHUDI MENUHIN. VIVALDI: Concert per a violí i orquestra, op. 3 n. 12, RV 265. Orquestra de Cambra Polonesa. Dir.: Jerzy Maksymiuk. (11m). DELIUS: Concert per a violí. New Philharmonic Orchestra. Dir.: Adrian Boult. (27m). BACH: Xacona de la Partita per a violí sol n. 2 BWV 1004. (15m).

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 GRAN TEATRE DEL LICEU: ANTOLOGIA DE 150 ANYS D'HISTÒRIA

Un programa escrit i presentat per Roger Alier.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 ELS NOSTRES CONCERTS

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 28 de maig de 1992 a la Basílica de Santa Maria del Pi de Barcelona. XV FESTIVAL DE MÚSICA ANTIGA. HANDEL:

Sonata op. 5 n. 4. Concerto a Quattro. BACH: Cantata BWV 199. Concert per a clavecí, BWV 1052. GRAUPNER: Mein Hertz schwimmt in Blut, cantata. London Baroque. (76m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

01.00 REPERTORI DE NIT

DIMECRES, 28 DE MAIG DE 1997

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 SELECCIÓ DE NOVE-TATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

SAINT-SAËNS: Missa a quatre veus, op. 4. Simon Colston. Anthony de Rivaz. John Vickers. Trevor Owen. Brian Harvey. Roy Massey i Paul Trepte. orgue. Cor de la Catedral de Worcester. Dir.: Donald Hunt. (44m). GLAZUNOV: Suite per a quartet de corda, op. 35. Quartet Xostakovitx. (38m). HAYDN: Simfonia n. 91. La Petite Bande. Dir.: Sigiswald Kuijken. (31m). MONTSALVATGE: Partita 1958. Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya. Dir.: Edmon Colomer. (20m). ROSSINI: La Cenerentola, obertura. Orquestra de la Royal Opera House, Covent Garden. Dir.: Carlo Rizzi. (9m). LOEILLET: Sonata per a flauta de bec i continu, en do m. Frans Brüggen. Nikolaus Harnoncourt. Gustav Leonhardt. (8m). L.MOZART: Simfonia burlesca. Ensemble Eduard Melkus. (10m).

13.00 MÚSICA VOCAL

MASSENET: Expressions lyriques. Damien Top, tenor. Alain Raës, piano. (28m). MOZART: "Or che il dover m'astringe" - "Tali e cotanti sono", recitatiu i

ària KV 36. Thomas Moser. Orquestra del Mozarteum de Salzburg. Dir.: Leopold Hager. (9m). MONTEVERDI: Lettera amorosa. Montserrat Figueras, soprano. Ton Koopman, clavicèmbal i orgue. Andrew Lawrence King, arpa. Rolf Lislevand, tiorba. Paolo Pandolfo, baix de viola. Lorenz Duftschmid, violone. (9m). TXAIKOVSKI: Quatre romances russes. Dmitri Hvorostovsky, bariton. Oleg Boshniakov, piano. (16m). LAMBERT: Le repos, l'ombre, le silence, ària a dues veus. Les Arts Florissants. Dir.: William Christie. (8m). LISZT: Set Lieder. Tania Gedda, soprano. Eric Ferrand-N'Kaoua, piano. (23m). SCHÜTZ: Wie lieblich sind deine Wohnungen, salm SWV 29. Cor del Trinity College de Cambridge. His Majesties Sagbutts and Cornetts. Dir.: Richard Marlow. (7m).

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.13 CAPSA DE MÚSICA

STENHAMMAR: Serenata op. 31. Orquestra Simfònica de Gothenburg. Dir.: N. Järvi. (44m). HAYDN: Quartet de corda op. 20 n. 1, Hob. III:31. Quartet Mosaïques. (25m). D'INDY: Diptíc mediterrani, op. 28. Orquestra Filharmònica de Monte-Carlo. Dir.: Georges Prêtre. (16m). DEL MILÀ: Quatre fantasies. Jordi Savall. Andrew Lawrence-King. Sergi Casademunt. Eunice Brandao. Lorenz Duftschmid. (16m). LULLY: Les amants magnifiques, comèdia-ballet (extractes). Solistes vocals. Les Musiciens du Louvre. Dir.: Marc Minkowski. (20m). CUI: Suite concertant per a violí i orquestra, op. 25. Takako Nishizaki. Orquestra Filharmònica de Hong Kong. Dir.: Kenneth Schermerhorn. (20m). A.SOLER: Concert en Fa M, n. 4. Montserrat Torrent, orgue. Maria Lluïsa Cortada, clavicèmbal. (9m).

18.00 GRANS INTEGRALS

BRAHMS: MÚSICA DE CAMBRA. Quintet de corda, op. 111. Membres de l'Octet de la Filharmònica de Berlín. (26m). Trio per a piano, clarinet i violoncel, op. 114. Emanuel Ax. Richard Stoltzman. Yo-Yo Ma. (27m).

19.00 NOUS INTÈRPRETS

GUERRERO: Missa Saeculorum Amen. Musica Reservata de Barcelona. Dir.: Jean-Marc

Andrieu. (20m). VIVALDI: La primavera, de Les quatre estacions. Orquestra de Cambra de Vila-Seca. Dir.: Evelio Tiele. (12m). LISZT: Després d'una lectura del Dante. Francesco Teixidor, piano. (17m). TURULL: Divertimento per a violí sol. Eva León. (4m).

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 SCHUBERT: 200 ANYS

Kantate zum Geburtstag des Sängers Johann Michael Vogl, trio D 666. Elly Ameling, soprano. Peter Schreier, tenor. Dietrich Fischer-Dieskau, baríton. Gerald Moore, piano. (11m). Quartet de corda, op. post. 161, D. 887. Quartet Melos. (42m). Cinc minuts amb sis trios, D 89 (Versió per a orquestra de corda). I Musici de Montreal. Dir.: Yuli Turovsky. (17m). Sonata per a piano D 568 (op. pòst. 122). Christian Zacharias. (29m).

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 ELS NOSTRES CONCERTS

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 30 de gener de 1997 al Saló de Cent de l'Ajuntament de Barcelona. CICLE SOLISTES DE L'OCB. BACH: Suite per a violoncel n. 4, BWV 1010. Sonata per a violí n. 2, BWV 1003. RABE: Basta, per a trombó sol. David Runnion, violoncel. Ricardo Casero, trombó. Àngel Jesús García, violí. (50m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

01.00 REPERTORI DE NIT

DIJOUS, 29 DE MAIG DE 1997

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 SELECCIÓ DE NOVE-TATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

VAUGHAN WILLIAMS: Una simfonia londinenca. Orquestra Filharmònica de Londres. Dir.: Adrian Boult. (44m). CORRETE: Sonata per a flauta, violí, violoncel i clavicèmbal, op. 14 n. 5. Le Nouveau Quatuor. (9m). TXAIKOVSKI: Concert per a piano i orquestra n. 3. Victoria Postnikova. Orquestra Simfònica de Viena. Dir.: G. Rozhdestvenski. (18m). BOCCHERINI: Quartet de corda op. 2 n. 2, G 160. Quartet Sonare. (11m). BAX: Tintagel, poema simfònic. Orquestra de l'Ulster. Dir.: Bryden Thomson. (15m). PURCELL: Praise the Lord, O my soul, O Lord my God, Z 48. Solistes vocals. Cor del King's Consort. The King's Consort. Dir.: Robert King. (17m). MOZART: Simfonia n. 33, KV 319. The English Concert. Dir.: Trevor Pinnock. (23m). WAGNER: El capvespre dels Déus, dos fragments simfònics. Orquestra Filharmònica de Berlín. Dir.: Klaus Tennstedt. (20m).

13.00 MÚSICA ANTIGA

TYE: Lawdes Deo, peces per a violes (primera part). Hespèrion XX. (26m). CANÇONER DE PALAU. Obres de Encina i Anònims. Hespèrion XX. Dir.: Jordi Savall. (15m). FANTINI: Sonates per a trompeta i orgue n. 1, 2, 3 i 4. Gabriele Cassone, Antonio Frigé. (6m). G. CACCIANI: Non ha'l ciel cotanti lumi. Amor ch'attendi. O piante, o selve ombrose (Aries). Maurizio Barazzoni, soprano. Sandro Volta, chitarrone. (11m). KUHN: Sonata per a clavicèmbal n. 5. John Butt. (9m). DE LA RUE: Missa Pro Defunctis (Rèquiem). Ensemble Clément Janequin. Yvon Repérant, orgue. (21m). FRESCOBALDI: Tres "Canzoni" instrumentals. Il Teatro alla Moda. (9m). SELMA I SALAVERDE: Quatre "Correnti". Zarabanda. (4m).

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.13 CAPSA DE MÚSICA

WALTON: Richard III; A Shakespeare Scenario. John Gielgud, recitador. Academy of St. Martin-in-the-Fields. Dir.: Neville Marriner. (44m). BEETHOVEN: Dos Rondos op. 51. Brigitte Engerer, piano. (16m). TELEMANN: Concert per a dos chalumeaux, corda i baix conti-

nu en re m. Musica Antiqua de Colònia. Dir.: Reinhard Goebel. (12m). UTTINI: Thetis i Peleus, música de ballet. Orquestra de Cambra del Museu Nacional, Estocolm. Dir.: Claude Ghenetay. (5m). C. Ph. E. BACH.: Concert per a flauta, corda i continu, H 426, Wq 22. Marc Grauwels. Orquestra de Cambra Dall'Arco de Budapest. Dir.: Jack Martin Händler. (27m). SCHUMANN: Simfonia n. 3, op. 97, "Renana". Orquestra Simfònica de la NDR. Dir.: Günter Wand. (31m). ROMAN: Pianta amiche, cantata. Pia-Marie Nilsson, soprano. Orquestra de Cambra del Museu Nacional, Estocolm. Dir.: Claude Ghenetay. (17m).

18.00 GRANS INTEGRALS

BRAHMS: MÚSICA DE CAMBRA. Quintet per a clarinet i quartet de corda, op. 115. K. Leister. Vermeer Quartet. (39m).

19.00 PENTAGRAMA

Programa de divulgació musical. Guió i realització: Pere Burés i Àlex Robles.

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 "A LA MANERA DE...."

Un convidat ens proposa i comenta la música que li agrada. Guió i presentació de Joan Vives. Producció de Dolors Busquets.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 ELS NOSTRES CONCERTS

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 6 de febrer de 1997 al Palau de la Música Catalana. PUEYO: Marta, moviment simfònic de l'òpera Terra Baixa. GERHARD: Pedrelliana. Concert per a piano i orquestra de corda. FALLA: El sombrero de tres picos (2ª suite). Maria Manuela Caro, piano. Orquestra Simfònica del Gran Teatre del Liceu. Dir.: Cristóbal Halffter. (75m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

01.00 REPERTORI DE NIT

DIVENDRES, 30 DE MAIG DE 1997

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 SELECCIÓ DE NOVE-TATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

BRUCKNER: Simfonia n. 3. Staatskapelle Dresden. Dir.: Giuseppe Sinopoli. (59m). BOCCHERINI: Sonata per a violoncel i continu G 10. Richard Lester i David Watkin, violoncels. (12m). TELEMANN: Jauchzet dem Herrn, alle Welt, cantata sobre el salm 100. Ernst Gerold Schramm, baix. Guy Touvron, trompeta. Sinfonietta RIAS Berlín. Dir.: Uros Lajovic. (11m). GLAZUNOV: Vals de concert n. 2, op. 51. Orquestra Simfònica de Bamberg. Dir.: Neeme Järvi. (10m). DITTERSDORF: Concert per a oboè i orquestra en Sol M. Heinz Holliger. Camerata Bern. Dir.: Thomas Furi. (15m). DVORAK: Quartet de corda n. 8, op. 80. Quartet Chilingirian. (26m). FASCH: Obertura (suite) en Si b M. Virtuosi Saxoniae. Dir.: Ludwig Güttler. (27m).

13.00 MÚSICS DE CATALUNYA

STRAVINSKI: Missa per a veus i doble quintet de vent. Montserrat Alavedra. Montserrat Martorell. Mateu Sanclimens. Lluís Saumell. Coral Sant Jordi. Dir.: Oriol Martorell. (19m). COMPTE: Perseverança. Xavier Compte, piano. (9m). LEWIN - RICHTER: Isaac el cec. Anna Ricci, mezzosoprano. Bernat Castillejo, flauta. Jordi Russinyol, guitarra. Andrés Lewin-Richter, electroacústica. (8m). BENGUEREL: Stella Splendens. Duo Tedesco, guitarres. (11m). CLAVÉ: Els pescadors. Societat coral Jovenut Terrassenca. Dir.: Miquel Casas i Bell. (9m). MÚSICA RENAIXENTISTA DE LES CORTS D'ALFONS I i FERDINAND DE NÀPOLS. Hespèrion XX. Dir.: Jordi Savall. (28m). GLINKA: Trio patètic per a clarinet, corno di bassetto i piano. Trio Werther. (16m). GASULL: Cançó de bressol. Maria del Mar

Bonet, veu. Feliu Gasull, guitarra. (3m).

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍ- CIES I AGENDA MUSICAL

15.13 EL DIA DE L'OIENT

Programació realitzada a partir de les peticions que els nostres oients han fet al contestador de Catalunya Música, tel. 202 35 35.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 CONCERT IMAGINARI

Guió i selecció: Àlex Robles.

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

01.00 REPERTORI DE NIT

DISSABTE, 31 DE MAIG DE 1997

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Pilar Subirà.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍ- CIES I AGENDA MUSICAL

09.13 MÚSICA PER A COBLA BERNAT: A la Vila de Rubí, sardana. Cobla Juvenil de Bellpuig. Dir.: Concepció Ramió. (6m). VILADESAU: Fragància, pas-doble. Cobla Principal de La Bisbal. Dir.: Francesc Cassú. (5m). SERRA: La moixeranga d'Algemesí. Cobla Barcelona.

Dir.: Antoni Ros Marbà. (7m). FONT: Mataró, Joiell del Maresme, sardana. Cobla La Principal d'Amsterdam. (5m). GIL: "Horta Picassiana", "La roca de Benet", sardanes. Cobla Montgrins. (9m). DANSES CATALANES: Ball cerdà, de la Seu d'Urgell, Ball de faixes, de St. Martí de Tous. Cobla La Principal de la Bisbal. Dir.: Pere Burés. (8m).

10.00 AGENDA MUSICAL

10.05 PENTAGRAMA

Repetició del programa emès el dijous.

11.00 EL DIA DE L'OIENT

Programació realitzada a partir de les peticions que els nostres oients han fet al contestador de Catalunya Música, tel. 202 35 35.

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍ- CIES I AGENDA MUSICAL

20.13 L'ÀUDIOVISUAL

Un programa d'Àlex Gorina.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 GRANS OBRES

DVORAK: L'esperit de la núvia, balada romàntica. Livia Aghova. Josef Protschka. Ivan Kusnjer. Cor Filharmònic de Praga. Orquestra Filharmònica Estatal d'Hamburg. Dir.: Gerd Albrecht. (77m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia.

Presentació a càrrec de Maró Jané.

01.00 REPERTORI DE NIT

DIUMENGE, 1 DE JUNY DE 1997

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Pilar Subirà.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍ- CIES I AGENDA MUSICAL

09.13 MÚSICA RELIGIOSA

CHARPENTIER: Messe pour les trépassés, H. 2. Karine Rosat. Jennifer Smith. Hanna Schaer. John Elwes. Fernando Serafim. Philippe Huttenlocher. Michel Brodard. Solistes instrumentals. Cor Sinfònic i Orquestra de la Fundació Gulbenkian. Dir.: Michel Corboz. (64m). MÚSICA MEDIEVAL ANGLESA: Quatre Seqüències. Anonymous 4. (21m). TAVENER: Hymns of Paradise. Donald Sweeney, baix. David Dunnett, orgue. Cor de la Catedral de Winchester. Dir.: David Hill. (11m). MOZART: Offertorium de B.M.V. "Alma Dei creatoris", KV 277. Agnès Mellon. Elisabeth Graf. Kölner Kammerchor. Collegium Cartusianum. Dir.: Peter Neumann. (5m).

11.00 TRANSMISSIÓ EN DI- RECTE DE LA MISSA CON- VENTUAL DES DEL MONES- TIR DE MONTSERRAT

12.30 AGENDA MUSICAL

12.35 APERITIU MUSICAL

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍ- CIES

15.08 "A LA MANERA DE..."

Repetició del programa emès el dijous al vespre.

17.00 TEMPORADA D'ÒPE- RA DE CATALUNYA MÚSICA

HOLZBAUER: Günther von Schwarzburg, òpera en tres actes. Robert Wörle. Michael Schopper. Claron McFadden. Clarry Bartha. Christoph Prégardien. Conjunt Vocal i Instrumental La Stagione. Dir.: Michael Schneider. (178m).

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍ- CIES I AGENDA MUSICAL

20.13 SELECCIÓ DE JAZZ

Programa dedicat a la música de jazz amb guió d'Albert Mallofré.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 LA MÚSICA A DEBAT

Programa a l'entorn de temes musicals d'interès, realitzat amb la col·laboració del Consell Català de la Música.

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec de Maró Jané.

01.00 REPERTORI DE NIT

Freqüències de Catalunya Música per comarques (FM). Baix Ebre, Montsià i Ribera d'Ebre: 102.5. Terra Alta: 97.3. Priorat: 92.2. Alt Camp, Baix Camp, Baix Penedès, Conca de Barberà i Tarragonès: 105.4. Baix Penedès: 105.9. Garrigues, Noguera, Pla d'Urgell, Segarra, Segrià i Urgell: 91.9. Garraf: 91.9. Alt Penedès, Anoia, Bages i Berguedà: 102.4. Baix Llobregat, Barcelonès, Vallès Occidental i Vallès Oriental: 101.5. Maresme: 96.4/101.5. Osona: 100.5. Solsonès: 89.7. Gironès i Pla de l'Estany: 96.7. La Selva: 96.7/88.7. Baix Empordà: 87.8/96.7. Alt Empordà i Rosselló: 90.8/87.6/93.7/96.7. Garrotxa: 97.1. Ripollès: 100.5/105.8. Cerdanya: 88.4. Alt Urgell: 88.6. Pallars Jussà i Pallars Sobirà: 88.6. Val d'Aran: 92.8/101.2.

CONCERTS

BARCELONA (BARCELONÈS)

2 MAIG	21 h	Palau	OBC. David B. Thomson, trompa. Dir.: Dmitri Kitaenko. Kalinnikov, Glier, Ravel.
	21 h	Teatre Victòria	<i>Tosca</i> , de Puccini. Dir.: Marco Armiliato.
3 MAIG	19 h	Palau	OBC. (Segona audició).
	21 h	Saló del Tinell	Grup de percussió del Temple de Kerala. (XX Festival de Música Antiga).
4 MAIG	11 h	Palau	OBC. (Tercera audició).
	11,30 h	L'Aliança del Poblenou	Banda Municipal de Barcelona. Enrique Tellería, bandoneó. Dir.: Joep Mut. Målenda, Piazzolla, Grofé.
5 MAIG	19 h	Palau	Alba Ventura, piano. Schubert, Chopin. (Concert de tarda al Palau).
	21 h	Saló del Tinell	Conjunt de vent renaixentista Al·legoria. Dalla Casa, Selma, Frescobaldi, Correa de Arauxo, Cima, Castello, Fontana, Cesare, Scheidt. (XX Festival de Música Antiga).

	21 h	Nick Havanna	Miquel Bofill, saxòfon. Soler, Mache, Guinjoan, Charles, Havel, Lauba, Villarojo. (XII Cicle de Música del Segle XX).
6 MAIG	19,30 h	Sala Cultural Caja de Madrid	Gelosia d'Amanti. Marta Rodrigo, veu. Alfred Fernández, vihuela, guitarra barroca i tiorba. Begoña Capllonch, clavicèmbal. Lali Espinet, viola de gamba. Händel, Hydalgo, Gureau, Marín, anònims.
	21 h 21,30 h	Centre Cultural Fundació "la Caixa" Palau	Fabio Biondi, violí. Olga Tverskaya, pianoforte. Schubert, Mozart. (XX Festival de Música Antiga). Tomatito. (VIII Festival de Guitarra de Barcelona).
7 MAIG	19,30 h	Sala Cultural Caja de Madrid	Trio Clara Schumann. Mary Ruiz-Casaux, piano. Ala Voronkova, violí. Suzana Stefanovic, violoncel. Josephine Fitzpatrick, viola. Brahms.
	21 h	Palau	Orquestra Simfònica de la Ràdio de Berlín. Alicia de Larrocha, piano. Dir.: Rafael Frübeck de Burgos. <i>Concert per a piano en sol major</i> de Ravel. (Ibercamera).
8 MAIG	21 h	Palau	The English Concert. Coral Universitat de les Illes Balears. Solistes vocals. Dir.: Trevor Pinnock. Mozart, Bach, C.E.Ph. Bach. (XX Festival de Música Antiga).
	21 h 21 h	Casal del Metge Auditori Winterthur	Octet de vent Paris Bastille. (Europa en Cncert). Trio Guinjoan. Bruch, Brahms. (Asociació Franz Schubert).
9 MAIG	21 h	Palau	OBC. David Golub, piano. Dir.: Gilbert Varga. Haydn, Mozart, Falla, Debussy.
10 MAIG	19 h 21 h	Palau Saló del Tinell	OBC. (Segona audició) Concerto Italiano. Dir.: Rinaldo Alessandrini. Monteverdi. (XX Festival de Música Antiga).
11 MAIG	11 h 11,30 h	Palau L'Aliança del Poblenou	OBC. (Tercera audició). Banda Municipal de Barcelona. Dir.: Josep Mut. Marquina, Sorozábal, Oudrid-Mut, sarsuela.
	18 h	Palau	Orquestra Simfònica del Vallès. Enrico Pompili, piano. Dir.: Jordi Mora. Mozart, Bizet. (Els Diumenges al Palau).
	18,30 h	Conservatori Municipal	Marçal Cervera, violoncel. Ramon Coll, piano. Brahms. (Concert commemoratiu centenari de la mort de Brahms. Associació Massià-Carbonell).
	20 h	Saló del Tinell	La Capella della Pietà dei Turchini. Solistes vocals. Dir.: Antonio Florio. Mele, Leo, Pergolesi, anònims napolitans. (XX Festival de Música Antiga).
12 MAIG	19 h	Palau	Orquestra Simfònica del Conservatori del Liceu. Cor Jove de l'Orfeó Català (patrocinat per Fundació Coca-Cola España). Solistes vocals. Dir.: Conxita Garcia. <i>Rèquiem</i> , de Mozart. (Concert de tarda al Palau).
	21 h	Nick Havanna	Quartet flautes de bec Frullato. Pascual, Stockhausen, Pärt, Sardà, Padrós, Tosi, Stravinsky. (XII Cicle de Música del Segle XX).
13 MAIG	19,30 h	Sala Cultural Caja de Madrid	Trio Gaudí. Alba Roca, violí. Eva Sedó, violoncel. Ana. M. Carro, piano. Beethoven, Mendelssohn.
	21 h 21 h	Palau Saló del Tinell	I Musici. Vivaldi, Bach. (Euroconcert). Ensemble Micrologus. Música de Nadal a l'Edat Mitjana. (XX Festival de Música Antiga).
	21 h 21 h	Palau Centre Cultural Fundació "la Caixa"	Trio Clara Schumann. Josephine Fitzpatrick, viola. Brahms. Michael Radulescu, orgue. Buxtehude, Bach, Radulescu. (L'Orgue a la Catedral de Barcelona. Euroconcert). Maria João Pires, piano. Chopin, Beethoven. (Ibercamera). Olga Tverskaya, pianoforte. Haydn, Mozart, Schubert, Beethoven. (XX Festival de Música Antiga).
16 MAIG	21 h 21 h	Palau Teatre Victòria	OBC. Sara Wolfensohn, piano. Montsalvatge, Mozart, Falla. <i>La pauvre Matelot</i> , de Milhaud. <i>I pagliacci</i> , de Leoncavallo. Dir.: Alexander Drçar.
	21 h	Saló del Tinell	Conjunt vocal obsidienne. Dir.: Emmanuel Bonnardot. Anònim segle XIV, Ockeghem. (XX Festival de Música Antiga).
	21 h	Casal del Metge	Cor de Cambra del Palau de la Música Catalana (patrocinat per Fundació Caixa de Catalunya). Dir.: Jordi Casa Bayer. Rptori divers. (Concert a benefici del Raval).
	21 h		
17 MAIG	19 h 21 h	Palau Saló del Tinell	OBC. (Segona audició). Cantus Cöln. Conjunt instrumental. Solistes vocals. Dir.: Konrad Junghänel. Schelle, Pachelbel, Rosenmüller, J. Ch. Bach, Kuhnau. (XX Festival de Música Antiga).

18 MAIG	11 h	Palau	OBC. (Tercera audició).
	11,30 h	L'Aliança del Poblenou	Banda Municipal de Barcelona. Dir.: Josep Mut. Curnow, Waignein, Mosolov, Strauss, Sibelius, Liszt.
	19 h	Palau	Coral infantil La Igualtat. Orquestra La Igualtat del Centre Cultural de Gavà.
19 MAIG	20 h	Saló del Tinel	Orquestra Barroca de Sevilla. Rumiko Harada, Mireia Hernández i Albert Romaní, clavicèmbals. Barry Sargent, concertino-director. Händel, C. Ph. E. Bach, Bach. (XX Festival de Música Antiga).
	21 h	Auditori Winterthur	Ofelia Sala, soprano. Donals Sulzen, piano. Schubert, Toldrà, Brahms. Homenatge a Montserrat Alavedra. (Associació Franz Schubert).
20 MAIG	19,30 h	Sala Cultural Caja de Madrid	Zèfir. Joaquim Ollé, flautes. Dolors Almirall, oboè i corn anglès. Oriol Camprodón, clarinet i clarinet baix. Mozart, Beethoven, Kreisler, Walshe, Arnold.
	21 h	Palau	Orquestra Simfònica de Sant Cugat. Cor Jove de l'Orfeó Català (patrocinat per Fundació Coca-Cola España). Solistes vocals. Dir.: Josep Farré. <i>Cançó d'amor i de guerra</i> (selecció), de Martínez Valls. (Concert homenatge a Jaume Rodergas i Fuster).
	21 h	Teatre Victòria	<i>La pauvre Matelot</i> , de Milhaud. <i>I pagliacci</i> , de Leoncavallo. Dir.: Alexander Drçar.
	21 h	Saló del Tinell	Sequentia. Barbara Thornton, veu. Benjamin Bagby, veu, arpa gòtica i xeremia. Elisabeth Gaver, violes d'arc medievals. (XX Festival de Música Antiga).
22 MAIG	21 h	Palau	Concert de cloenda del curs acadèmic 96-97 del Conservatori del Liceu.
	21 h	Teatre Victòria	<i>La pauvre Matelot</i> , de Milhaud. <i>I pagliacci</i> , de Leoncavallo. Dir.: Alexander Drçar.
	21 h	Centre Cultural Fundació "la Caixa"	Andreas Staier, pianoforte. Schubert. (XX Festival de Música Antiga).
	21 h	Casal del Metge	Bruno Guiranna, viola. Bridget de Moura Castro, piano. (Europa en Concert).
23 MAIG	21 h	Palau	Orquestra Nacional de Cambra d'Andorra. Gerard Claret, concertino-director. Cor de Cambra del PMC (patrocinat per Fundació Caixa de Catalunya). Dir.: Jordi Casas Bayer. Txaikovski, Vivaldi. (Concert commemoratiu del centenari del Real Club de Polo).
	21 h	Capella de l'Esperança	Capella de Música de Santa Maria del Mar. Sandra Roset, soprano. Margarida Lladó, mezzo-soprano. Lluís Vilamajó, tenor. Pau Bordas, baix-baríton. Angel Soler i Guillem Martí, piano. Haydn, Mendelssohn, Brahms.
25 MAIG	11,30 h	L'Aliança de Poblenou	Banda Municipal de Barcelona. Orfeó Atlàntida (dir.: Antoni Coll). Dir.: Josep Mut. Mut, Granados, Morera, Alfonso, Sabater-Saynes, Grau, Borodin, Solà.
	17 h	Teatre Victòria	<i>La pauvre Matelot</i> , de Milhaud. <i>I pagliacci</i> , de Leoncavallo. Dir.: Alexander Drçar.
	18 h	Palau	Gerard Claret i Amalia Varcárcel, violins. Cristian Ifrim, viola. Lluís Claret, violoncel. Magdalena Martínez, flauta. Joan Enric Lluna, clarinet. Albert Atenelle, piano. Shostakòvitx, Brahms, Strauss/Schönberg. (Els Diumenges al Palau).
	21 h	Auditori Winterthur	Christiane Oelze, zoprano. Irwin Cage, piano. Schubert. (Associació Franz Schubert).
26 MAIG	21 h	Palau	Opera restod'd. Jack Edwards, director escènic. Peter Holman, director musical. <i>The dragon of Wantley</i> , de J. F. Lampe. (Euroconcert).
	21 h	Nick Havanna	Marta González, cant. Carles Puig, piano. Gershwin, Weill, Hollaender, Zamacois, Valls, Morera, Grèbol, Castells, Apel-les Mestres, Butet. (XII Cicle de Música del Segle XX).
27 MAIG	19,30 h	Sala Cultural Caja de Madrid	Miki Mori, soprano. Nozomi Isobe, piano. Rosa, Falconieri, Cesti, Respighi, Takano, Yamada, Nakata, Toldrà, populars japoneses.
	21 h	Palau	Andreas Schmidt, baríton. Rudolf Jansen, piano. (Lied al Palau).
28 MAIG	19,30 h	Sala Cultural Caja de Madrid	Trio Clara Schumann. Gueràssim Voronkov, violí. Josephine Fitzpatrick, viola. Brahms.
	21 h	Teatre Victòria	<i>La pauvre Matelot</i> , de Milhaud. <i>I pagliacci</i> , de Leoncavallo. Dir.: Alexander Drçar.
	21,30 h	Palau	Manolo Sanlúcar + Vicente Amigo. (VII Festival de Guitarra de Barcelona).
29 MAIG	21 h	Palau	Philadelphia Orchestra. Dir.: Wolfgang Sawallisch. Brahms, Schumann, Dvorák (Palaucent).

30 MAIG	22 h	Palau	Raimon.
31 MAIG	21 h	Teatre Victòria	<i>La pauvre Matelot</i> , de Milhaud. <i>I pagliacci</i> , de Leoncavallo. Dir.: Alexander Drçar.
	22 h	Palau	Raimon.
1 JUNY	22 h	Palau	Raimon.

CAPELLADES (ANOIA)

24 MAIG	21 h	Paper de Música	Uta Zenke, violoncel. Carlos Roggan, piano. Beethoven, Nin, Debussy, Strauss.
----------------	-------------	-----------------	---

LLEIDA (SEGRIÀ)

16 MAIG	21 h	Auditori Granados	Conjunt Zarabanda. Dir.: Álvaro Marías.
23 MAIG	21 h	Auditori Granados	Barcelona Consort.
30 MAIG	21 h	Auditori Granados	Transemble. Rosa Tamarit, Martí Oró, Lluís Vilamajó, Markus Sehikora i René Perla, solistes vocals

REUS (BAIX CAMP)

6 MAIG	21 h	Teatre Fortuny	<i>Don Giovanni</i> , de Mozart. Dir.: Albert Argudo. (Òpera a Catalunya).
11 MAIG	19,30 h	Església Prioral de St. Pere	Donato Cutazzo, orgue. Brahms, Bach, Vivaldi, Ravello, Bossi, Messiaen.

SABADELL (VALLÈS OCCIDENTAL)

2 MAIG	21 h	La Faràndula	<i>Don Giovanni</i> , de Mozart. Dir.: Albert Argudo. (XV Festival d'Òpera a Sabadell).
4 MAIG	18 h	La Faràndula	<i>Don Giovanni</i> , de Mozart. Dir.: Albert Argudo. (XV Festival d'Òpera a Sabadell).
17 MAIG	21 h	Auditori Caixa de Sabadell	Uta Zenke, violoncel. Carlos Roggan, piano. Beethoven, Xostakòvitx, Strauss.
18 MAIG	11,30 h	Antiga Escola Empresarials	Orquestra Simfònica del Vallès. Dir.: Jordi Mora. Schumann. (Concerts Simfònics Populars).
23 MAIG	21,30 h	La Faràndula	Orquestra Simfònica del Vallès. Dir.: Jordi Mora. Mozart, Homs, Stravinsky, Schumann.

SANT CUGAT DEL VALLÈS (VALLÈS OCCIDENTAL)

9 MAIG	22 h	Centre Cultural	<i>Don Giovanni</i> , de Mozart. Dir.: Albert Argudo. (Òpera a Catalunya).
---------------	-------------	-----------------	--

SITGES (GARRAF)

11 MAIG	18 h	Església Parroquial	Karl Nemecek, trompeta. Tarsici Roma, orgue. Albinoni, Bach, Krebs, Loeillet, Telemann. (Amics de l'Orgue de Sitges).
----------------	-------------	---------------------	---

TERRASSA (VALLÈS OCCIDENTAL)

2 MAIG	21,30 h	Museu Alegre de Sagrera	M. Dolors Aldea, soprano. Francisco Vas, tenor. Marju Vatsel, fortepiano. Mozart (els lieder I).
9 MAIG	21,30 h	Museu Alegre de Sagrera	M. Dolors Aldea, soprano. Francisco Vas, tenor. Marju Vatsel, fortepiano. Mozart (els lieder II).
22 MAIG	21 h	Centre Cultural Caixa de Terrassa	Òpera de Cambra de Varsòvia. <i>La cenerentola</i> , de Rossini. (Fundació Caixa de Terrassa).
25 MAIG	18,30 h	Centre Cultural Caixa de Terrassa	Fanny Escrig, piano, Bach-Busoni, Beethoven, Liszt.

Validesa de la música simfònica de Blancafort

Temporada OBC. 15 de març de 1997. Palau de la Música Catalana. Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya. Emili Brugalla, piano. Direcció: Franz-Paul Decker. *Preludi, ària i giga i Concert per a piano i orquestra núm. 2, Ibèric* de Manuel Blancafort. *Quartet amb piano* de Brahms en versió per a orquestra de Schönberg.

per F.T.-B.

El públic habitual i que va omplir el Palau, va acollir calorosament l'audició de les obres de Blancafort. Certament, la seva música, composta amb respecte envers les tradicions del classicisme i amb lúcid coneixement de l'art d'instrumentar, no podia ésser rebuda d'altra manera. A l'èxit, hi van contribuir molt especialment la direcció de Franz-Paul Decker, la tasca del pianista Emili Brugalla i la col·laboració de l'OBC.

Preludi, ària i giga és una de les primeres obres en les quals Blancafort s'aparta de l'estètica pròpia del Groupe des Six per orientar-se cap a les tendències del simfonisme clàssic o fins i tot post-romàntic. La partitura posà de manifest la personalitat del compositor en aportar solucions molt vàlides i no gens formulàries en el tractament motívic i també en les maneres d'orquestrar. D'alguna manera, sota la direcció de Decker, l'obra va posar en relleu unes qualitats creatives que l'allunyaven del simple exercici estilístic.

Quant al *Concert núm. 2, "Ibèric"* s'ha de qualificar com una obra veritablement ambiciosa en la qual la síntesi entre elements autòctons i les exigències formals i virtuosístiques d'arrel netament romàntica es resol amb resultats molt vàlids quant al diàleg piano-orquestra i a l'espontaneïtat del seu desenvolupament líric.

Brugalla, amb un pianisme de segura i àgil precisió, va superar amb resultats notables les nombroses dificultats que posseeix la part solista, obligada a alternar amb la complexitat de la part orquestral. Tant per la interpretació d'aquest *Concert* com per la brillant versió de *Preludi, ària i dansa*, podem afirmar que la música de Blancafort, del qual enguany es commemora el centenari del seu naixement, ha de merèixer des d'ara més atenció en les programacions dels nostres concerts.

L'homenatge a Blancafort es complementà amb l'audició de l'arranjament per a orquestra simfònica que va realitzar Arnold Schönberg del *Quartet amb piano en sol menor, op. 25* de Brahms. En aquest treball, Schönberg palesà el profund coneixement que tenia de la música de Brahms, ja que la seva orquestració no desvirtua l'esperit de l'obra original i, en canvi, posa en evidència la riquesa del pensament brahmsià a l'hora de desenvolupar el seu discurs musical, el qual Schönberg posa en relleu mitjançant un contrastant joc colorístic.

En aquesta obra i comptant amb l'eficax col·laboració de l'orquestra, Decker va demostrar una vegada més com s'identifica amb la música dels darrers romàntics (Strauss, Mahler, Bruckner...), ja que la seva lectura va respirar veritable emoció lírica i admirable lluminositat sonora.

Passió apassionant

Fundació "la Caixa". 18 de març de 1997. Palau de la Música Catalana. Iride Martínez, soprano. Martina Brost, contralt. Christoph Genz, tenor. Michael Volle, baríton. Alexander Vassiliev, baix. Chorus Musicus. Das Neue Orchester de Colònia. Christoph Spering, director. Programa: *Passió segons sant Mateu* de Bach, en versió de Mendelssohn a Leipzig l'any 1841.

per LLUÍS TRULLÉN

La Fundació "la Caixa" novament va mantenir la tradició d'oferir al Palau la *Passió segons sant Mateu* de Bach en l'esperat Concert de Setmana Santa.

Les versions historicistes que per norma solen esdevenir el principal punt de mira per part dels organitzadors, enguany han deixat pas a una versió romàntica de la *Passió*, que a més tenia un doble valor històric afegit. En primer lloc presentar una versió segons la selecció que Mendelssohn va realitzar per a la interpretació de l'obra a Leipzig l'any 1841 (suprimint algunes parts corals i àries, i deixant de realitzar la major part dels habituals *da capo* tan propis de l'estructura interna de bona part de les obres barroques), i per altra banda, el fet de ser aquesta interpretació dirigida per Christoph Spering la primera ocasió que podia escoltar-se a tot el país l'esmentada versió de Mendelssohn.

Si hi va haver un punt destacat de la versió, aquest va ser, sens dubte, el cor, amb unes intervencions en què el sentiment en l'expressió, la realització de clars obscurs, tan propis i necessaris en la interpreta-

ció de la música barroca, sempre estaven al servei del sentit que adopta el text mitjançant la música.

Versió portadora d'un delicat sentiment, dotada del romanticisme indispensable per oferir la lectura mendelssohniana de la sublim música de Bach, i per sobre de tot respectuosa i mesurada mitjançant l'elecció d'uns *tempi* sempre al servei del contingut musical. El cor, extraordinari en la relització de *pianissimi*, en l'equilibri de les seves veus, en els matisos de color, va tenir un acompanyament orquestral esplèndid per part de la Das Neue Orchester de Colònia, sumament curosa en l'equilibri de la sonoritat instrumental, tant a l'hora d'interpretar les parts realitzades al costat del cor com en els passatges d'acompanyament dels solistes, entre els quals —per sobre de tot— va brillar la veu de Christoph Genz, un Evangelista extraordinari i sempre atent a mantenir la línia expressiva que Spering conferia a la versió.

Així, doncs, va ser una interpretació sota una acurada línia romàntica d'una obra seguida any rera any per un públic fidel a aquesta encertadíssima tradició, tal com succeeix amb el Concert de Nadal, proposada per "la Caixa".

Ambiciosa estrena de Josep Padró

15 març de 1995. Conservatori de Manresa. Orquestra Virtèlia Sinfonietta. Cor del Conservatori de Manresa. Solistes vocals: Núria Rial, Mireia Pintó, Xavier Mestres, Lluís Vilamajó. Jordi Figueres, narrador. Dir.: Francesc Llongueras. *Ventada d'espases*, de Josep Padró.

per JOSEP M. VILAR

El passat dissabte dia 15 de març al Teatre Conservatori de Manresa, dins de la Temporada de Concerts Mestre Blanch, organitzada per Orpheus Musica amb el patrocini de l'Ajuntament de la ciutat i de la Fundació Caixa Manresa, hi va tenir lloc un concert en què l'esdeveniment central era l'estrena de la cantata *Ventada d'espases* per a quartet solista, narrador, cor i orquestra, amb música de Josep Padró (Manresa, 1936) i text de Lluís Calderer, sobre la cançó tradicional catalana *Don Joan i Don Ramon*.

Si l'estrena d'una obra d'un compositor català ja és un fet malauradament excepcional, encara ho és més si aquesta estrena es fa fora dels circuits concertístics principals, si l'autor no es mou en els cercles referenciats de compositors, si l'obra és una cantata de grans dimensions i si l'obra no respon a cap encàrrec, sinó a una voluntat interna i real de compondre-la.

La interpretació —que incloïa la lectura dels versos corresponents— ens va retornar a les sonoritats d'una obra que, com altres de les que Josep Padró ha donat a conèixer, és rica i detallista, plena de subtils melòdiques, tonals, rítmiques —tanta escriptura actual per a corda s'ha oblidat de resultar interessant també rítmicament i mètrica!—, etc., i molt colorista tot i que treballa sols amb la corda. L'elaboració és densa i treballada, i atorga una importància primordial al tema com a fil conductor, uns temes que sovint ens sonen propers i distants alhora, i que esdevenen punts de partida per a un treball de modificació que no cessa, que aporta riquesa, que visita zones d'instabilitat però sense resultar tens més que esporàdicament, però mai turmentat, i que, a despit d'aquesta riquesa, manté un discurs transparent que tendeix més a dissimular que a fer ostentació d'aquests elements, com succeeix amb les referències a la sardana —gènere que Padró coneix en

profunditat— del darrer moviment.

Una estrena constitueix sempre un terreny en què el crític es mou malament, acostumat com estem a un món musical en el qual l'habitual és reescollir allò que ja coneixem. I la tasca es complica quan hom no té la certesa que allò que s'ha pogut escoltar la nit de l'estrena coincideixi fil per randa amb el que l'autor ha imaginat i anotat. Malgrat tot, i obviant les subtils que noves audicions —malauradament poc probables— més recídes ens farien descobrir, diríem que *Ventada d'espases* se situa en una posició estilística semblant, si bé hi ha una més gran varietat sonora, de llenguatges, d'estètiques, de la quasiatonalitat a gèneres més lleugers o a la severitat de l'ària, el duo o el trio, sempre amb un aprofitament personal que incorpora sovintejats canvis entre moviments i, dins d'aquests, que ens transporten del lirisme al dramatisme i viceversa, explorant i explotant tots els recursos de la narració que conté l'original tradicional, la melodia del qual apareix un parell de cops al llarg de l'obra com a evocació. Diríem que es tracta d'una obra de gran qualitat que defuig amb encert els camins més habituals de la composició contemporània.

La interpretació que se'n va poder sentir va resultar irregular. El grup de corda de l'Orquestra Virtèlia Sinfonietta va fer una lectura correcta del tríptic, amb un so ben cohesionat, tot i que mancat de la necessària projecció. La cantata, més complexa, va ser objecte d'una interpretació globalment menys reeixida. El cor i els solistes en van oferir una versió ben treballada —la col·laboració amb l'autor va fer-ho possible— i esquitxada de moments brillants —alguns als passatges per a soprano i cor femení—, però l'orquestra només en pocs moments es va mostrar convincent en la seva interpretació, la qual cosa feia suposar un decalatge important entre allò que l'autor havia imaginat i escrit, i allò que vam poder escoltar.

per ALBERT SUÑÉ

El setzè Festival de Jazz de Terrassa va oferir la possibilitat de presenciar un bon feix de concerts, en els quals, pel que fa als grups principals, el protagonista número u fou el saxo. Si que hi va haver líders que tocaven altres instruments. Però el saxo, en tots els seus diferents models, va planar majestuos per la Nova Jazz Cava.

No tenim res en contra del saxo. Però per a l'any vinent, caldria tenir en compte que posar més trompetes de les que hi va haver, i també algun trombó i algun clarinet, no estaria gens malament. Es donaria més sensació de diversificació i la gent podria tenir més elements entre els quals escollir. Perquè, per molt diferents que siguin els estils dels senyors que toquen els saxos, a la fi la cosa es fa un xic pesada.

És clar que si tots els concerts fossin com el que va oferir el Gary Bartz & Kenny Barron Quartet, ja firmariem ara mateix. I l'any que ve tornariem a aplaudir la màgia de quatre intèrprets excepcionals.

El trio rítmic, amb Barron al piano, Ray Drummond al contrabaix i Ben Riley a la bateria, ja l'havíem vist i sentit més d'un cop, i sempre ens havia semblat realment magnífic. Fos actuant sol o bé acompanyant algú. I, pel que fa a Gary Bartz, tampoc no era un desconegut. Encara que el recordàvem enquadrat, però, en altres combos. I sempre, també, havíem pensat que era un tipus que calia tenir molt en compte.

Però ara, i des de fa un temps, actuen tots quatre en el mateix escenari. I quan hi ha bona comunicació, ganes d'agradar, i al magi s'atreuira tot un cabal d'excel·lències, el concert ha d'engrescar a la força el més tranquil.

Perquè això és el que va ser la sessió: engrescadora a tots els nivells. Ja des dels primers compassos es va veure que aquells quatre homes anaven per feina. No hi va haver cap invisible cortina

que impedís, ja d'entrada, que el contacte entre els músics i el públic fos una realitat.

Movent-se en l'ona del *bop* amb total impunitat, aquells quatre músics —que desprenien inequívocs senyals que no era pas la primera vegada que actuaven plegats— van teixir un concert modèlic; en el qual no es va fer pesat cap minut, ni cap segon. Tot es mesurà a la perfecció.

Gary Bartz és un dels saxos alts més en forma actualment: so excel·lent, fraseig curull d'idees i *feeling* impactant. Estigué a un mateix nivell tant pel que fa als temes ràpids com a les balades. Va demostrar que era capaç de projectar tots els assistents a l'estratosfera, en una cursa impressionant de notes matisades; o bé de produir moments serens i reflexius en què el seu saxo esdevenia tendre com un llonguet acabat de sortir del forn. I per aconseguir-ho, cal tenir molta classe i molta sensibilitat.

La mateixa classe i sensibilitat que palesà el superb trio que tenia darrera. Kenny Barron demostrà que és un pianista cascada. Però no gens enfarfat. Estigué sempre fresc, sempre al seu lloc, sempre amb les antenes a punt per actuar segons que calia. I la seva excepcional tècnica hi va dir la resta. Ho diem perquè, en un moment determinat, es decidí, tot sol, a homenatjar Monk. I segur que Thelonious es devia remoure a la seva tomba. No sabem, però, si d'enveja o d'alegria. Perquè fou un solo absolutament enorme. Ple de girs monkians, és clar. Però a "la Barron". O sigui, hi col·locà molta collita pròpia. Però, quina collita! sense deixar mai de banda l'inconfusible estil d'un dels inventors del *bop*, teixí un mini-concert ple de girs i giragonses, de frases tallades i de frases encadenades, tot plegat d'un *punch* extraordinari.

Per la seva banda, Ray Drummond tornà a palesar un domini aclaparador del seu instrument. Un instrument que aguanta el grup o el catapultava en ones electri-

zants, compactes, sòlides. Però també efervescent i delicades. I Ben Riley demostrà, per enèsima vegada, que és un dels *drummers* a qui tots els estudiants de bateria haurien de contemplar a dos metres de distància per veure exactament què fa i com ho fa.

Perquè Riley és un bateria modulador. Començant pel so del seu "charles", del qual amb prou feines trepitja el pedal. Però, en canvi, sentís perfectament el xim-xim continuat. És un bateria que ataca, escomet, afluixa, accelera, pressiona i s'endolceix envoltat d'una infinita gamma de matisos. Val la pena parlar l'orella per captar els sons que surten de les pells o dels plats a cada compàs que s'interpreta. A més, sap construir continuament des del darrera sense necessitat d'eixordar, i clava perfectament les entrades i sortides. I els seus solos són modèlics per la seva concisió, precisió i *swing*.

En canvi, Nicholas Pyton & The Gumbo Nouveau Band no van acabar de quallar. I no ho diem pel paper del líder, un esplèndid trompeta de les noves fornades a qui ja havíem vist l'any passat a Terrassa, sinó pel paper d'estrassa que va oferir el saxo alt Jesse Davis. El que havia estat un exuberant deixeble de Charlie Parker, estigué com absent. A més, en un moment donat marxà de l'escenari després del seu solo i no va tornar a aparèixer malgrat que havia d'acabar el tema al costat de Payton. I malgrat que aquest féu signes notoris que calia anar a buscar-lo. Total, el tema el finí el mateix Nicholas amb cara de circumstàncies.

No volem dir amb tot això que la prestació de Davis fos dolenta. Però no arribà, ni de bon tros, allà on ell pot fer-ho. En canvi, Payton es posà el públic a la butxaca al primer espiguet gràcies a una tècnica i so magnífics, i a un fraseig regular i enormement comunicador. A més, provocà autèntic entusiasme en interpretar un tema a l'estil de Louis Armstrong. Però el trio que agombolava els dos bufadors,

compost per joves elements, no va estar gaire encertat. Palesaren molt bona tècnica, però, per exemple, el bateria demostrà que calia que algú li donés un Valium, ja que es mostrà crispat des de bon començament. I eixordador. I tot i que el *bop* ofert tenia molta força, calia un altre tipus d'acompanyament.

Dins dels concerts a què vam assistir, cal destacar, així mateix, la prestació que van oferir el jove James Carter al capdavant del seu quartet. Carter és un músic que bufant el saxo alt, el tenor o el clarinet, és un tipus que cal tenir en compte. Perquè dins l'atmosfera força *free* en què es va envoltar, no deixava de banda el *bop* o el *blues*. Fins i tot el seu saxo alt sonà, a vegades, com el de Johnny Hodges.

Però tot això era interpretat basant-se en una sèrie de registres d'una gran amplitud, en què jugava a la perfecció una tècnica realment impactant pel que fa a la respiració, i també quant als cops de la llengua contra les diferents canyes. Fou una molt bona sorpresa, a desgrat d'alguns moments d'incert avorriments.

El previst homenatge a John Coltrane anà a càrrec del combo italià liderat per Alfredo Ponissi. Però aquí ens van donar gat per llebre. No ho diem per l'actuació del grup, molt correcta, sinó perquè no és el mateix interpretar com "Trane", que interpretar-ne els seus temes. Ponissi és un bon saxo tenor, però s'acostà molt poc a l'estil de l'últim revolucionari del saxo.

D'altra banda, el concert ofert pel Jackie McLean & Cedar Walton Trio fou decebedor. Semblà que cadascú anés a la seva. Quant feia, que actuaven junts? A més, el saxo alt, molt migrat d'idees i d'intenció, avorri i cansà amb un so enormement agut i metàl·lic. I Cedar Walton demostrà altre cop que s'ha convertit en un pianista de cotó fluix. Li mancaren grapa i ganes. Que sí posaren el contrabaix David Williams i el bateria Victor Lewis. Però allò no ho arreglava ni el millor psicòleg del món.

Un canvi saludable

per RICARD GILI

Després del petit ensurt que l'any passat ens produí el tancament de la Nova Jazz Cava, tancament que per sort només durà uns mesos, el jazz ha tornat amb força a Terrassa gràcies a aquest XVIè Festival, del qual voldríem fer un comentari.

Aquest festival s'ha produït en uns moments en què els anomenats "Festivals de Jazz", el de Barcelona n'és l'exemple més recent i proper, presenten una programació d'un eclecticisme i una dipersió decebedors per als afeccionats a aquesta música. És una tendència que va començar ja fa uns quants anys i que ha arribat a l'extrem d'excloure totalment de les programacions dels "Festivals de Jazz" qualsevol gènere inequívocament vinculat als corrents principals i genuïns d'aquesta música.

Aquest fet, que en qualsevol altre tipus de música no seria acceptat, en el món del jazz i en nom de l'evolució estilística, de la pretesa "universalitat" del jazz i de "l'obertura" de fronteres musicals, és admès pels promotors, pel món de la crítica i per un públic resignat que cada vegada costa més d'aplegar entorn d'aquestes manifestacions.

En mig d'aquesta tendència general, el XVIè Festival de Jazz de Terrassa ha significat un canvi d'allò més saludable que no podem menys que aplaudir des d'aquestes pàgines.

Dintre d'una àmplia franja que va del jazz més clàssic fins al "post-bop", que molts músics negres joves practiquen avui, sense oblidar un gènere tan arrelat i valorat com és el *blues*, la programació del recent festival de Terrassa respon a la voluntat de fer que aquesta manifestació pugui portar amb propietat el nom de Festival de Jazz. (Tan sols alguna excepció, encara que de qualitat, con l'actuació de Maria João, ha trenat la norma de l'edició d'enguany.)

En la presentació de cada concert, Valentí Grau emfasitava l'expressió "Festival de Jazz de Jazz de Terrassa". Després en privat, confessava que aquesta expressió havia ajudat molt als excel·lents resultats d'as-

sistència de públic que s'han obtingut aquest any. I és que, tant a Terrassa com a Catalunya en general, hi ha un públic afeccionat als gèneres més autèntics i arrelats en la tradició musical negroamericana que en els darrers anys ha estat bastant maltractat. La resposta d'aquest públic ha de ser encoratjadora per a la gent de Terrassa i un toc d'atenció per als programadors d'altres festivals.

Pel que hem pogut escoltar, direm que els resultats artístics han estat força valuosos. Destacarem, entre d'altres, les actuacions de dos joves trompetistes de categoria.

Per una banda, Nicholas Payton, de New Orleans, gran virtuós de l'instrument, capaç d'emular els estils dels seus grans pedecessors (Armstrong, Eldridge, Gillespie), que s'està afermant com un dels trompetes més importants sorgits en aquesta dècada.

L'altre, Roy Hargrove, que substituïa l'absent Terence Blanchard, donà una lliçó de potencia, força expressiva i sentit del *blues* en les seves interpretacions. Actua junt amb un altre gran músic, el guitarrista Russel Malone, que toca amb un *swing* digne dels millors guitarristes de la història del jazz.

Potser l'única decepció ens l'hagi produïda el saxofonista James Carter, que posseïdor de grans qualitats de so, imaginació i capacitat comunicativa, com ja li hem sentit fer en altres ocasions, es dedicà a executar exercicis de pur exhibicionisme, als quals determinats sectors del públic semblen molt sensibles.

Vull destacar, també, que entre la participació de joves artistes del país, cada vegada predominen més els adscrits als gèneres clàssics (Barcelona Swing Orchestra, Dani Alonso & his Lazy Chickens, La Vella Dixieland & Txell Sust, Tandoori Lenoir, etc.), cosa que ens dóna a entendre que en aquesta mena de música els estils no tenen edat quan es practiquen amb autenticitat, ganes de fer-ho bé i convicció. És una altra de les lliçons que podem extreure d'aquest Festival.

Esperem que el de l'any que ve segueixi en la mateixa línia.

CONSERVATORIS DE CATALUNYA

Conservatori Superior Municipal de Barcelona

per JOSEP PASCUAL

A Catalunya, en parlar de conservatoris, el Municipal (o el de Bruc, els seus noms familiars) és d'obligada referència. La història del Conservatori Superior Municipal de Barcelona (que aquest és el seu nom oficial des del 1954) arrenca l'any 1886 amb el nom d'Escola Municipal de Música.

L'emplaçament al número 112 del barceloní carrer del Bruc, en un edifici encantador, contribueix a aquesta categoria i avior, que més que les pedres, ve reflectida per les moltes personalitats il·lustres que han passat per les seves aules i passadissos. L'autor del *Virolai* de l'Escolania, Josep Rodoreda, va ser un dels directors que han quedat per a la història. Noms de més volada també exerciren aquesta tasca: recordem el gran compositor Enric Morera, o tot un fundador de l'Orfeó Català, Lluís Millet. El teòric i compositor Joaquim Zamacois dirigí també la institució, a més d'altres compositors del pes d'Antoni Nicolau (de qui l'enyorat Simon Johnson va dir-me un dia que era dels grans i encara no ens n'havíem adonat). O Xavier Turrull, Pich Santasusana, Joan Baptista Lambert..., en fi, una llista que seria l'enveja (sana enveja, esdevinguda, sense dubte, admiració) d'altres centres.

Per les seves aules han exercit tasques docents noms fonamentals de la nostra història musical: Eduard Toldrà, Francesc Costa, Joan Massià, Tomàs Buxó, Blai Net, Sofia Puche, Suñé Sintes, Montserrat Torrent, Xavier Montsalvatge...

La direcció actual va a càrrec de Francesca Ruiz i el renom de molts dels mestres del centre (un total de 93) és un incentiu que fa que els estudiants s'hi atansin a

estudiar (oficials 1.300 i lliures 1.200) per obtenir el Diploma Elemental, el Títol de Professor o el Títol de Professor Superior, que és el màxim títol en música que s'expedeix a l'Estat espanyol. Existeixen els graus elemental, mitjà i superior del pla del 1966, i el grau mitjà de l'actual LOGSE, però sense aules d'especialitzacions, no previstes en els plans oficials, com jazz o altres (mancança aquesta que se supleix amb freqüents cursets).

El seu especial caràcter de Conservatori Superior de Catalunya (funció que data del 1954) fa que els seus serveis pedagògics es dirigeixin a estudiants de Figueres o de Móra d'Ebre, de Mallorca o d'altres indrets de l'Estat espanyol. Alguns estudiants estrangers (més aviat pocs, però n'hi ha) estudien el postgrau al Bruc. En un 40 % aproximadament, els alumnes accedeixen als nivells superiors, tenint en compte que en determinats instruments la durada dels estudis és menor i, per tant, en aquests casos el percentatge és més alt. En la valoració de l'alumnat, ens diu la seva directora: *En el nostre centre no es pot parlar d'alumnes que vinguin a estudiar per caprici, imposició familiar..., perquè el nivell habitual de treball aviat faria desistir aquest tipus d'alumne. I la constància i l'entusiasme musi-*

cal de l'alumnat queda reflectit en formacions que es produeixen de forma natural, tenint en compte que a l'Aula de Música de Cambra hi ha normalment més de 100 estudiants. El Grup de Doble Canya del Conservatori, el Sextet d'Arpes Rosa Balcells, el grup de violoncel·ls Excel-Sis, el Grup de Saxòfons del Conservatori, l'Orquestra Simfònica del Conservatori, l'Orquestra (de grau mitjà-elemental) Antoni Nicolau, la Banda... amb el suport del professor o catedràtic corresponent que actua de promotor, responsable artístic i, sobretot, que desvetlla l'interès per a la vivència col·lectiva del fet musical.

El centre és sovint l'escenari de concerts (amb temporada pròpia) de la importància de la recent integral de les sonates de Beethoven per la pianista Edith Fischer o la presència (també recent) de Svatoslav Richter. Totalment implicat en la vida cultural barcelonina i catalana, s'hi fan també exposicions, presentacions de llibres i diversos actes, tant de caire musical com no musical.

Preguntada la directora sobre si està satisfeta del centre, si milloraria o treuria alguna cosa, ens diu: *El nostre centre està sotmès a un període de canvis, derivats en part de la nova ordenació acadèmica que marca la nova llei, i d'altra, a les disposicions que en matèria educativa ha d'anar assenyalant el Departament d'Ensenyament de la Generalitat de Catalunya. Per tant, els canvis, que ben segur es produiran, no depenen tant d'una voluntat o un criteri de l'actual equip directiu, sinó de les decisions de caràcter polític que es prenguin en el futur.*

Aquest és el Conservatori que l'any 1997 celebra el 111è aniversari. Per molts anys!

La perspectiva de la història restitueix sovint l'autèntic valor de les obres artístiques i les allibera dels prejudicis dels quals foren víctimes en el seu temps. Si Brahms va triomfar a la Viena del darrer terç de segle romàntic —la ciutat musical per excel·lència on havien viscut, lluitat i sofert Mozart, Schubert i Beethoven—, no és menys cert que es troba, sense cercar-ho amb massa entusiasme, al centre de les polèmiques estètiques més candents de l'època, en les quals li pertocà el paper de reaccionari, enfront dels heralds de l'anomenada «música de l'avenir», és a dir, de Wagner i de Liszt. Tot i que Brahms no fou un d'aquells esperits pusil·lànim, el purisme dels quals sol dissecar la sensibilitat, sinó un músic del seu temps que, sense abdicar de la lliçó del Romanticisme, necessitava recolzar-se en el rigor de les formes clàssiques per preservar la primacia del llenguatge estrictament musical amb què parlaren els seus predecessors més entranyables, les

etiquetes van romandre encara durant força temps, fins i tot entre els públics de l'Europa central. Per trencar-les, fou necessària la veu d'un revolucionari com Arnold Schönberg, el qual, el 1933 —l'any del centenari del naixement del compositor hamburguès i del cinquantenari de la mort de Wagner—, pronuncià una famosa conferència per reivindicar la contribució crucial de Brahms a la renovació dels mitjans d'expressió.

En l'àmbit llatí, el públic fou reticent a Brahms, a més, per qüestions tòpiques de sensibilitat. Recordem aquella cèlebre

frase de Claude Debussy: «L'Alemanya d'avui es debat en una atmosfera tetralògica, en la qual alguns caminen encegats pels darrers reflexos d'aquesta posta de sol que és Wagner; i els altres segueixen la pauta neobeethoveniana que Brahms els ha deixat».

Encara a la Barcelona de 1933 —una ciutat que s'havia distingit per un encés culte wagnerià i havia acollit entusiàsticament la música de Richard Strauss— Brahms era considerat amb fortes reserves. Aquest any, encara escrivia Joan Llongueres a les pàgines de l'antiga «Revista Musical Catalana»: «Brahms és

un músic essencialment alemany. Això fa que en els països llatins i a casa nostra mateix el pensament del gran mestre resta sempre un pensament estranger i la seva obra és diversament apreciada i ben sovint discutida. Encara que els judicis de la crítica sobre el valor de Brahms com a simfonista no són ni de molt unànimes, cal reservar-li, com a compositor en general, un lloc ben elevat entre els grans mestres de la música moder-

na» (en aquesta època Brahms no era pas més llunyà del que ho és avui Robert Gerhard, posem per cas). Pau Casals, en canvi, fou un acèrrim brahmsià, i ho demostrà amb la reiterada programació de les seves obres simfòniques al capdavant de la seva orquestra.

Avui, Brahms és un valor segur de les nostres programacions orquestrals. Però, quantes obres de música de cambra —el gènere potser més representatiu del seu esperit innovador— podrem sentir en els cicles barcelonins, en l'any del centenari de la seva mort?

Centenari de la mort de Johannes Brahms (1833-1897)

Johannes Brahms, en el seu context històric

per LLUÍS MILLET

Des de les inevitables afinitats i preferències, els melòmans d'avui solen valorar la música de Brahms —amb la perspectiva dels cent anys transcorreguts des de la seva mort i l'experiència de tot allò que, en aquest temps, ha succeït en el món de la música— a partir dels valors musicals i expressius immediats que la seva audició els suggereix, sense que siguin determinants les consideracions derivades de les opcions musicals concretes que el compositor va assumir, precisament, en un lloc i un moment precisos.

Aquest fet, però, no resta interès a una visió «històrica» del compositor, ni redueix al terreny anecdòtic les aferrissades controvèrsies estètiques en què Brahms es veié immers i que —si avui ens fan somriure, com tantes altres polèmiques famoses de la història de la música— tenen a la base algunes d'aquelles qüestions permanents i mai no tancades del tot sobre les quals hom sol interrogar-se de manera gairebé cíclica al llarg del temps.

En l'entramat del romanticisme, Brahms (un compositor essencialment romàntic malgrat la seva predilecció natural pel rigor de la forma clàssica) és un músic tardà: neix sis anys més tard de la mort de Beethoven i nou anys després de l'estrena de la *Novena*; vint anys el separen de Wagner, vint-i-dos de Liszt, vint-i-tres de Schumann, vint-i-quatre de Mendelssohn; coetani de Bruckner, és vint-i-set anys més gran que Mahler; la seva *Segona* coincideix amb la *Tercera* de Bruckner (1877), tres anys després del naixement de Schönberg; si la *Tercera* de Brahms (1883) és coetània dels *Lieder eines fahrenden Gesellen* de Mahler, la *Quarta* (1885) és només quatre anys anterior al *Don Joan* de Richard Strauss i vint-i-un a la *Simfonia de Cambra* de Schönberg.

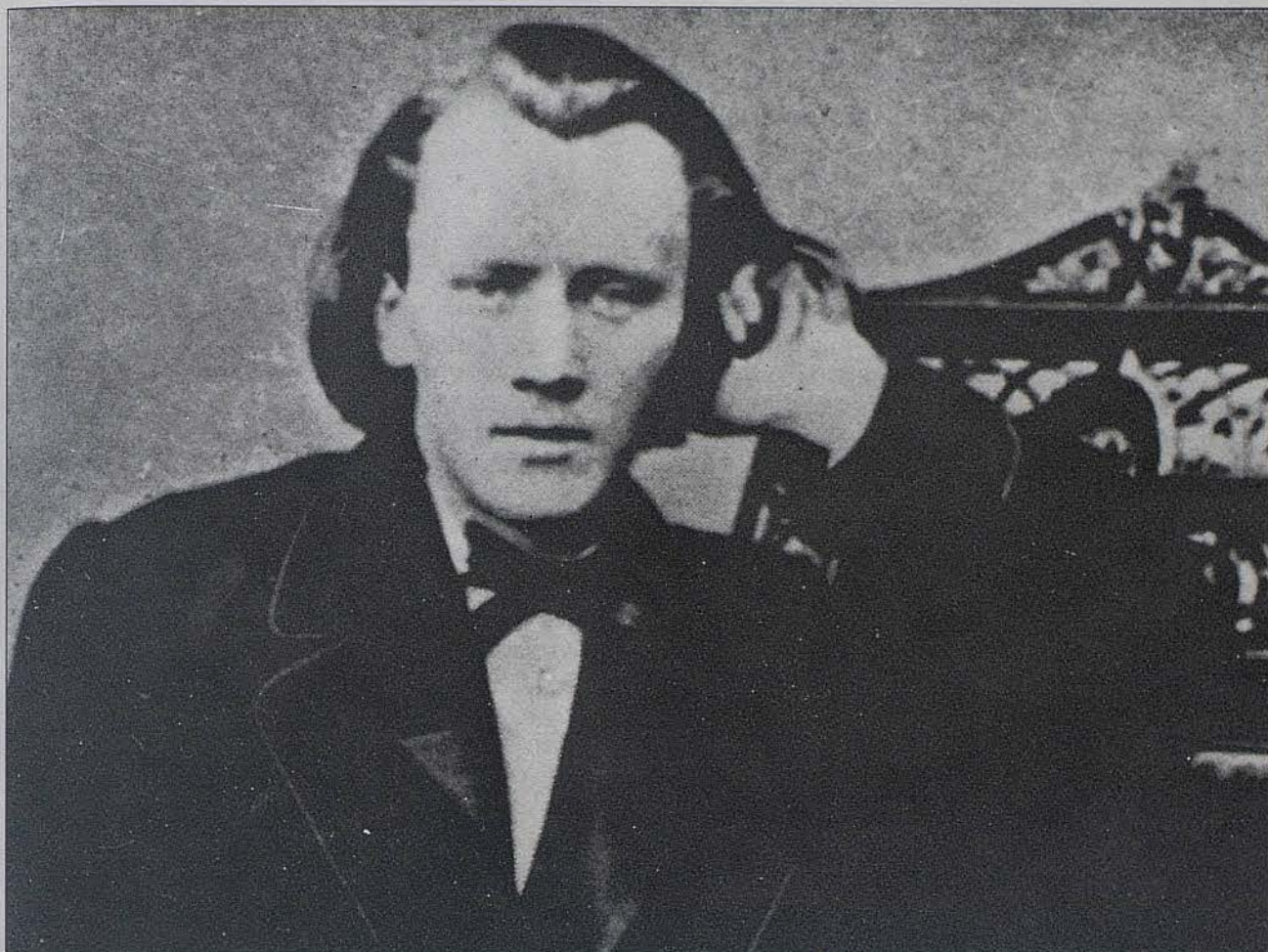
Fora de l'àmbit germànic, Brahms és trenta anys més jove que Berlioz —l'únic romàntic autèntic d'adscripció llatina— i només dotze anys més gran que Gabriel Fauré, figura antagònica que, entre el públic germànic, fou objecte d'una incomprensió anàloga a la que patí Brahms per part del públic francès; i encara podríem dir que el *Preludi a la migdiada d'un faune* de Debussy és tres anys anterior a la mort de Brahms, esdevinguda quinze anys després del naixement de Stravinsky.

En interpretar aquest ball de xifres i situar-lo en les coordenades corresponents de temps i d'espai, veurem que il·lustra de manera força plausible l'evolució del llenguatge musical. Pel que fa al romanticisme alemany, poc després de la meitat del segle es produeix una polarització, causada per la reacció inevitable dels qui —davant les aspiracions de fusió de les arts i les proclames llampants dels anomenats «neogermànics»— reivindicaven l'autonomia del llenguatge musical, tal com, tradicionalment, s'havia manifestat en Haydn, en Beethoven (el referent ineludible, del qual hom podia fer una doble lectura) o en Mendelssohn, posem per cas. Si els enfrontaments foren força violents, aquests dos pols antagònics no debiliten la unitat del moviment romàntic, sinó que es complementen, com la llum i l'ombra, i fins i tot es relacionen amb un flux tens però tangible, de manera que no hauria pogut existir l'un sense l'altre. I, en una arcada més ampla, coronen una llarga etapa hegemònica de la música germànica, la de l'era clàssico-romàntica.

Un músic pòstum

Si Mahler havia afirmat «el meu temps vindrà», Brahms hauria pogut dir —com se li atribueix— «he nascut massa tard». Aquesta condició de músic «pòstum», com l'anomena Alfred Einstein, ve de la nostàlgia del paradís perdut del passat, una actitud que, al cap i a la fi, no és contradictòria amb la seva condició de romàntic, ja que també el romanticisme cultural, o els seus precedents immediats, amb la seva vocació narcisista, manifestà l'aspiració a recuperar la història en tant que component de la genealogia pròpia, individual o col·lectiva. Per a Brahms, el passat és la tradició alemanya que van crear Bach, Beethoven, Schubert i Schumann, d'una banda, i el folklore, la cançó popular, de l'altra; un passat que intenta d'harmonitzar amb la pròpia creativitat. (Tampoc Wagner, com a bon romàntic i des d'una altra perspectiva estètica, no pogué obviar alguna vegada —a *Tannhäuser* i *Els mestres cantaires*, per exemple— una personal evocació de l'edat mitjana.)

En aquesta actitud de Brahms, juguen un paper important els trets caracterològics i el seu llinatge nord-alemany. Wagner i Liszt eren uns revolucionaris que se sentien marginats, incapaços d'assu-

Johannes Brahms a Hamburg l'any 1861

mir càrrecs musicals burgesos. Brahms, en canvi, se sentia integrat en la seva societat i mai no va pensar a crear motlles nous, ni va creure que el fet de ser un artista lliure fos un avantatge, per més que la seva fama li va permetre el luxe de viure a Viena –la ciutat musical per excel·lència, on havien viscut Mozart, Beethoven i Schubert– durant els darrers vint anys de la seva existència. Aquest home tímid i secretament tendre, solter empedreït, que va sublimar una enigmàtica relació amb Clara Wieck, l'esposa i després vídua del seu amic i mentor entranyable, Robert Schumann (una relació l'abast de la qual mai no s'ha pogut posar en clar), a excepció dels seus primeríssims anys de joventut, sempre va manifestar –tant en la vida com en la música– una certa reserva hanseàtica, en la qual cercava de protegir-se humanament i musicalment. En aquest darrer camp, trobà redós en la predilecció per les pautes formals heretades dels clàssics, però també de Bach i els seus predecessors, reencarnades sobre la sensibilitat expressiva que havien imposat tres dècades de música romàntica, i ho féu amb una competència superior –que no admet comparació amb els col·legues de la generació anterior que havien temptejat aquest terreny–, filla d'un atavisme pacient, rigorós, ordenat i reflexiu.

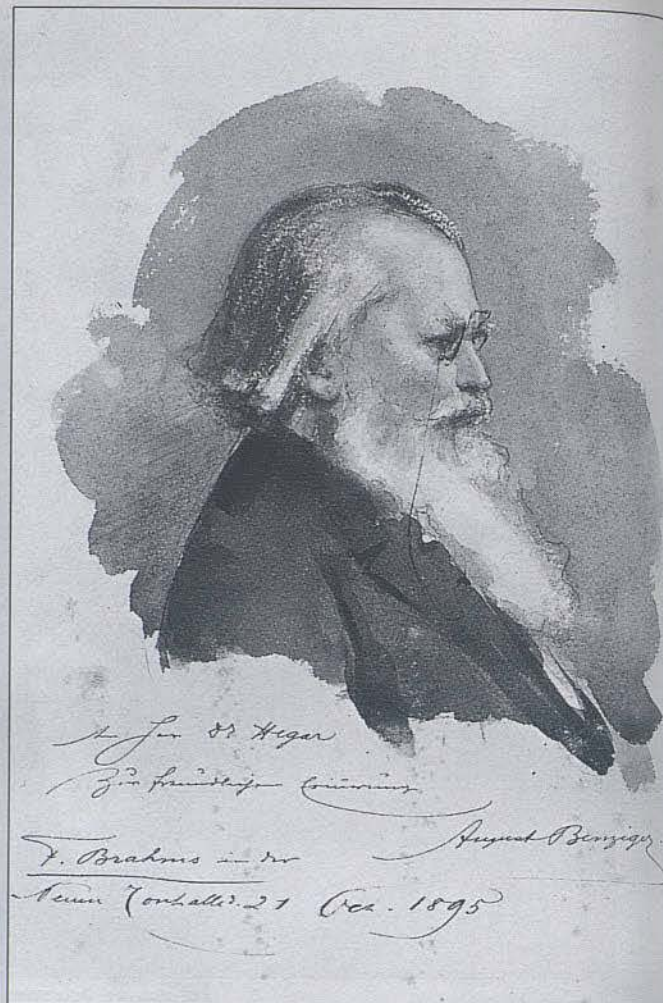
El miratge del progrés

Seria una simplificació massa flagrant fonamentar una valoració del llenguatge musical mesurada en termes de progrés o reacció, i una perspectiva històrica distanciada ens en forneix mil exemples significatius. En aquest sentit, Brahms es trobà al centre de polèmiques enceses que, en el pla teòric, tenien una base indiscutible. Amb l'exemple de la *Novena* de Beethoven, Wagner havia proclamat la caducitat de la música instrumental pura o, en altres paraules, havia negat carta de naturalesa al llenguatge estrictament musical. El fet que la història posterior de la música –i fins i tot la mateixa obra beethoveniana– desmentís aquestes teories, no és en detriment del geni musical de Wagner, però relativitza la vigència dogmàtica de les seves idees. Brahms –que mai no va compondre una òpera, de la mateixa manera que Wagner mai no va escriure un quartet– era a l'altra banda d'aquesta posició. Seguí el seu camí sense inquietar-se per la reforma wagneriana ni cercar un enfrontament, i fins i tot admirava amb calculada discreció algunes pàgines de la producció wagneriana. Només una vegada, l'any 1860, signà un manifest, possiblement a contracor i per amistança, al costat de Julius Otto Grim, el violinista Joseph Joachim i Bernhard

Scholz, on es condemnava molt durament l'anomenada «música de l'avenir» i les seves teories «noves i insensates, contràries a la mateixa naturalesa de la música». Això fou l'origen d'una guerra aferrissada, atada pels apologistes dels dos compositors; entre ells, de la part de Brahms, Eduard Hanslick, doctor en filosofia, crític-dictador a la «Neue freie Presse» i acèrrim detractor de Wagner, que el ridiculitzà en el Beckmesser d'*Els mestres cantaires*; de la part de Wagner, encara, Friedrich Nietzsche. Si Hanslick comparava l'inici de l'obertura d'*Els mestres cantaires* amb «una salva d'artilleria», Nietzsche deia que Brahms «no crea des de la plenitud, sinó que només en té set; i la seva malenconia no és res més que impotència». Òbviament, la postura teòrica de Hanslick, exposada en el seu famós assaig sobre la bellesa en la música, pren partit en favor del formalisme: en poques paraules, «Una rosa exhala un perfum, però l'expressió de la idea de perfum no li és inherent. La bellesa d'una obra musical és rigorosament específica a la mateixa música», una opinió que, un segle més tard, hauria pogut signar Igor Stravinsky.

Tot i això, l'exacte contrapòl de Brahms no fou Wagner, sinó Liszt, que, com a compositor, va ser autènticament irreverent amb la tradició. Quant a Brahms i Wagner, com escriví Claude Rostand, «res no els oposa fonamentalment en el pla històric i estètic de l'evolució del llenguatge musical. A pesar de certes aparences que els manuals han pres abusivament en consideració, i malgrat el seu gust natural per la forma clàssica, Brahms ha estat un artesà del progrés en allò que concerneix la renovació dels mitjans d'expressió (...). El mateix Schönberg, sortit del cromatisme i del preexpressionisme wagnerià, es complagué, no sense malícia, a remarcar-ho en una conferència que féu el 1933 amb motiu del centenari del naixement de Brahms i del cinquantenari de la mort de Schönberg. Esmentant alguns passatges de Brahms d'una audàcia de procediment i d'un atreviment moduladori que provocarien èxtasi si fossin signats per Wagner, però que en Brahms no provoquen més que indiferència, Schönberg remarca que, si aquests encadenaments harmònics brahmsians fan una competència raonable a certes iniciatives wagnerianes, es molt rar de veure, entre els successors més avançats de Brahms, concebre temes d'una llibertat modulant tan excepcional...».

Els bel-ligerants que es movien al voltant dels dos compositors (Wagner i Brahms) van alimentar, també, un enfrontament Brahms-Bruckner. El compositor austríac, simfonista pur i intemporal, reverenciava Wagner, però, de fet, la seva música només hi tenia en comú, com a molt, elements absolutament accessoris. I el món musical de Viena es dividí entre brahmsians i brucknerians, tal com París s'havia dividit, en el segle XVIII, entre gluck-

kistes i piccinistes. Al fons de tot això hi havia, per part dels dos compositors, excusables motius humans de rivalitat professional, i també, entre els respectius entorns, raons no pas estètiques, sinó racials i àdhuc religioses. Hanslick, d'origen jueu, havia obert a Brahms els salons dels rics cercles israelites de Viena, i les ànimes benpensants de la societat austríaca fins i tot havien arribat a retreure a Brahms, de creences protestants, d'haver escrit un *Requiem* «sense Déu», mentre que Bruckner dedicaria la seva inacabada *Novena Simfonia* «al meu estimat bon Déu». Per la resta, les floretes amb què s'obsequiaren els dos compositors —abans d'una tímida i educada reconciliació formal promoguda per amics comuns— són molt saboroses (Brahms sobre Bruckner: «És un misticador de malaltia secreta: la malaltia simfònica. Aquestes simfonies-serpent han sortit d'un bluf que es desinflarà en pocs anys. És un pobre foll que els monjos de l'abadia de Sant Florià han carregat sobre la seva consciència»; i Bruckner sobre Brahms: «És un músic que coneix força bé el seu ofici, però desproveït, fins i tot, de la idea d'una idea. És un frígid temperament de protestant de sang freda; jo sóc una naturalesa inflama-da i catòlica»).

Brahms segons un esbós de Willy von Beckerath

El domini de la gran forma

Quan, amb unes lletres de presentació de Joseph Joachim, el jove Brahms, desconegut encara, trucà a la porta dels Schumann, l'autor del *Carnaval* no dubtà a recomanar-li el cultiu de la gran forma simfònica, i de seguida, en un cèlebre article encomiàstic on anunciava al món l'aparició d'un nou geni musical, remarcà que «Brahms ens ha fet conèixer sonates per a piano que eren vertaderes simfonies encobertes». Potser Schumann volgué incentivar la potencialitat simfònica que intuïa en el seu jove protegit perquè aquest era un terreny en el qual se sentia relativament frustrat, malgrat la inefable substància musical que flueix per les seves quatre simfonies.

Brahms pren nota de la sol·licitud, però com a home de caràcter metòdic reflexiu i consciencios —conexedor del precedent insuperable de Beethoven i de les polèmiques candents del moment sobre la vigència de la música instrumental—, abans d'abordar l'orquestra es pren un llarg període de reflexió, alhora que comença a familiaritzar-se amb els problemes de la gran forma a través de la composició d'obres de música de cambra, les quals, en el seu catàleg, predominen globalment sobre la música orquestral.

Després de les tres *Sonates per a piano*, impulsives, heroiques, romàntiques i juvenils (la *Tercera* de les quals, *op. 5, en fa major*, és un dels cims pianístics de la meitat del segle, al costat del seu contrapòl, la *Sonata en si menor* de Liszt), el *Trio amb piano en si bemoll, op. 8* inaugura una sèrie de més de vint obres cambrístiques; s'ha dit que és el trio que Schumann hauria volgut escriure i, no obstant això, és a Schubert que recorda; un atractiu complementari prové del fet que l'any 1889 Brahms va refer la versió original de 1853 i la comparació de les dues és extremament il·lustrativa per conèixer el camí recorregut en aquest camp al llarg de la seva trajectòria.

El *Primer concert per a piano i orquestra*, de llarga, complexa i accidentada gestació (1854-58) —com les dues *Serenates* que el seguien— encara no representa la maduresa orquestral de Brahms; és una obra impulsiva, passional i agresta, ja des dels primers compassos, amb l'agitació dels trinats i les línies melòdiques triturades de la corda, inspirada, segons que sembla, en els tràgics esdeveniments dels darrers mesos de la vida de Schumann; Brahms considerava l'inefable i interior temps central com un retrat musical de la família Schumann, abans del rondó final, amb el tema sincopat i molt brahmsià, que inicia el piano. El fracàs de l'estrena de l'obra l'incità altra vegada a reflexionar sobre la música de cambra, i el *Sextet op. 18* que segueix fou i continua sent una de les obres cambrístiques més populars del compositor: si el primer «Allegro moderato» denota la influència de Schumann, el «Scherzo» fa pensar en Beethoven i el robust final en Haydn, n'hi ha prou amb l'«Andante moderato», amb les seves variacions sobre un tema popular, per acreditar la personalitat de Brahms. Els dos *Quartets amb piano, op. 25 i 26* representen un nou pas en la maduresa de la forma. Schönberg féu una magistral versió orquestral del primer, que fineix amb un estimul i característic «alla hongarese», tot seguint l'exemple d'un famós trio de Haydn.

Als trenta-tres anys Brahms se sentí madur per abordar el quartet de corda, i inaugurà el gènere amb el sorprenent *Quartet en do menor, op. 51 núm 1*, penetrat per un alè de passió wertheriana; contemporani del *Tristany* wagnerià, ja des dels compassos inicials l'agosament de la trama harmònica i l'originalitat de la textura polifònica li fan una concurrència, no pas impersonal ni secundària. I als quaranta anys ens proposa la seva primera obra orquestral absolutament perfecta, les *Variacions sobre un tema de Haydn*, tres anys anteriors a la *Primera Simfonia*.

Amb aquesta obra arribà el moment tan llargament esperat pels seguidors de Brahms; Hans von Bülow —que desertà de les files wagnerianes per sensibilibilitats raons personals— la batejà tot seguit com

la «Desena» de Beethoven, compliment ben intencionat, però no pas del tot exacte històricament, perquè la significació de les simfonies de Brahms en la història musical no prové d'una hipotètica reencarnació beethoveniana, sinó del fet que, en paraules de Kretschmar, «Brahms va superar, fonent-les en una unitat superior, les dues tendències musicals aleshores dominants: el culte vanitós per la forma i el romanticisme exaltat, d'alts ideals, però imperfecte», conjuminant l'herència beethoveniana amb la lliçó del romanticisme en general.

La tetralogia de les simfonies brahmsianes apareix, cronològicament, en dos grups: les dues primeres són de 1876 i 1877, les dues últimes de 1883 i 1885. Més d'un lustre separa, doncs, aquests dos blocs, un lustre que no és mancat d'obres mestres; malgrat això, les quatre simfonies es mostren en un mateix pla, desigualment iguals, tant en l'aspecte espiritual com en el musical. No evidencien cap evolució espectacular del pensament del compositor, ni cap canvi estilístic detonant, com en el cas de les simfonies de Beethoven o de Schubert; en tot cas, cada una es distingeix per un tremp anímic particular, que ha donat peu a nombroses comparacions i denominacions apòcrifes: si, com hem vist, la impetuosa *Primera* ha estat qualificada de «Desena de Beethoven»; en contrast, la *Segona* és, segons Hanslick, la «Pastoral» o la «Vienesa»; Richter qualifica la *Tercera* d'«Heroica», i encara se li podria aplicar el sobrenom de «Renana» o, com ho féu Kalbeck, d'«Alemanya»; resta la *Quarta*, menys pròdiga en analogies, que bé podria individualitzar-se per la forma barroquitant de xacona barroca que Brahms adopta, amb

un insuperable virtuosisme d'escriptura, per primera vegada en la història de la simfonia, per al darrer moviment, i que palesa aquell culte al passat que, com hem vist, constituí també un dels aspectes del romanticisme.

Altres obres orquestrals importants nasqueren entre els dos grups de simfonies, el *Concert per a violí*, el monumental *Segon concert per a piano*, colossal paradigma de la integració de l'estil simfònic i l'estil concertant, a més de les dues *Obertures*, *Tràgica* i *Acadèmica*. El *Doble concert per a violí i violoncel* (1887) fou la darrera obra orquestral del compositor, que seguí escrivint música de cambra, per coronar aquell llarg procés de concentració i maduresa que culmina amb l'inefable *Quintet amb clarinet*, op. 115 (1891).

Si ens hem centrat en l'obra orquestral i cambística de Brahms, en tant que particularment adient per il·lustrar la seva posició històrica, no podríem acabar sense esmentar, amb obligada brevetat, altres aspectes de la seva producció: una important obra pianística (que inclou, a més de *Danses hongareses* i els cèlebres *Valsos*, quatre *Balades*, dues *Rapsòdies*, dos quaderns de *Fantasies*, *Intermezzi*, un *Scherzo* i *Variacions i Estudis* sobre temes de Schumann, Chopin, Weber, Paganini, Bach, Gluck i Händel) i una meravellosa floració de *Lieder*, la qual, coronada pels *Quatre cants seriosos*, tanca la sèrie de composicions magistrals d'un artista de gran raça, que se sabé sotmetre a les disciplines més rigoroses dels clàssics sense trencar el seu alè romàntic, ni deixar de transmetre sentiments commovedors, pensaments generosos i somnis d'una incomparable grandesa.

PALAU 100

VI TEMPORADA DE CONCERTS 1996-97

Palau de la Música Catalana

29 MAIG '97
dijous, 21 h

PHILADELPHIA ORCHESTRA
Dir.: WOLFGANG SAWALLISCH.
Brahms, Schumann, Dvorák.

Pròxims concerts: THE GOLDEN GATE QUARTET. Gospel i espirituals negres. Concert extraordinari (6 juny '97, 21 h)

La música coral de Johannes Brahms

"No hi ha una sola cançó de Schubert de la qual no es pugui aprendre alguna cosa"

J. Brahms¹

per MANUEL VALDIVIESO

Aquesta afirmació de Brahms respecte de les obres de Schubert, sens dubte es podria aplicar a Brahms mateix i a tota la seva música vocal, de manera especial a les composicions corals amb acompanyament o sense, en les quals Brahms se'ns mostra (juntament amb J. S. Bach i W. A. Mozart) com un dels compositors que millor ha sabut integrar en el seu propi llenguatge característiques nascudes en èpoques i contextos estilístics molt distants en el temps. La riquesa que en resulta fa de cada una de les seves composicions corals una obra capaç d'assolir noves i sorprenents fites de plenitud en la realització musical i en la capacitat expressiva.

La música coral *a cappella* de Brahms s'alimenta, en efecte, d'arrels robustes i frondoses, que es manifesten en la presència inequívoca i constant de textures i procediments propis de les obres dels "antics mestres" (els grans polifonistes del Renaixement i del Barroc, especialment J. Ockeghem, Josquin, G. P. Palestrina, H. Schütz i G. F. Händel). La presa de contacte de Brahms amb les obres d'aquests compositors es produeix de ben jove, en les seves visites habituals a la Biblioteca de la Ciutat d'Hamburg i als antiquaris de la ciutat, on troba i copia nombrosos manuscrits, tant musicals com d'obres teòriques, i s'intensifica a partir de 1854, just després del desafortunat incident que havia de marcar tràgicament els darrers anys de la vida de R. Schumann, en què, a petició de Clara, Brahms —que té aleshores 22 anys— s'encarrega de revisar i ordenar la biblioteca personal del seu amic i protector.

En poc temps l'habilitat i destresa de Brahms en la composició de tot tipus d'exercicis de contrapunt és propera al virtuosisme, i és aleshores que escriu els primers reculls de cançons per a cor mixt o de veus blanques que, juntament amb altres petites obres corals, el *Trio per a piano, violí i violoncel núm.1 op.8* i algunes obres per a piano sol, constitueixen les primeres obres del seu catàleg.

Amb el temps l'interès de Brahms en l'estudi i aplicació d'aquestes tècniques esdevindrà, de manera natural, part del seu llenguatge personal, tot complementant l'exquisida sensibilitat lírica que la primera generació de compositors del romanticisme alemany li han llegat amb una gran saviesa en la concepció del conjunt polifònic, i amb la capacitat de dotar a cada una de les veus del seu discurs musical, a la vegada, independència dis-

Brahms cap al 1853

cursiva i plena integració en el tot de l'obra.

També la música d'inspiració popular (per mitjà de cançons, de les danses austríaques i de la música zíngara), mereixerà l'atenció i la més alta estima per part de Brahms, que sembla redescobrir, en contacte amb aquest entorn, nous camins per al discurs harmònic i l'organització del pla tonal. Probablement, la riquesa melòdica i harmònica de les seves melodies i l'elasticitat de què és capaç de dotar-les deuen part de les seves qualitats a l'estudi profund i sistemàtic d'aquestes músiques que Brahms no va deixar mai de fer.

El fruit d'aquest treball d'estudi i aprenentatge s'integra, doncs, en el llenguatge personal del compositor, que és l'element bàsic per aconseguir-ne l'amalgama perfecta, i del qual les característiques més destacades són: en primer lloc un nou concepte de la sonoritat, que descobrim en la intensa densitat dels registres greus —tant a l'orquestra com al cor— que Brahms sabia potenciar amb tanta eficàcia,² i en l'amplitud i elasticitat dels àmbits melòdics; i en segon lloc un discurs harmònic sostingut per una organicitat incontestable, i a la vegada agosarat i "progressiu".³

Aquest procés se situa a la gènesi de les grans composicions simfònicocorals de Brahms, de les quals *Ein Deutes Requiem* és la més destacada i, sens dubte, una obra mestra que ha esdevingut referència ineludible en el seu gènere.

Fent un repàs ràpid d'algunes de les composicions corals *a cappella* de Brahms es pot valorar la importància efectiva dels diferents elements que hi conflueixen, i també el rigor i la serietat amb què el compositor sabé desenvolupar-los i treure'n partit:

— Preferència per les textures imitatives i contrapuntístiques, i molt especialment per la *imitació rigorosa en forma canònica* que Brahms cultivà en totes les seves possibles presentacions:

- Cànon directes: *Geistliches Lied*, op.30 (1856) / *Liebeslieder Waltz* n.10 op.52-10 (1869) / *Triumphlied* op.55 (1871).
- Doble cànon: *Zu Rauch*.
- Cànon "per arsin et thesin": *O bone Jesu* op.37-1 (1859?).
- Cànon infinit: *Mir lüchelt*, sense número de catàleg.
- Cànon per augmentació: *Es ist das Heil uns kommen her* op.29-1 (1860?).
- 13 cànon per a veus blanques op.113 (1863).
- 5 cànon per a formacions diverses fora de catàleg (*Spruch, Töne, lindernder Klang, Wann?, O wie Sanft, Grausam erweist sich Amor*).
- Textures canòniques rigoroses però no sistemàtiques integrades en altres obres o bé textures imitatives "dos a dos" en conjunts a quatre veus, a la manera dels mestres de l'escola francoflamenca:
 - Motet *Warum is das Licht* op.74-1, segon vers.
 - Motet *O Heiland reis die Himmel* op.74-2, cinquè vers.
- Escriptura modal (absència de terceres a les cadències, girs cadencials arcaïtzants, ús rigorós dels antics modes gregorians):
 - Motet *O Heiland reis die Himmel* op.74-2.
 - 2 motets op.29.
- Motets i obres policorals:
 - 3 motets op.109 *Fest und Gedenksprüche*.
 - Motet *Wenn wir in höchsten* op.110-2.
- Motets coral, a la manera de les cantates coral de J. S. Bach, si bé a *cappella*:
 - Motet *Es ist das Heil* op.29-1.
 - Motet *O Heiland reis die Himmel* op.74-2.

D'altra banda, la presència d'aquestes característiques i també, molt especialment, dels models corals de H. Schütz i G. F. Händel no queda circumscrita a les obres citades, que en són les més representatives, sinó que s'integra en el llenguatge de Brahms i imbueix -amb intensitats diferents- la major part de les seves obres simfònicocorals, i també, en menor mesura, la seva música orquestral i de cambra i alguna de les obres per a piano: *Variacions sobre un tema de R. Schumann* op.9, *Ein Deutches Requiem* op.45 (núm. 3 i 6 especialment), *Nänie* op.82, *Triumphlied* op.55, etc.⁴

Circumstàncies similars es produeixen al voltant de les manifestacions de música popular a les quals ens hem referit al començament d'aquest article. Entre aquestes cal que distingim, almenys, tres grups diferents:

- Les cançons populars, el material melòdic de les quals, sovint organitzat estròficament, sembla

oferir a Brahms un espai ideal per al desenvolupament de la seva extraordinària habilitat en la planificació del discurs harmònic:

- 14 cançons populars alemanyes WoO 34 (*In Stiller Nacht* i *Der tote Knabe* per la inusual riquesa de l'harmonització, i molt especialment *Morgengesang*, amb una exquisida textura imitativa).
- 12 cançons populars alemanyes WoO post.35 (l'última *Altdeutches Kampflied* amb la intervenció d'una soprano solista).
- La música zíngara, dels zíngars que habitaven l'imperi Austrohongarès, i que havia estat familiar a Brahms des de la seva joventut, es manifesta també amb gran força en composicions com els *Zigeunerlieder* op.103 i 112, com també altres obres orquestrals i de cambra.
- Les danses austríaques, representades sobretot en les dues sèries dels famosos *Liebeslieder Wälzer* op.52 i 65, la primera sèrie dels quals està més a prop de l'íntim univers schubertià dels *länder* vienesos que no dels valsos dels Strauss, mentre que la segona resta impregnada de l'encant i la força de la música zíngara.

La riquesa de la música coral de Brahms permeïa, ben segur, aprofundir amb gran detall cada un dels aspectes que s'han tractat, i d'altres igualment importants, com són la tria i el tractament dels textos escollits, i l'observació acurada dels processos tonals i de l'estructura formal, però aquests són objectius que depassen els límits que la necessària brevetat d'aquest article imposen.

És el testimoni del deixeble de Brahms (G. Jenner), el que ens pot acostar una mica més a la personalitat extraordinàriament rica i exigent d'un dels compositors més excepcionals de la història: "*Quan se t'acudeixi alguna idea, vés a passejar. Descobriràs que el que tu pensaves que era un pensament complet i acabat, en realitat només n'era el primer fragment*".

J. Brahms⁵

NOTES

1. Citat pel seu deixeble Gustav Jenner a "Johannes Brahms as Man, Teacher and Artist", article inclòs en el llibre *Brahms and his world*, editat per Walter Frisch ; Princeton University Press, 1990, pàg. 197.
2. Pensem en els *Quintets* i *Sextets de cordes*, o en el número que inicia *Ein Deutches Requiem*, i, pel que fa a música coral, les tres cançons de l'op.42 o els *Nachtwache* op.104.
3. En el sentit que Schönberg tan magníficament exposa en el seu article "Brahms the progressive", inclòs al recull *Style and Idea*, Faber & Faber.
4. Un complet estudi sobre aquesta qüestió a l'article de Virginia Hancock "Brahms and Early Music: Evidence from his Library and his Choral Compositions" inclòs al volum *Brahms Studies* editat per George S. Bozarth, Clarendon Press - Oxford, 1990, i també, de la mateixa autora "Brahms and His Library of Early Music: The Effects of His Study of Renaissance and Baroque Music on His Choral Writing" D.M.A. dissertation, University of Oregon, 1977.
5. Gustav Jenner, op.cit., pàg. 200.

ELIAHU INBAL

La devoció per Mahler, Bruckner i Ravel

Eliahu Inbal, el gran director israelià (Jerusalem, 1936) ha visitat Barcelona dues vegades durant la temporada 96-97, totes dues per posar-se al capdavant de l'OBC. Durant el mes d'octubre va dirigir la *Sisena simfonia* de Gustav Mahler –un dels autors que Inbal coneix millor i més s'estima–, i el desembre, just abans de Nadal, va oferir-nos la *Simfonia espanyola* de Lalo –amb Silvia Marcovici com a solista– i la *Simfonia fantàstica* de Berlioz, un altre dels seus compositors més admirats. Va ser en aquestes darreres dates que va tenir lloc la nostra trobada amb ell i la conversa següent.

per CARMÉ MARTÍNEZ

De moment, m'agradaria saber quina va ser la seva primera experiència emocional en contacte amb la música...

–La primera, primera... La primera experiència emocional... Crec que va ser la primera vegada que vaig escoltar música. Va ser ja una experiència emocional, per a mi, perquè la música és la llengua que m'és més natural. Ja de petit vaig viure l'experiència de la música litúrgica, religiosa. Això és el que em va marcar primer. I a poc a poc vaig arribar a la música dita clàssica. Però al començament va ser la música religiosa.

–El seu instrument és el violí, segons que tinc entès... Crec també que durant el seu servei militar vostè va ser el *concertino* de l'Orquestra Simfònica de l'Exèrcit Israelità. El fet d'haver estat dins l'orquestra fa que

vostè tracti de manera diferent, especial els músics de les orquestres que dirigeix?, li ha proporcionat una experiència valuosa?

–Sí, certament. Jo trobo que és molt important per a un director d'orquestra haver tocat a l'orquestra. Havent tingut l'experiència de viure l'orquestra des de dins se sap millor allò que es pot demanar als músics. Se sap també millor quines coses són difícils per als músics, quines coses són possibles, on són els límits. És per això que trobo aquesta experiència molt important. I no he tocat només a l'Orquestra de l'Exèrcit, també he tocat a l'Orquestra de la Ràdio, en orquestres de cambra, a l'Òpera, a l'Orquestra Simfònica de Haifa... Vaig tocar a moltes orquestres mentre era estudiant..., i també durant el servei militar.

–Quan va decidir que volia ser director? Ho va tenir clar des del primer moment?

–Ah, sí! Des que tenia dotze

anys. La primera vegada que vaig assistir a un concert simfònic i vaig veure el director, em vaig dir: això és el que vull fer.

–Vostè es va presentar com a director l'any 1956, al capdavant de l'Orquestra Simfònica de Joves d'Israel, i dos anys més tard va conèixer Bernstein, que li va aconsellar que marxés a estudiar a l'estranger...

–Ah, sí, sí, perquè feia ja molt de temps que jo estava decidit a ser director. Bernstein només em va donar la seva opinió; em va dir que pensava que podia arribar a ser un gran director d'orquestra, i que calia que marxés a estudiar a l'estranger. I em va fer una recomanació per a una beca d'estudis.

–I llavors va marxar a Europa, on va estudiar amb Fourester –a París– i va fer cursos amb Franco Ferrara i amb Celibidache, a l'Accademia Chigiana... Imagino que treballar amb algú com Celibidache no devia ser fàcil. Crec que ell era molt dur...

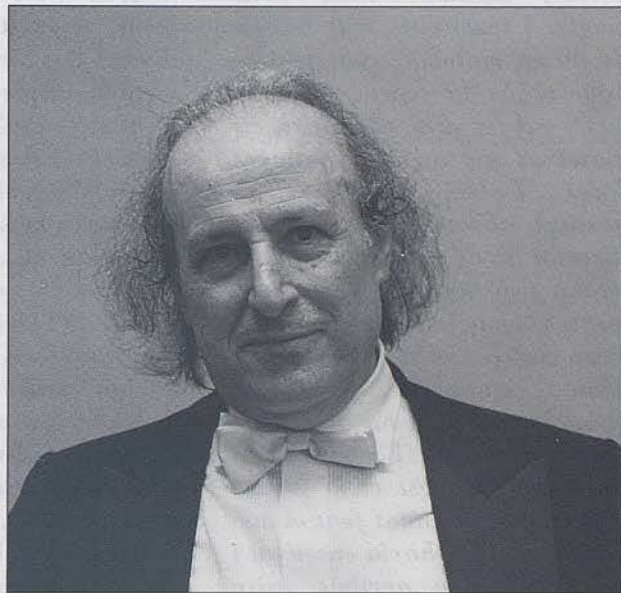

FOTO: A. BURGUES

—Sí, bé, diguem potser... no dur, sinó molt científic, perquè ell era un home que era sempre... Era "l'home del mètode". No només com a professor, també en la seva vida de director d'orquestra; sempre hi ha un mètode, una ciència, al darre-
ra. El resultat va ser que érem més de vint alumnes al curs... Bé, no tots eren participants actius, alguns només eren oients. I segons ell, tots havien de fer la mateixa cosa, perquè aquesta és la teoria, n'est-ce pas?, cal fer així, així, així, els mateixos gestos, les mateixes coses... I això, naturalment, és bastant absurd, perquè cada director ha de trobar el seu llen-
guatge físic personal, el seu llen-
guatge emocional personal... Però com a escola, com a disci-
plina, estava bé, fer això. Després, cadascú ha de trobar el seu propi camí. Els qui no van aconseguir aquest camí perso-
nal, i han continuat fent el que Celibidache els havia ensenyat i
prou, no han arribat gaire lluny, perquè no tenien gaire cosa a oferir de la seva pròpia persona. Perquè el seu professor

els ho va dir, fan així... No, no és possible! Pel que fa a Fourestier, era un gran senyor, un gran senyor francès que for-
mava part de la gran tradició, una mica conservador... Ell ens va donar, justament, aquest aspecte de la seva personalitat: ens va ensenyar a ésser senyo-
rials, l'actitud davant l'orquestra. I Ferrara era algú que t'a-
nimava a ser espontani, justa-
ment al contrari que Celibi-
dache: res de ciència, res de mètode, res de disciplina...

—L'any 1963 va guanyar el Primer Premi del Concurs Guido Cantelli de Novara, i va començar la seva gran carrera internacional... I des del 1974 fins al 1990, va ser el director titular de l'Orquestra Simfònica de Frankfurt, amb la qual va enregistrar les versions originals de les simfonies Tercera, Quarta i Vuitena de Bruckner...

—Ecolti, està molt ben infor-
mada, vostè!... —somriu.

—Gràcies... El que m'agrada-
ria saber també és si el seu pri-
mer contacte amb Bruckner arrenca ja dels seus anys d'estu-
dis a Israel.

—Naturalment, a Israel hi ha-
via una tradició magnífica de tot el repertori simfònic, perquè s'hi trobava la combinació dels millors músics d'Europa, en aquella època, que abans de la guerra havien escapat cap a Israel. Va ser allà on jo vaig tenir el meu primer i més important contacte amb tot el repertori clàssic, per mitjà de l'Orquestra Simfònica d'Israel i dels concerts de música de cambra, al Conser-
vatori... Però el primer contacte important després de, natural-
ment, Mozart, Beethoven, Schu-
bert i tots els grans clàssics, va ser amb Mahler. Bruckner va ve-
nir una mica més tard.

—I com és que va decidir-se a rescatar les versions originals de les seves simfonies?

—Vaig veure les partitures, i... Em van enviar les partitures i em van dir: li interessa fer això? Vaig dir: m'ho miraré. Llavors, només obrir les partitures em vaig dir: ah! aquest és un nou Bruckner! Molt més salvatge, molt més d'avantguarda... El Bruckner que jo coneixia fins a aquell moment —sobretot per mitjà de la interpretació tradi-
cional, molt lenta, molt pesada— era completament diferent del Bruckner que vaig descobrir ja a la primera lectura d'aquestes partitures: un Bruckner enor-
mement modern, construccions rítmiques molt complexes, una orquestració molt d'avantgar-
da. I em vaig dir de seguida: aquest és el vertader Bruckner, el Bruckner que mostra com cal entendre i interpretar l'altre Bruckner conegut fins llavors. Perquè quan es veu la font, el generador, es comprèn com cal tractar Bruckner de debò. És això el que m'ha donat la idea que calia fer descobrir al món el Bruckner veritable, salvatge, primari...

—Per què un compositor esde-
vé conservador, amb el temps? Justament en parlava fa uns mesos amb András Schiff, a propòsit de Schumann, de com ell va modificar certes composi-
cions canviant les versions origi-

96-97

EUROPA EN CONCERT

una nova generació de músics per al futur

el prestigi dels grans mestres

8 maig

François Leleux, oboè
 Jean-François Duquesnoy, fagot
 Emmanuel Strosser, piano

22 maig

Bruno Giuranna, viola
 Bridget de Moura Castro, piano
 Amb la col·laboració de Paul Cortese, viola

AMB EL SUPORT DE LA C.E.E.

CONCERTS AL CASAL DEL METGE.
 Via Laletana, 31. Concerts: 21 h 00
 Comentaris, abans dels concerts: 20 h 30
 ENTRADES: ESCOLA DE MÚSICA
 JUAN PEDRO CARRERO (93) 301 07 18

TEL·ENTRADES
 902 10 12 12
 CAIXA DE CATALUNYA

LA MÚSICA I EL MAR S'HAN UNIT

AL LLARG DE LA HISTÒRIA

PER A CREAR GRANS OBRES.

AQUEST ÉS EL NOSTRE PETIT HOMENATGE
A TOTES ELLES. EL VAIXELL DE PAPER S'HA FET
AMB LA PARTITURA DE "LA MER" DE DEBUSSY.

TRASMEDITERRANEA

MEMBRE D'HONOR DEL PALAU DE LA MÚSICA CATALANA

En Mahler sempre s'ha d'escollir l'última versió de cada obra

nals, molt més fresques i interessants, per d'altres molt menys agosarades, menys genials, potser... Per què un compositor retoca la seva obra, i no pas sempre per millorar-la? Per por de no ser entès, per voluntat d'agradar...? Trobo que aquest és un tema fascinant.

—Sí, sí, té raó, ho és. Sap, és diferent d'un compositor a l'altre. Si agafem el cas de Stravinsky... Hom diu que Stravinsky va fer els seus arranjaments per interès financer; és a dir, cada vegada que feia una nova versió d'una obra, enregistraments, drets d'autor, etc. Jo no sé si era certament la raó, per a Stravinsky. Jo personalment trobo sempre les versions que Stravinsky ha fet més tard una mica més transparents, una mica més pràctiques, també. A les primeres versions hi ha sempre una orquestra més gran i el resultat és menys transparència. Llavors, s'ha de fer una elecció, perquè no es pot dir això és bo i això és dolent; hom pot fer sense problemes una versió o l'altra. Bruckner va estar sempre criticat per col·legues, per directors d'orquestra que van mirar les seves partitures originals —com jo les vaig mirar— i que li van dir, en aquell moment: "Ah, no es pot tocar, això! Cal canviar-ho, si no no es podrà interpretar!" I ell era molt modest en la seva actitud, molt manejable. Llavors va dir, molt bé, ho canviaré. Va acceptar la mediocre opinió dels altres, mentre que ell tenia allà quelcom d'extraordinari. Qualsevol altre hauria lluitat per fer acceptar la seva obra, els seus criteris. Mahler ho hauria fet. Bruckner, no. Així que va canviar la Tercera simfonia, i per a mi la segona i la tercera seccions són menys interessants que en la primera versió. Perquè, en realitat, el que ell va fer, sap, és com una correcció: tallo aquí alguna cosa, afegixo aquí alguna altra... El resultat no és, vertaderament, massa homogeni respecte a les versions posteriors. A la Quarta simfonia, però, no

succeeix això; Bruckner va recomençar pràcticament de nou, com si d'una nova composició es tractés. I aquí el resultat sí que és homogeni, quelcom en si perfecte i diferent. Llavors, un pot decidir quina versió farà, perquè difícilment es pot dir que la núm. 2 és millor que la núm. 3, o que la núm. 3 és millor que l'original... Són diferents. I és el mateix amb la Vuitena. En el cas de Mahler, ell sempre va vertaderament millorar el material que corregia. Cada vegada que va retreballar una obra, la va deixar realment molt millor. Llavors, pel que fa a Mahler no hi ha elecció possible: s'ha de prendre sempre l'última versió perquè és la millor, no hi ha dubtes. Perquè Mahler era director d'orquestra, i sempre canviava en el sentit de la seva experiència material. Escoltava i deia: "Ah, no és pas això el que vull". Llavors ho corregia fins a arribar al resultat més perfecte. I bé, Shostakòvitx va canviar coses també a causa dels crítics: va reescriure *Lady Macbeth de Minsk* transformant-la en *Katerina Ismailova* més tard, i ho va suavitzar tot una mica, amb una orquestració diferent —la cantant no tan aguda, no tan important... en aquest sentit. Aquí, un cop més, es pot triar. Es pot fer això o es pot fer allò. No es pot dir això és dolent, això és bo. No és possible. Llavors, veu? Cadascú té diferents raons per les quals reprèn les obres. Cal veure cas per cas i decidir, excepte, com ja li he dit, en el cas de Mahler, on no hi ha elecció possible.

—La meua propera pregunta crec que ja l'ha resposta: li anava a preguntar per què fins ara els directors d'orquestra no s'hi havien interessat, per aquestes versions originals?

—En el cas de Bruckner, la majoria de directors d'orquestra han trobat que era massa difícil. Hi ha fins i tot avui dia directors que sostenen que és intocable. Jo he treballat com un boig amb els músics per interpretar-la i ha esdevingut tocable.

—Així que ja no es pot dir que no és factible...

—Sí, però tot i que existeix el disc per demostrar a tothom que és tocable, hi ha sempre persones que insisteixen que no ho és... —riu.

—Pel que fa al tema de completar materials inacabats, pensa també que el quart moviment de la Novena de Bruckner i la Desena de Mahler són casos diferents?

—Sí, també. Perquè en el cas de Bruckner, ell estava de debò al final de la seva vida creativa. El que ell va deixar com a esbós del darrer moviment de la Novena no és suficient. Llavors, si es prova de completar-lo, cal compondre de debò, i no val la pena. No val la pena compondre Bruckner! No té sentit. Jo mateix he enregistrat un final de la Novena simfonia, una de les versions que existeixen, però he insistit molt que no sigui publicada juntament amb la Novena. Només ho considero com un estudi. Així que l'han publicada amb la Cinquena simfonia. Per respecte a Bruckner. En el cas de Mahler és diferent. En el cas de Mahler, ell va deixar molt material per a la Desena. Naturalment, no és com si l'hagués escrita ell mateix; però hi va deixar tantes coses, les notes, les harmonies, algunes indicacions, així que les seves intencions queden molt clares. I quan algú, com Cook, fa un treball molt, molt seriós, es pot tocar. De nou, no es pot dir: és una simfonia de Mahler... No; és la Desena simfonia orquestrada per Cook.

FOTO: A. BURGUES

—Vostè ha enregistrat també el cicle complet de les simfonies de Mahler amb l'Orquestra Simfònica de Frankfurt per Denon. Sé que el tema és ampli, però m'agradaria saber quina és la seva visió de Mahler en general: interpretació, caràcter de la música, missatge, etc.

—Hi ha el costat de l'interpret, i és molt simple: cal seguir la partitura, perquè les partitures de Mahler són d'una riquesa, d'una tal precisió, que no es poden tenir dubtes: es pot saber exactament el que ell volia, fins a aquest punt, és clar. Ara: pel que fa a la significació espiritual, filosòfica, religiosa, fins i tot social, de la música de Mahler, cal dir que és la música més rica, la més completa, la més bíblica que s'hagi escrit mai. Perquè en aquesta música hi és tot! No hi ha només un aspecte, o religiós, o feliç, o desgraciat... com passa amb altres compositors, de vegades. Es tracta d'una música global, que expressa tota la vida humana. Tota; absolutament tota. Hi és tot, en aquesta música: hi ha l'angoixa, hi ha la religió, hi ha l'esperança de l'eternitat, hi ha la ironia de la vida de tots els dies, els obstacles que troba un artista per arribar als seus objectius... Hi és tot això! Hi ha el món sencer, en aquesta música.

—Un altre dels compositors que vostè prefereix és Ravel.

—Ah, sí. Era també precis com un rellotger... Sap, és molt estrany, però Ravel i Mahler no estan massa lluny l'un de l'altre. Són molt, molt pròxims; només que Ravel ho fa tot a escala de miniatura. Hi ha en ell també... No és una música simple. Hi ha complexitats, hi ha elements contraris, hi ha humor, però també dolor... No és una música sense problemes, que passa així com així. I Ravel, trobo que té un parentiu espiritual important amb Mahler. Obres com La Valse o els Valsos nobles i sentimentals són, com Alban Berg o Schönberg, molt avançades, molt profundes. De vegades oblidem això, perquè s'acostuma a pensar que la música de Ravel és agradable, amable, i ho és; però no és simple. I Ravel, com Mahler, ha escrit d'una manera que és prou clara. No queda lloc per voler-s'hi imposar.

—Aquesta vegada, a Barcelona, ens oferirà la seva visió de la Simfonia fantàstica de Berlioz... Pensa utilitzar els cent trenta músics amb què Berlioz somiava per a la interpretació d'aquesta obra?

—Sap, no ho he comptat, no sé quants músics en tenim, aquí —riu...— Eh... puc dir, més o menys (murmura un càlcul ràpid)... En tenim probablement més de cent, en tot cas. Em sembla, eh? I cent d'avui valen per dos-cents d'aquella època. Amb

les orquestres d'avui tenim la possibilitat de produir un so i un virtuosisme que abans no existia. És a dir, no era una qüestió del nombre de músics, sinó de la potència que Berlioz desitjava, una potència que hom pot aconseguir suficientment avui dia amb una orquestra de cent músics. Però el que compta de veritat és l'esperit revolucionari, la desmesura de Berlioz; ell mateix era desmesurat. És el compositor més revolucionari de tots els temps. En tota la història no hi ha un compositor més revolucionari que ell. A cada pàgina de la Simfonia fantàstica hi ha quelcom que no havia mai estat escrit abans, que ningú no havia escrit abans. A cada pàgina Berlioz ha descobert quelcom de nou. Hom diu que Beethoven ha obert la música al gran públic des del punt de vista social; perquè fins a Mozart la música era per a les classes elevades; sobretot, diguem, per a les classes elevades. A partir de Beethoven, la música va ser per a tothom. Beethoven ha fet la revolució social, per l'expressió de la seva música, per la manera com ell va escriure la seva música, amb una intenció espiritual universal, per a tota la humanitat. Berlioz va fer la revolució en el sentit d'eliminar tots els límits. Després de Berlioz es pot escriure tot. Fins a Berlioz hi havia una orquestra concreta, això i allò... A partir de Berlioz no hi ha límits. Berlioz és la font principal de Liszt, de Wagner, naturalment de Mahler... De Bruckner també... Això no se sap gaire, però Bruckner estava molt influenciat per Berlioz, i també Shostakòvitx... I fins avui dia, Penderecki, Ligeti, tots els moderns, Stravinsky... Sense Berlioz, no hauria estat possible.

—Vostè va fer el seu debut barceloní amb l'OBC durant la temporada 72-73, quan la seva carrera estava començant...

—Sí, sí, fins i tot potser una mica més tard... Però ara, sap, és una altra orquestra!

—Això és el que li volia preguntar. Suposo que ha trobat l'orquestra i la ciutat molt canviades...

—Sí, sí, sí. D'entrada, en aquella època l'orquestra era certament una orquestra catalana i espanyola. Potser hi havia estrangers, un o dos... —riu— Avui dia és al contrari... —riu—. És una orquestra més professional, més disciplinada, capaç tècnicament, no és ja una orquestra catalana ni espanyola, és una orquestra més universal. Es pot fer tot, amb aquesta orquestra! Els músics són molt capaços tècnicament, el seu virtuosisme és innegable... Pel que fa a la ciutat, que vostè ha esmentat, també ha canviat molt; ha esdevingut una ciutat gran, senyorial, probablement a causa dels Jocs Olímpics. En tot cas, jo personalment trobo Barcelona una de les ciutats més belles i més fascinants, perquè té un costat antic i tradicional, un costat modern, el mar, el bon temps, com avui, no? —i assenyala somrient el sol que entra a gavadals per la finestra.

—Què fa que un director d'orquestra sigui respectat, com vostè, pels músics de les orquestres? Jo crec que no és una qüestió de formació, de coneixements, de saber o de no saber, és... Què és?

—Jo em pregunto si aquesta és una d'aquelles coses de les quals es pot tenir la recepta. És una d'aquelles coses que hi són o no hi són. Què és el que fa un gran actor, què fa un gran polític, què crea un líder? Es té o no es té, s'és o no s'és. Està molt bé, el que vostè ha dit: no són els coneixements, els que decideixen això. Els coneixements són necessaris, però vostè prengui

El primer contacte amb Eliahu Inbal és, així d'entrada, d'autèntica impressió. Físicament, és d'allò més semblant a la idea que sempre m'he fet d'un Abraham o d'un Moisès de mitjana edat, d'un d'aquells grans patriarques jueus de l'Antic Testament. Així que, durant alguns segons —bastant llargs—, una se sent com si d'un moment a l'altre se li hagués d'obrir el Mar Roig sota els peus; i a cada pregunta, com si el mestre s'anés a treure de la butxaca les Taules dels Deu Manaments (musicals, aquest cop). Però al cap d'una estona la sensació inicial es va atenuant, perquè la veritat és que Inbal és un home encantador, i un gran conversador que, quan se sent a gust, no mira el rellotge. És curiós el decalatge entre l'aparença física d'Inbal —un rostre d'expressió més aviat dura, una mirada penetrant— i els matisos que he copsat quan he tornat a escoltar la gravació de la nostra entrevista: per primer cop he sentit en la seva veu una tremolor de timidesa, una dolçor i alhora una passió extraordinàries en la manera de subratllar certes paraules, d'expressar certes idees. Per si hi havia cap dubte, el seu Berlioz va ser el més apassionat, càlid i autènticament revolucionari que he sentit; el cor d'Inbal sap bombejar la sang per les pàgines d'aquesta obra mastodòntica fins a fer-la esdevenir un organisme gairebé humà, que respira, que batega. El Berlioz d'Inbal és una autèntica explosió de vida.

dues persones: potser l'una té més coneixements que l'altra, però és l'altra la que esdevé el més gran líder, o actor. Cosa que vol dir que no és només qüestió dels coneixements. Hi ha un carisma, unes qualitats específiques per a cada art o cada mètier, que les tens o no les tens, i prou.

—Vostè ha afrontat un repertori poc convencional, com a director operístic... *Parade*, *Les Mamelles de Tirésias*, *L'Enfant et les Sortilèges*...

—A mi m'agrada descobrir. He fet també el repertori habitual, he fet moltes òperes de Verdi, Mozart, Strauss, Wagner... Però m'agrada descobrir coses diferents. Per exemple, *Ariane et Barbe-Bleue*, de Paul Dukas, és una òpera oblidada, que no s'havia representat des de feia trenta anys, i vaig trobar molt excitant poder-la rescatar. He fet també autors contemporanis,

com Henze, redescobertes, com Schrecker...

—Fa un cert temps vostè va protagonitzar una petita polèmica contra els compositors contemporanis, contra alguns d'ells, si més no... Segueix pensant que la música actual va per mal camí?

—Això ja s'ha corregit des de llavors. Els compositors han reprès el bon camí, el camí correcte de cara al públic. Els camins estètics no s'han de prendre per qüestions teòriques; és el públic qui ha d'escoltar la música i és per a ell que s'ha d'escriure... Les tendències musicals de després de la guerra van esdevenir una mena de dogma polític. El dodecafonisme, la música serial, eren com una màfia: qui no escrivia això, es deia que no s'havia d'interpretar, que era dolent,

cosa que no era en absolut veritat. Per a mi, els més grans compositors del segle han estat justament aquells que no han seguit aquest camí: Shostakòvitx, Honegger, Britten, gent que no es va instal·lar en la dogmàtica, en la teoria. Cosa que prova que cada compositor ha de trobar el seu llenguatge personal, un llenguatge veritablement seu. Com el que deïem dels directors d'orquestra, no?, allò que ve del seu cos, de la seva ànima; i buscar el contacte amb els altres, perquè la música no s'escriu per a un mateix, sinó per fer-la escoltar. Llavors, cal assegurar-se que els altres podran comprendre-ho. No s'ha de fer una música enigmàtica que només poca gent, els experts, hi estiguin interessats i puguin comprendre-la. Cal que les mateixes persones que vénen a escoltar Berlioz puguin també comprendre la nova música.

Sawallisch al Palau 100

Palau 100. Philadelphia Orchestra. Director: Wolfgang Sawallisch. Programa: Variacions sobre un tema de Haydn de Brahms, Simfonia núm. 4 de Schumann, Simfonia núm. 7 de Dvorák. Palau de la Música Catalana, 29 de maig.

El cicle de concerts Palau 100 clou la seva temporada 1996-97 amb un esdeveniment musical de primer ordre. La Philadelphia Orchestra i el seu director Wolfgang Sawallisch actuaran al Palau en un programa que permetrà, ben segur, copsar el talent d'aquesta agrupació simfònica des de l'any 1993.

Parlar de Wolfgang Sawallisch és referir-nos a una de les figures més rellevants en el món de la direcció del nostre segle. Format musicalment a Munic, els seus inicis com a director es remunten a l'any 1949, en què va ser nomenat primer director d'orquestra de l'Òpera d'Ausburg.

A partir d'aquest moment comença una carrera fulgurant que el va portar, a més de ser nomenat assistent de Markevix entre 1951 i 1952, a la direcció a partir del 1953 de l'Òpera d'Aachen, Wiesbaden i Colònia. L'any 1957 és convidat als Festivals de Bayreuth per dirigir *Tristany*, mare on obtindrà uns èxits esclatants fins a l'any 1962. Primer director de l'Orquestra Simfònica de Viena entre 1960 i 1970, de la Filharmònica d'Hamburg entre el 1961 i 1972, assessor musical de la Deutsche Oper de Berlín, vint-i-un anys vinculat a l'Òpera de Munic —director general de música des del 1971 i intendent des del 1982—, director artístic de la Suisse Romande entre el 1973 i 1980, director honorari de la NHK Orquestra de Tòquio i de l'Acadèmia de Santa Cecília de Roma... fins a arribar l'any 1990, en què va ser nomenat director musical de l'Orquestra de Filadèlfia, càrrec que es va fer efectiu a partir de la temporada 1993-94.

La prodigiosa carrera de Sawallisch, corroborada amb desenes d'enregistraments memorables, en especial d'obres de Schubert, Schumann i Wagner, viu ara un dels seus moments més esplendorosos al costat de l'Orquestra de Filadèlfia, heretant la tradició de Fritz Scheel, Carl Pohlig, Leopold Stokowski —que va enregistrar amb l'orquestra l'any 1917—, Eugene Ormandy i finalment Riccardo Muti. ● Lluís Trullén

Maria Joao Pires

Ibercamera. Maria Joao Pires, piano. Programa: Fantasia i Nocturns de Chopin. Sonata núm. 23 op.57 "Appassionata" de Beethoven. Palau de la Música Catalana, 14 de maig.

El piano portuguès dels últims decennis té en el nom de Maria Joao Pires el punt de referència obligada. Pires ha visitat amb constància l'escenari del Palau i han prodigat les seves actuacions en els festivals de música d'estiu del nostre país. Cadascun dels recitals de Pires és un esdeveniment, i la seva presència a la temporada Ibercamera, bé actuant en solitari, bé acompanyant el violinista Agustín Dumay, és un fet pràcticament esperat any rera any pels aficionats.

Nascuda a Lisboa, va fer el primer recital als cinc anys, i ja a l'inici dels anys cinquanta va actuar com a solista interpretant obres concertístiques de Mozart, un dels seus autors predilectes. La seva formació musical va prosseguir a Munic i Hannover, tot iniciant una brillantíssima carrera plena de triomfs per tots els escenaris del món. El seu impuls definitiu s'esdevingué l'any 1970 quan va obtenir el primer premi del Concurs de Brussel·les.

Malgrat haver d'interrompre la seva carrera de concertista durant quatre anys per problemes de salut, Pires va tornar als escenaris amb uns èxits absoluts al London Queen Elizabeth Hall i al Carnegie Hall de Nova York, entre altres escenaris. Ha actuat sota les batutes de Mehta, Dutoit, Abbado... i els seus enregistraments, en especial el de les seves *Sonates* de Mozart, han rebut nombrosos guardons, com el Prix de l'Académie Charles Cross.

Al Palau ha interpretat obres de Schumann, Bach, Schubert, Chopin... i aquest cop el seu talent recrearà novament pàgines de Chopin —recentment ha aparegut al mercat l'enregistrament dels *Nocturns* interpretats per la pianista portuguesa— i Beethoven, un dels autors predilectes del seu extens repertori pianístic. ● LL.T.

Alicia de Larrocha

Ibercamera. Alicia de Larrocha, piano. Orquestra Simfònica de la Ràdio de Berlín. Director: Rafael Frühbeck de Burgos. Programa: Suite espanyola d'Albéniz, Concert per a piano en Sol major de Ravel, Simfonia núm. 3 de Brahms. Palau de la Música Catalana, 7 de maig.

En una temporada com aquesta d'Ibercamera en què el piano ha tingut un protagonisme evident (Pollini, Cascioli, Lucchesini, Ranki, Neikrug, Melniov o Canino, a més del recital de cloenda que oferirà Maria Joao Pires), no podia mancar la gran dama del piano, Alicia de Larrocha.

Certament, falten les paraules per referir-nos i lloar tot l'art que Alicia de Larrocha continua oferint-nos després de seixanta anys d'èxits i actuacions. La música de Schumann, Mozart, Albéniz, Mompou és enregistrada a un ritme extraordinari per Alicia de Larrocha, mentre segueix de manera imparable acumulant triomfs, després de gairebé cinquanta anys de carrera per tots els escenaris del món.

Però en aquesta nova presència a l'escenari del Palau tindrem l'oportunitat d'escoltar Alicia de Larrocha amb una obra, que tal com succeeix amb altres partitures, podríem considerar que coneix com ningú. Resulta encisador comprovar el talent interpretatiu que Alicia ens ofereix en el *Concert en Sol* de Ravel, tal com pot escoltar-se en aquella llorejada gravació de l'any 1991 i editada dos anys després per RCA al costat de Slatkin dirigint l'Orquestra Simfònica de Saint Louis.

I si antològic és el seu Ravel, igualment succeeix amb l'enregistrament de la *Suite espanyola* d'Albéniz que va realitzar l'any 1992; d'aquesta obra original per a piano podrem escoltar al Palau tres fragments, els passatges més cèlebres —Granada, Aragón i Castilla—, en l'arranjament que Frühbeck de Burgos va realitzar per a orquestra i que va enregistrar amb la New Philharmonia Orchestra al final dels anys vuitanta.

Com a cloenda del concert, l'Orquestra Simfònica de la Ràdio de Berlín interpretarà la *Simfonia núm. 3* de Brahms. ● LL.T.

Le pauvre matelot a la temporada del Liceu

per JAUME TRIBÓ

En el seu exili al Teatre Victòria, el Liceu representa per primer cop un títol de Darius Milhaud. En l'obra d'aquest músic, l'òpera hi té un lloc important com a gènere que sempre li interessà. Milhaud és autor d'unes curioses *opéra-minutes* i també d'altres òperes de proporcions gegantines, com un *Cristophe Colomb* sobre text de Paul Claudel. *Le pauvre matelot* se situa entremig. Consta de tres actes breus i la durada total de l'obra –a l'enregistrament dirigit pel mateix Milhaud el 1956– és de 29 minuts. Hi intervenen només quatre personatges i cap no té nom: *Sa femme* (soprano), *Matelot* (tenor), *Son ami* (baríton) i *Son beau-père* (baix). No hi ha ni comprimiris ni cor. El llibret ens ha de provocar l'interès més gran perquè és de Jean Cocteau, que qualificà aquesta òpera com a *complainte en trois actes*.

L'argument és suggestiu: des de fa quinze anys la dona, que pel text sabem que en té quaranta, no té notícies del marit, que és mariner. Ella i el seu pare malviuen dels pocs guanys que els dona un bar de mala mort. El pare li aconsella que es torni a casar amb el veí, que era amic del mariner. La dona rebutja la idea perquè espera encara la tornada del marit que sempre ha estimat. Aquest arriba de sobte però vol retardar l'alegria de la trobada. És fa passar per un amic del mariner i anuncia la propera arribada d'aquest, pobre i arruïnat. Ella recusa les proposicions del desconegut, que li fa veure les joies i els diners que ha acumulat en els viatges, i li permet que aquella nit dormi al bar. Mentre dorm, la dona l'assassina a cops de martell i s'apodera dels cabals amb els quals salvarà el marit de la misèria.

L'òpera acaba quan la dona i el seu

pare llencen el cos a un pou. L'agudesa teatral de Cocteau fa que ens perdem –o que ens estalviem els esgarips que vindrien si l'acció hagués continuat i que no haurien faltat en una òpera de tipus verista.

Le pauvre matelot es va estrenar el 16 de desembre de 1927 a l'*Opéra Comique* de París en un clima d'indiferència. Setze dies més tard arribava al Teatre de la Moneda de Brussel·les, on va ser molt més ben rebuda. Després, i en una nova i definitiva versió amb orquestració reduïda, es representaria a Ginebra el 1934, a Praga el 1935 i a Nova York i Viena el 1937. Abans, però, aquesta òpera ja havia arribat a Barcelona i sota la direcció de l'autor. S'estrenà al Palau de la Música Catalana el 14 de febrer de 1932 en un Festival Milhaud organitzat per l'Associació de Música da Camera. El programa constava de dues parts. La primera va incloure dues obres per a orquestra, *Sérénade* i *Saudades do Brazil*. La segona l'ocupà *Le pauvre matelot*. L'orquestra era formada per una selecció de músics de l'Orquestra Pau Casals i del Liceu. Els tres actes es van representar amb una sola decoració construïda expressament per Oleguer Junyent. Tot el programa va ser dirigit pel mateix Milhaud, que també s'encarregà de la direcció escènica. Ens plauria consignar un èxit de Milhaud al Palau, però les crítiques no poden ser més decebedores. A "Diario de Barcelona", Antoni Marquès referent al llibret de Cocteau escrivia: "*Rasgos humanos le prestan cierta emoción, pero son ahogados por la falta de pasión que la filiación moderna de su autor no le permite usar... En la música son todavía más exageradas estas características de contención lírica y pasional*." Evidentment, s'esperava una obra de caire verista. A "La Veu

de Catalunya" Frederic Lliurat agraïa a l'Associació de Música da Camera la programació d'un Festival Milhaud i de comptar amb la presència del compositor, però ja d'entrada confessa del festival que "*ha despertat en nosaltres una ben franca, profundíssima desil·lusió. Milhaud ha escrit una música sense gaire relleu... tot apareix inlassablement gris*." Pel que fa a la "Revista Musical Catalana", s'agraïa també la presència de Milhaud –i també les anteriors de Falla, Ravel, Schönberg i Honegger–, però el cronista anònim que signava X. (i que probablement es tractava del mateix Frederic Lliurat, perquè s'expressava en termes textualment idèntics), rebentava sense embuts text i partitura: "*... l'obra de Cocteau és inversemblant. I no interessa, no pot interessar. "Le pauvre matelot" és un assaig poc o gens reeixit*." El temps i els públics d'arreu ja s'han encarregat de rebatre aquest tipus de crítiques i ara esperem l'obra de Cocteau i Milhaud com una de les troballes més originals de la música francesa. L'òpera, que està dedicada al compositor Henri Sauguet, ens arriba en l'orquestració reduïda que Milhaud va fer per a tretze solistes: flauta, oboè, clarinet, fagot, trompa, trompeta, trombó, bateria i quintet de corda. Cal consignar que la percussió exigeix vuit instruments.

Le pauvre matelot, de Darius Milhaud. Claude Pia, Catherine Dubosc, Wolfgang Ranch. Orquestra Simfònica del Gran Teatre del Liceu. Dir.: Alexander Drçar. Dir. d'escena i coreografia: Olivier Tambosi. Nova producció del Gran Teatre del Liceu. Teatre Victòria, 16, 20, 22, 28 i 31 (21 h) i 25 (17 h) de maig de 1977.

Monogràfic Mestres Quadreny al CCCB

per F.TAVERNA-BECH

Prosseguint el cicle Eines de Creació Musical que desenvolupa la Fundació Phonos i en el qual s'han dedicat ja sengles cursos a Guinjoan i Soler, aquest mes de maig es realitzarà el curs (dies 9 i 10 de maig) que analitzarà la trajectòria de Josep M. Mestres Quadreny. Una selecció de les seves obres més representatives serà interpretada en un concert confiat al Grup Instrumental Vol ad Libitum, el qual, dirigit per Oriol Rossinyol, a més d'altres obres del compositor, estrenarà dos moviments –"Rondalla desapassionada" i "Mot savi"– pertanyents a l'obra *Sonades a trenc d'alba*, i també el "Duet III" del cicle *Catorze duets*.

Dins de la nostra música actual, la

producció global de Mestres Quadreny pot considerar-se com la que ha estat més imbuïda de l'esperit de recerca i alhora desmitificador de les estètiques que van surar en el curs de les dècades dels anys cinquanta i seixanta.

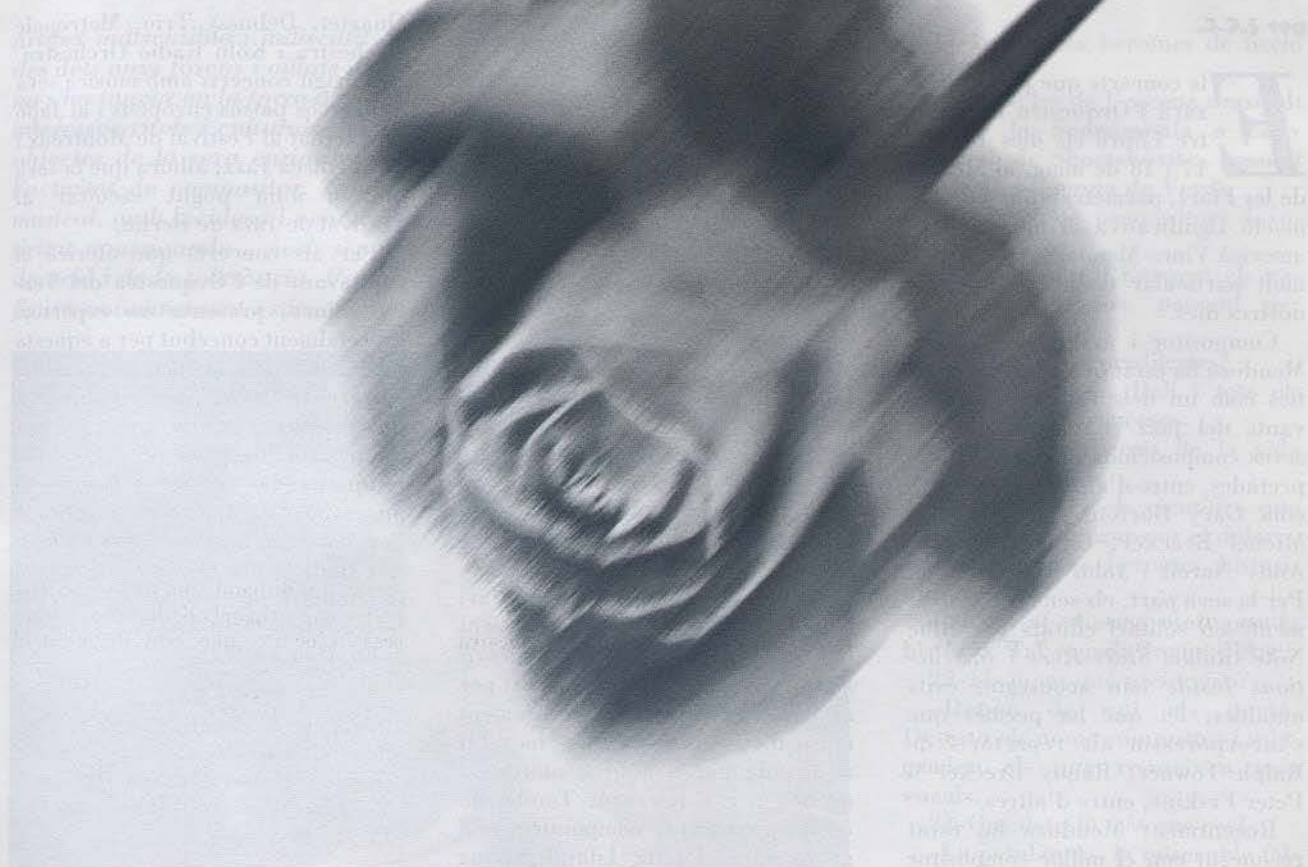
Al marge del seu contingut estrictament musical, les obres de Mestres sempre s'han distingit per l'originalitat dels seus plantejaments i la voluntat d'identificar-se amb les problemàtiques creatives de les altres arts, o bé igualment s'ha endinsat en camps propis de l'especulació científica, com poden ésser la matemàtica aleatòria o bé els nombres fractals.

En definitiva, la composició musical interessa a Mestres Quadreny en allò que pot significar l'obertura a nous espais, on sigui possible conèixer noves perspectives de la matèria sonora.

Conseqüent amb aquesta idea, Mestres gairebé des dels seus inicis musicals ha participat activament en la creació d'iniciatives artístiques, com van ésser el Club 49, Música Oberta, Conjunt Català de Música Contemporània, Laboratori de Música Electroacústica Phonos i Grup Instrumental Català.

En el programa d'aquest interessant concert, hi figuren la *Sonata per a piano*, la primera obra del seu catàleg, *Quartet Catroc*, *Vara per a Quatre*, a més de les estrenes esmentades, les *Sonades de la calor del foc*.

Auditori del Centre de Cultura Contemporània de Barcelona, 10 de maig a les 21 h.

¡Bravo!

La Fundació Orfeó Català - Palau de la Música Catalana vol donar les gràcies a tots els seus Membres d'Honor, que ens han ajudat a vèncer els nostres reptes i a encarar el nostre futur amb molta il·lusió. Tots els qui han col·laborat materialment i moralment amb la Fundació, fan possible que la música arribi a tothom. El seu suport mereix un "Bravo" ben fort, com en les ocasions més memorables.

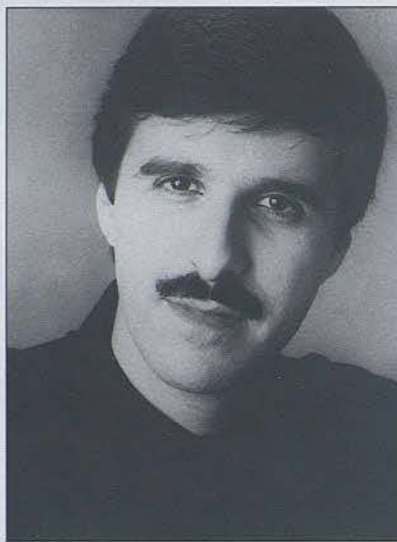
Vince Mendoza: jazz d'autor amb l'Orquestra del Teatre Lliure

per J.C.C.

Els concerts que protagonitzarà l'Orquestra del Teatre Lliure els dies 14, 15, 17 i 18 de maig, al Mercat de les Flors, permetran una aproximació significativa al músic nord-americà Vince Mendoza, una figura molt particular de la música dels nostres dies.

Compositor i arranjador, Vince Mendoza ha estat qualificat pels crítics com un dels valors més rellevants del jazz contemporani. Les seves composicions han estat interpretades, entre d'altres, per artistes com Gary Burton, Pat Metheny, Michel Brecker, Charlie Haden, Andy Narell i John Abercrombie. Per la seva part, els seus enregistraments en solitari editats per Blue Note titulats *Start Here* i *Instructions Inside* han aconseguit èxits notables, fet que ha permès que s'incorporessin als repertoris de Ralph Towner, Randy Brecker o Peter Erskine, entre d'altres.

Recentment Mendoza ha estat reconegut com el millor compositor

arranjador pels crítics del diari "Swing" del Japó. I el seu recent CD, titulat *The Vince Mendoza/Arif Mardin Project*, va ser nominat per al Grammy al millor arranjament musical l'any 1994. També ha estat nominada per a aquest guardó la música per a televisió. També ha estat encarregat de compondre per a grups com Turtle Island String

Quartet, Debussy Trio, Metropole Orchestra i Köln Radio Orchestra. Ha dirigit concerts amb música seva a diversos països europeus i al Japó i ha actuat al Festival de Montreux i al Northsea Jazz, alhora que la seva música s'ha pogut escoltar al Festival de Jazz de Berlín.

Per als concerts que oferirà al capdavant de l'Orquestra del Teatre Lliure, presenta un repertori especialment concebut per a aquesta formació, amb la incorporació del guitarrista John Abercrombie, un dels solistes nord-americans més importants del moment. L'estada d'aquests dos músics a Barcelona aquest mes de maig serà aprofitada per impartir sengles *master class*, que tindran lloc el dia 17 de maig a la seu del Teatre Lliure. El matí l'oferirà Vince Mendoza i a la tarda John Abercrombie.

Orquestra de Cambra Teatre Lliure.
Director: Vince Mendoza. John Abercrombie, guitarra. Obres de Vince Mendoza. Mercat de les Flors, dies 14, 15, 17 i 18 de maig.

Nova producció d'Albert Llanas

per F.T.-B.

El gest de la Jove Orquestra de Figueres d'encarregar una obra simfònica a Albert Llanas és una iniciativa que no solament mereix l'elogi, sinó que també hauria d'ésser seguida per algunes de les institucions orquestrals més arrelades i de més llarga tradició de casa nostra.

L'estrena d'aquesta partitura tindrà lloc, com és lògic, a Figueres i dins d'un concert que se celebrarà en el Teatre Jardí en el qual també figuren obres de Gounod, Elgar, Vivaldi i Allyn.

Albert Llanas ha d'ésser considerat com un dels compositors més prometedors de la generació que aparegué al final dels anys vuitanta, ja que del seu esperit inquiet i inquisidor han sorgit una sèrie de partitures en què les noves tècniques de composició instrumental es conjuguen amb les pròpies de la

música electrònica, en les quals la música es desenvolupa sense cap mena de prejudici estètic i amb el propòsit d'oxigenar les velles regles de la creació sonora.

Pel que fa a la comanda de la Jove Orquestra de Figueres, Albert Llanas ha estat esperonat per crear una obra simfònica visual, que té molt en compte el propòsit de plantejar pedagògicament una sèrie de dificultats tècniques assolibles per a un conjunt semiprofessional o d'estudiants de grau mitjà. Aquest objectiu, que pot semblar a primera vista humil, és, en realitat, ambiciós, ja que en definitiva *Anthropos Captiu*, aquest és el títol de l'obra, proposa una reflexió sobre la societat tècnica actual mitjançant la música (una orquestra integrada per 16 violins, 2 violes, 2 violoncel·ls, 1 contrabaix, 4 flautes, 2 oboès, 4 clarinets i 1 trombó tenor i que, a la vegada, es distribueix en quatre grups que envolten el públic) i els

mitjans visuals (joc d'ombres xineses, projecció a través de monitors de TV d'imatges d'arxiu i la dansa), els quals es vertebren en una partitura estructurada en cinc escenes que s'interpreten sense interrupció.

Segons Llanas, la societat actual està immersa en una paradoxa, ja que la tecnologia creixent ha creat una allau de situacions i mitjans de comunicació que produeixen una informació indiscriminada, la qual, com a resposta, provoca l'anul·lació de les diferències culturals i el consegüent mestissatge, la insensibilitat davant de fets i aspectes frapants que es veuen com quelcom llunyà i que no ens atenyen, a més de la fal·làcia de la llibertat i la comoditat dins de la societat del benestar i com l'home esdevé, més que mai, un engranatge més dins d'aquest organisme supratècnològic que són la societat del xip, les xarxes i els satèl·lits de comunicacions.

Qüestionari Proust

XAVIER MONTSALVATGE

Artífex indiscutible i indiscutit de la renovació de la música catalana des dels anys foscos i aïllats de la postguerra, Xavier Montsalvatge mai no s'ha tancat en la torre d'ivori dels seus pentagrames, perquè els seus interessos vitals i culturals, les seves relacions i amistats i els múltiples objectes de la seva curiositat innata han depassat l'àmbit estricte de l'activitat de compositor. També ha exercit el periodisme i la crítica musical, amb lucidesa i penetració –i al mateix temps amb una subjectivitat apassionada–, però sempre amb un exemplar sentit de la ponderació i de la tolerància. Per això, als seus vuitanta-cinc anys, és una figura unànimement estimada i respectada.

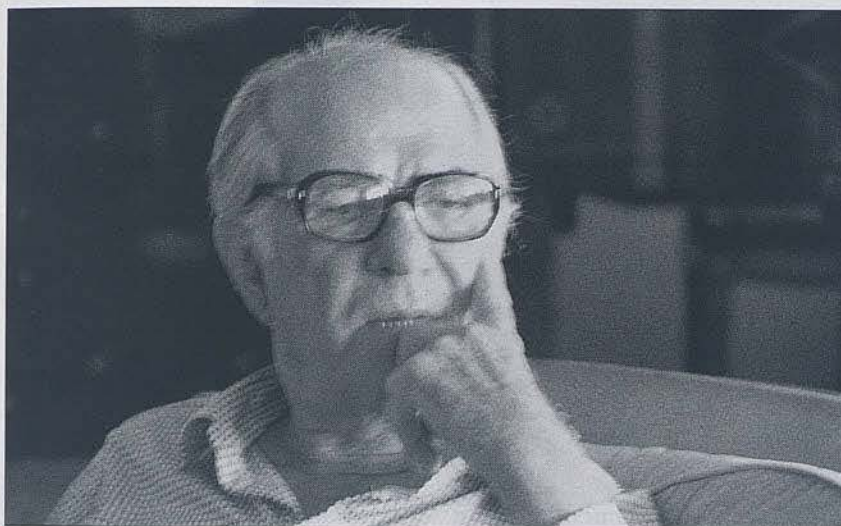

FOTO: P. BARCELÓ

1–El principal tret del meu caràcter?

–L'objectivitat, em sembla.

2–La qualitat que prefereixo en un home?

–La lucidesa, la flexibilitat intel·lectual

3–La qualitat que prefereixo en una dona?

–L'alegria col·ligada amb la tendresa.

4–Allò que més estimo en els amics?

–Que sàpiguen excusar els meus defectes.

5–El meu principal defecte?

–Tots, menys l'enveja i la rancúnia.

6–La meua ocupació preferida?

–Intentar escriure música. Podria haver estat un col·leccionista de mil coses, però he hagut de renunciar a ser-ho per falta de temps i de diners.

7–El meu somni de benestar?

–Una amnistia per als meus errors i tranquil·litat, molta tranquil·litat.

8–Quina fóra la meua pitjor desgràcia?

–Al marge de les òbvies relacions amb la falta de salut i les calamitats familiars, l'exili.

9–Què voldria ser?

–Important.

10–On desitjaria viure?

–Alternar Barcelona amb París, Londres, Venècia, l'Havana i Nova York. I potser Rio de Janeiro.

11–Quin color prefereixo?

–El verd i el vermell combinats com a les banderes de Portugal i Madagascar.

12–Quina flor prefereixo?

–Totes les silvestres, en un ram i dintre de casa meua.

13–Quin ocell prefereixo?

–Tots, des del papagai al corb. Predilecció per l'oreneta i el rosinyol.

14–Els meus autors preferits en prosa?

–Per desgràcia puc llegir poc: Edgar Poe, Simenon, Proust, Eugeni d'Ors, Pla.

15–Els poetes preferits?

–La poesia (escrita), gairebé no l'entenc mai. Quan no és així, m'atreuen Brecht, Alberti, Aragon, Maragall, Espriu, Teixidor.

16–Els herois de ficció?

–Els creats per l'òpera: de Don Giovanni fins a Gianni Schicchi i Falstaff.

17–Les meves heroïnes de ficció favorites?

–També les de l'escena musical: des de la Sonnàmbula a Lady Macbeth de Shostakòvitx, passant per la Desdèmona de Verdi.

18–Els meus compositors favorits?

–Els del límit d'Europa: els italians i els russos, passant per França.

19–Els pintors predilectes?

–Goya, Picasso, Dalí i tots els impressionistes francesos.

20–Els meus herois de la vida real?

–Els metges i els científics que treballen per mitigar-nos el dolor.

21–Les meves heroïnes històriques?

–No ho sé. Conec molt poc la història. Tal vegada Joana d'Arc.

22–Els noms que prefereixo?

–Depèn de qui els porta. Detesto els noms compostos i m'agraden els que reuneixen més vocals.

23–Què detesto més que res?

–La petulància, la miserable falsa modèstia, el ressentiment.

24–Quins caràcters històrics menyspreo més?

–Els qui s'han caracteritzat pels defectes al·ludits en la resposta anterior.

25–Quin fet militar admiro més?

–La lluita contra el nazisme.

26–Quina reforma admiro més?

–Totes les que han ajudat l'home a aproximar-se a la veritat, la llibertat i la pau.

27–Quins dons naturals voldria tenir?

–Una veritable fe i la facultat de discernir clarament les coses i els fets episòdics dels perennes i essencials.

28–Com m'agradaria morir?

–No m'agradaria morir. Si és inevitable, com em temo, quan no serveixi per a res.

29–Estat present del meu esperit?

–Bastant fatigat, una mica desil·lusionat.

30–Fets que m'inspiren més indulgència?

–Els derivats de la debilitat de caràcter i de la falta de seguretat en un mateix.

31–El meu lema?

–Intento que sigui aquest: *Tout s'arrange. Mal, mais tout s'arrange.*

Sobre la necessitat de poder ballar, lliure i obertament, en català

Els Ministrils de la Principal del Metro. D'esquerra a dreta: Alfons Rojo (acordió), Tom Rocosa (tenora), Joan Moliner (flabiol i tambori), Marcel Casellas (bombardi i direcció) i Jep Grau (trompeta)

per JOAQUIM VILÀ I FOLCH

El cicle Tradicionàrius, que, de fa temps, ja ha esdevingut un moviment ampli i consolidat, va dedicar enguany una de les seves sessions –un dels dijous “extraordinaris”, val a dir-ho– a la dansa tradicional catalana d’una manera monogràfica.

La iniciativa partí de l’incan-sable Marcel Casellas, director de l’Aula de Música Tradicional, aquí en qualitat de conductor del grup dels Ministrils de la Principal del Metro. La proposta era tan simple i senzilla com atractiva. Al voltant de la sala de l’Artesà, de Gràcia –seu habitual del Tradicionàrius, el CAT– hi havia disposades tot un cercle de taules parades per sopar. A cada taula una senzilla carta permetia la possibilitat de triar entre tres o quatre opcions per a cada plat i fer un menú a gust de cadascú. Igualment, al costat de l’oferta

gastronòmica la carta oferia una llarga llista de balls que, una vegada l’àpat enllestit, hom podia demanar per confegir la vetllada coreogràfica. Així, els assistents –balladors o músics– proposaven les peces que volien ballar –o tocar– i que havien de formar el programa general de la vetllada.

Els Ministrils de la Principal del Metro és una d’aquelles formacions musicals que ha nascut al costat dels esbarts i dels grups de dansa tradicional com a alternativa a la cobla. En molts casos, la disfunció dansaires amateurs/músics professionals no ha pogut mantenir –sempre i inevitablement per motius econòmics– l’estabilitat del matrimoni esbart-cobla i la solució dels enregistraments en casset és cada vegada menys utilitzada pels mateixos esbarts, per la seva fredor i, sobretot, per no poder garantir –per la mateixa naturalesa dels enregistraments

o per la deficiència dels equips de reproducció– una mínima qualitat sonora. Així han sorgit –des dels mateixos esbarts o com a formacions independents– grups de tres, quatre, cinc, sis... músics –segons els instruments– que, amb la seva intervenció en directe, acompanyen les actuacions i les ballades de les danses tradicionals. I no solament això. Aquestes noves formacions de músics acompanyen, també, els balladors en aquells llocs on conserven la seva dansa tradicional –la que mai no han deixat de ballar o la que han recuperat després d’un temps d’oblit– i apareixen com un nou element, més lleuger, més dinàmic, més econòmic, que no la cobla tradicional. És evident que aquesta formació no té la sonoritat de la cobla; tanmateix, si s’utilitza bé i els arranjaments i les harmonitzacions es fan amb coherència i rigor, compleix amb dignitat la seva funció d’acompanyament i

no ha de resultar per a res d'una qualitat menor.

Els Ministrils de la Principal del Metro —Joan Moliner (flabiol i tamborí), Toni Rocosa (tenora i clarinet), Jep Grau (trompeta), Alfons Rojo (acordió) i Marcel Casellas (contrabaix i bombardí)— és una formació, doncs, que no fa concerts ni recitals, sinó que existeix amb la vocació d'acompanyar, en viu, els grups de dansa. La proposta de Marcel Casellas per a Tradicionàrius era summament atractiva perquè volia ser un índex de normalitat en el món de la dansa tradicional.

Fins ara la dansa catalana només s'ha ballat el dia de la festa en els llocs —pocs— on és tradicional i en l'àmbit reduït dels esbarts. La dansa catalana és d'esquena al poble i el poble ni la practica ni la viu, en el millor dels casos la contempla com si fos un espectacle. La crida de Marcel Casellas, però, va ser seguida majoritàriament per gent d'esbarts i les respostes a les possibilitats del menú resultaven, al principi, massa parcel·lades. És a dir, les danses tendien a ballar-se corporativament; una dansa, un esbart; cadascú amb el seu estil, amb la seva escola, amb la seva concepció de la dansa. Només en la mesura que s'incorporaven al

ball dansaires que no coneixien la dansa concreta que es ballava, la proposta deixava de ser garratibada i un doll d'aire fresc recorria la sala. Llavors, però, la desconexió de la successió de les figures o de l'execució dels punts semblava malmetre el resultat. Hom trobava a faltar que, al marge dels diversos estils dels esbarts, al marge de les visions concretes —generalment escèniques— de cada dansa, hi hagués un referent comú i un únic vocabulari perquè amb una simple indicació el dansaire desconexedor de la dansa s'hi pogués agafar amb la màxima facilitat.

La proposta de Casellas va deixar al descobert la principal de les mancances i les necessitats de la dansa tradicional catalana: la urgència de superar estils i tendències i de trobar maneres de fer obertes i comunes. Tant li fa que aquell balli més bé o més malament —segons qui?—, el que cal és que la gent —el poble, que, en definitiva és el dipositari d'aquest patrimoni— sàpiga ballar les danses tradicionals catalanes.

Cap al final de la sessió, quan l'ambient ja s'havia escalfat, les divisions i les compartimentacions dels esbarts s'esborraven i, tot i la necessitat d'un pal de paller —més aclaridor que no

unificador—, els balladors tendien a barrejar-se i la proposta començava a trobar la seva raó de ser. Les ganes de ballar i de divertir-se, de passar-s'ho bé, salvaven qualsevol limitació d'estil, de tendència, de concepció. És la mateixa sensació que hem sentit en manifestacions com el *Dansàneu* (Esterri d'Àneu, primera setmana d'agost) o en trobades més lliures i informals en què la voluntat de ballar a partir de la dansa catalana d'arrel tradicional s'ha imposat sobre altres tendències. Podem ballar en català? De la mateixa manera que tots podem confluïr sense problemes en la sardana, per què no podem trobar-nos a l'entorn d'una bolangera, d'un ball pla, d'una "cota", una espolsada o un ball cerdà? El poble català no pot estar d'esquena a un dels patrimonis de danses tradicionals més rics que es coneixen.

Propostes valentes i decidides com la de Marcel Casellas i els Ministrils de la Principal del Metro, dirigides sobretot a la gent dels esbarts, la gent que, en definitiva i sense saber com, és la dipositària de tot aquest patrimoni, són, possiblement, un primer pas per acostar a tothom l'essència d'un gest que mai no haurien d'haver deixat perdre.

Universitat de les
Illes Balears

Cursos d'Estiu, 96

XX CURS INTERNACIONAL DE CANT I DIRECCIÓ CORAL. MALLORCA

Dates: del 25 de juliol al 2 d'agost de 1996. **Lloc:** l'Arenal. Platja de Palma.

Cant: L. Climent (cant i interpretació); M. Pueyo (seminari d'oratori, lied i cançó); K. Khan, director assistent de la Metropolitan Opera de Nova York (seminari d'òpera per a cantants i pianistes); I. Furió, M. Pujol (pianistes); Joan Pons (master-class d'òpera).

Direcció coral: M. Cabero i J. Vila (nivells elemental i mitjà); A. Eby, professor de direcció coral del Reial Conservatori d'Estocolm (curs de perfeccionament coral —seminari de música coral nòrdica).

Cor pilot: Cor de Cambra del Reial Conservatori d'Estocolm.

Termini d'inscripcions: fins al dia 28 de juny.

Patrocini:

Consell Insular
de Mallorca

SA NOS TRA
CASA DE BALEAR

RIU
Hotels

II ACADÈMIA INTERNACIONAL DE MÚSICA. MENORCA

Dates: del 2 al 8 de setembre de 1996. **Lloc:** Ciutadella

Curs d'Orgue: M. Torrent (direcció); L. F. Tagliavini i W. Hörlin (professors).

Curs d'Interpretació i Tècnica Vocal. Curs de Direcció Coral: Mireia Barrera i Joan Company (professors).

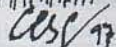
Organització: Capella Davídica de la Catedral de Menorca.

Col·laboració: Consell Insular de Menorca. Ajuntament de Ciutadella. Fundació Rubió Tudurí-Andrómaco.

Informació

Aula de Música/ICE. Edifici Sa Riera. C/ de Miquel dels Sants Oliver, 2. 07071 Palma (Balears)

Tel.: (9) 71 - 17 24 06 / 17 30 49 / 17 30 14. Telefax: (9) 71 - 17 24 01

CLAUDIO MONTEVERDI: *Vespro della beata vergine*

M. C. Kiehr, B. Borde,
A. Scholl, J. Bowen,
V. Torres, A. Murgatroyd,
A. Abete, J. Draijer,
Nederlands Kamerkoor &
Concerto Vocale
Dir.: René Jacobs.
Harmonia Mundi France
HMC 901566.67

Tot un regal per als sentits són aquestes *Vespres*, tal vegada les *Vespres* per excel·lència del barroc incipient i potser, per a molts, del barroc sencer.

Una vegada més, Claudio Monteverdi, amb el seu mestratge inconfusible, llegà a la posteritat una mostra de bellesa genuïna i una lliçó per als seus contemporanis de com calia escriure seguint els últims preceptes dictats per l'estètica avantguardista del moment, entre els quals no faltava l'expressió dels *afetti* o els jocs antifonals de veus i d'instruments a la recerca d'una altra dimensió del so en l'espai.

Es antològica la capacitat monteverdiana d'escriure música amb la virtut de reforçar, vers per vers, el sentit d'aquests. Podeu provar d'escollir fragments especialment reveladors com "Pulchra est", en què se'ns parla del poder de la mirada mariana (disc I, peça 5) o el "Duo Seraphin" (disc I, peça 7), on es proclama la glòria de Déu per tota la Terra. També l'antològic "Magnificat" del final... i, de fet, tots i cadascun dels fragments tenen motiu de ser remarcats.

Aquestes *Vespres* van sorgir al final de la primera dècada del segle XVII,

quan Monteverdi treballava al servei del duc de Màntua, aleshores ja per pocs anys. Són obres contemporànies, per tant, en temps i espai, de pàgines de gran vàlua, com les seves dues primeres òperes *L'Orfeo* i *Arianna* (avui perduda). Monteverdi ben aviat marxà cap a Venècia per ocupar el càrrec de mestre de capella de Sant Marc. Precisament va ser a Venècia on el 1610, pocs anys abans de la seva arribada, es van publicar les *Vespres*.

Som davant d'una obra que ja compta amb una discografia prèvia significativa. Recordem les versions de Nikolaus Harnoncourt i Jordi Savall, entre d'altres. En la seva proposta, enregistrada el juny de 1995, el contratenor i aquí exclusivament director René Jacobs reflecteix una cura molt especial per tota la dimensió vocal, tant del vessant tècnic (bellesa de l'emissió) com pel que fa referència a la força expressiva de les paraules, tot aconseguint, fins i tot, una certa teatralitat de gust profà..., atribut plenament òptim per al tipus d'estètica de l'obra que ens ocupa.

En resum, es tracta d'una versió brillant, de *tempi* lleugers en què la dimensió vocal és el seu principal atractiu, tant a causa del seu tractament com per la participació de solistes d'alt nivell. ● Joan Vives

GERHARD: *Trio per a violí, violoncel i piano. Sonata per a violoncel.*

Trio Gerhard. La Må de
Guido LMG 2021. DDD

Corol·lari de l'Any Gerhard (1966, centenari del seu naixement), aquest enregistrament enriqueix una disponibilitat discogràfica massa centrada en la producció simfònica.

L'interpreta el Trio Gerhard, que integren professors del Conservatori de Gasteiz: el violinista Víctor Parra, el violoncel-

lista François Monciero i el pianista Albert Nieto. Formen un trio compenetrat en què excel·leix el piano. Resolen admirablement les tensions i els *tempi* i els perjudica una presa de so massa pròxima que afavoreix la presència del piano.

Inicia el programa l'encara impressionista *Trio*, que sorprèn com ho fan als despreviuts els quadres figuratius del jove Picasso. Segueix la *Sonata per a violoncel i piano* de 1956, que procedeix d'una obra pensada per a viola i en la qual el serialisme s'ajunta a la composició motívica. El segon moviment, "Grave", és bellíssim.

Com ho és *Gèminis*, el duo concertant per a violí i piano de 1966, que pertany a la "sèrie astrològica" amb *Libra* i *Leo*. No només és la culminació del compacte, sinó que és una de les obres de cambra més perfectes, més pures i difícils de la música europea del segle XX.

En resum: música catalítica carregada de màgia en una interpretació modèlica que converteix en imprescindible l'enregistrament, ja que, de moment, és l'únic de què disposem per fer-ne l'experiència. ● X.C.-D.

CARME CANELA & TRIO

Fresh Sound FSNT 014-CD

LAURA SIMÓ SEXTET

Actual Records (Picap)
CD 90.2018-03

Tot i que són dues personalitats definides i accentuadament diferenciades, les cantants Carme Canela i Laura Simó continuen Reunidas, segons el nom que han adoptat quan formen un duet vocal. Aquesta dada la confirma la publicació, gairebé simultània (per bé que casual) de dos documents fonogràfics força representatius de la manera de treballar –i fins i tot del tarannà– de cadascuna.

En cada cas, la veu està al servei d'un repertori

escurpulosament escollit segons les afinitats de la intèrpret i la presumpció d'acolliment per part d'un auditori com més extens millor. En la selecció temàtica de Laura Simó, s'hi veu una intenció més universal (utilitza únicament l'anglès en l'expressió i en l'edició), mentre que Carme Canela concentra el focus de la seva projecció en un camp més proper.

Carme Canela, a qui agrada abastar camps estètics diferents en la seva activitat professional, incideix en aquest disc en un ventall tan obert que comprèn Kurt Weill, George Gershwin, Gene de Paul, Milton Nascimento, Sting, Stevie Wonder, Mongo Santamaría, Richard Rodgers i Ivan Lins, amb un parell d'obres originals dels seus músics, Joan Monné i David Xirgu.

Laura Simó, en canvi, se centra més clarament en una estètica jazzística (amb concessions només a Donald Fagen i Gino Vannelli), que ella administra amb un segell personal molt contrastat.

Quant a la interpretació, Laura Simó s'abrandia en un impuls vehement i xardorós i, en canvi, Carme Canela opta per una corda expressiva més tènue i intimista. Una constatació que recau únicament en aquests dos discos. Coneixent-les, sabem que poden intercanviar-se els papers fàcilment.

Una vegada fixat el tarannà específic d'aquestes gravacions, cal reconèixer que els dos discos perfilen i retallen molt clarament la silueta artística de les dues cantants i cadascuna d'elles es veu molt ben retratada en el giravolt del disc sobre el plat de lectura.

Des de la nostra perspectiva, es fa molt difícil posar un accent preferent en un dels discos respecte de l'altre; en canvi, tots dos s'envolen molt per damunt de la producció fonogràfica habitual, fins i tot de les veus que ara són més afalagades per la crítica i el consum. ● Albert Mallofré

Mostra de Revistes en català 1997

				Lleida	
				València	
				Barcelona	
				Perpinyà	
				Tarragona	
				Palma	
Girona					
8-11 maig		15-18 maig		29 maig 1 juny	
				4-7 setembre	
				9-12 octubre	
				23-26 octubre	
				20-23 novembre	

amb el suport de:

Generalitat de Catalunya

amb el patrocini de:

Freixenet

Grup
Enher

organitza:

A.P.P.E.C.
ASSOCIACIÓ
DE PUBLICACIONS
PERIÒDIQUES
EN CATALÀ
■■■■■■

ESTIU MUSICAL A L'ALTA RIBAGORÇA

III curs internacional de música de Vilaller
I concurs Internacional de Música de Cambra de l'Alta Ribagorça

PIANO

ROBERTO BRAVO
ILZE GRAUBIN
JUN KANNO
BRIDGET DE MOURA CASTRO
LUIZ DE MOURA CASTRO
CARMEN MARTINEZ

CLAVICÈMBAL

JORDI REGUANT (També Curs d'Iniciació)

VIOLI

MICHAEL BARTA
EVA GRAUBIN

VIOLA

PAUL CORTESE

VIOLONCEL

MARÇAL CERVERA
JOSÉ IGNACIO ETXEPARE
PETER THIEMANN

FLAUTA

SALVADOR GRATACÓS

GUIitarra

MICHEL SADANOWSKY

DIRECCIO DEL CURS Carme Passolas

CONCERTS

18 concerts de Música de Cambra durant els mesos de Juliol i Agost

CURS: INSCRIPCIÓ I MATRICULES

Preu del Curs amb allotjament i pensió completa:
* Entre 60.000.- pta. i 75.000.- pta. segons modalitats
* Suplement per Música de Cambra i Clavicèmbal.

INSCRIPCIÓ CONCURS

Destinat a grups de cambra de totes les nacionalitats. Els participants hauran de tenir menys de 30 anys (veure excepcions a les bases).
Inscripcions abans del 20 de juny de 1997.

Escola de Música Juan Pedro Carrero

Pintor Fortuny, 18, pral. 1a. - 08001 Barcelona. Tel. (93) 301 07 18

Col·laboren:

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

INSTITUT
D'ESTUDIS
ILERDENCS
Fundació Pública de la Diputació de Lleida

AYUNTAMIENTO
DE
SOPEIRA

Amb el suport de:

A.E.

Canon

Enher

ASSOCIACIÓ DE COMERCIANTS
DE L'ALTA RIBAGORÇA

Curs del 8 al 20 de Juliol '97 (Vilaller)
Concurs del 20 al 23 de Juliol '97 (Barruera)

Organitza:

Lleida (Catalunya) - Espanya

ESCOLA DE MÚSICA
JUAN PEDRO CARRERO

Amb la participació de:

AJUNTAMENT
DE
VILALLER

AJUNTAMENT
DE LA
VALL DE BOI
BARRUERA
(Lleida)

Ajuntament
del Pont de Suert

Alta
Ribagorça

AMB EL SUPORT DE LA C.E.E.

espai Gaudí

Veure, viure,
i entendre Gaudí

Espai Gaudí. La Pedrera.
Provença 261-265.
08008 Barcelona.
Telf.: +93 484 59 95

Horari:
de dimarts a dissabte: de 10 a 20h.
Diumenges i festius: de 10 a 15h.
Dilluns tancat.
Visites comentades:
de dimarts a divendres, a les 18h.
Visites concertades:
de dimarts a divendres, de 10 a 12h.

FUNDACIÓ CAIXA DE CATALUNYA

